കലാലയ സ്മരണിക 2017
തിരുഹൃദയ കലാലയം

Statement of ownership and particulars
about the publication of Sacred Heart College Magazine 2016-17.

Place of publication : Kochi

Periodicity of Publication : Annual

Nationality : Indian

Address : Principal, Sacred Heart College
Thevara, Kochi - 682 013
Kerala, India

© RIGHTS RESERVED

കലാലയ മാഗസിൻ 2016 | 17

തിരുഹൃദയ കലാലയം

“ഇതൊരു തുറന്ന കുമ്പ
സാരമാണ്. ഒരു പക്ഷേ
എന്റെ എല്ലാ അസ്വസ്ഥ
തകളിൽനിന്നും എന്നെ
മോചിപ്പിച്ച് എനിക്കു
മോക്ഷം നൽകാനായി
തുറന്നു കിടക്കുന്ന അവ
സാനത്തെ വാതായനം.”

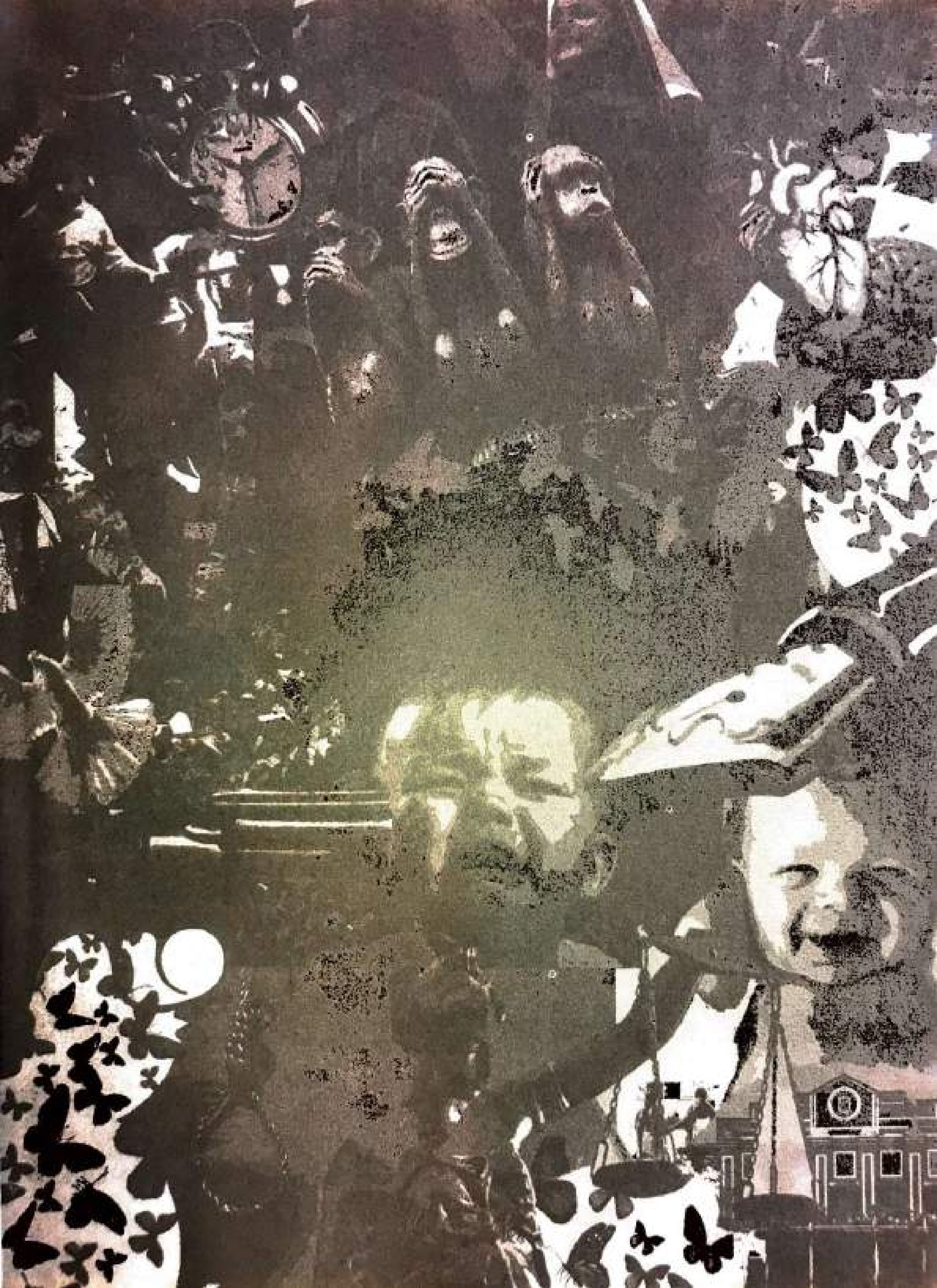

ആമുഖം

വിവേകം മനസിന്റെ
ആശകൾക്കുവേണ്ടി
വഴിമാറുമ്പോൾ
മനഃസാക്ഷിക്ക് ഒരു
ശവകുടീരം
പണിയപ്പെടുന്നു.

മനസ്സ് ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപ്

ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനുമിടയിൽ ഇനി മണിക്കൂറുകൾ മാത്രം ബാക്കി. ഏകാന്തതകൾ നിറഞ്ഞ ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിലെ നീണ്ട കാത്തിരിപ്പിനൊരു അവസാനമായിരിക്കുന്നത്. മരണത്തേക്കാൾ എത്രയോ ഭയാനകമാണെന്നോ മരണത്തിനായുള്ള കാത്തിരിപ്പ്. ഇതു ഞാൻ സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്തൊരു ജീവിതമായിരുന്നു, പ്രതികരണശേഷിയുള്ള ഒരു ജനതയെ വാർത്തെടുക്കുവാൻവേണ്ടി, വരും വരാഴികകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചെടുത്തൊരു ജീവിതം.

മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനുമിടയിൽ അവൻ അഭിനയിച്ചു തീർക്കുന്ന ഓരോനാളുകളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഇരുൾവീണ വഴികളിലൂടെ ജീവിതയാഥാർഥ്യങ്ങൾ തേടിയുള്ളയാത്രയിലൂടനീളം നഗ്നനേത്രങ്ങളാൽ കണ്ടെത്താനാവാത്ത അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു എന്നെ കാത്തിരുന്നത്. അതിൽ പ്രകൃതിയുടെ ഉറവയുണ്ടായിരുന്നു, മാനവികതയുടെ സൗന്ദര്യമുണ്ടായിരുന്നു, അടിയറവുപറയാനറിയാത്ത ഒരു ജനതയുടെ ഉള്ളുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നിട്ടവഴികളിലെല്ലാം അവഗണിക്കപ്പെട്ടവന്റെയും, അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവന്റെയും, അടിമയാക്കപ്പെട്ടവന്റെയും പോരാട്ടങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നുകേട്ടിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠമായ ചങ്ങലകെട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പുതുജനതയെ കണ്ടിരുന്നു. ആ കാഴ്ചകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ കോറിയിട്ട ചില ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം തേടിയുള്ള യാത്ര എന്നെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചത് ഈ കഴുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ്. ദുഖമില്ല, ഒരുപക്ഷെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നെക്കാൾ എന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വമാകും നിങ്ങളെ കൂടുതൽ മുൻപോട്ടു നയിക്കുക.

ഒരു ആഗ്രഹം മാത്രം ബാക്കി, പൂത്തുനിൽക്കുന്ന ഗുൽമോഹർ വൃക്ഷത്തിന് ചുവട്ടിൽ നിങ്ങൾ എനിക്കായി ഒരു കല്ലറപണിയണം, ഉദയസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾക്കൊപ്പം നാളെയുടെ പ്രഭാതം ചുവപ്പണിയുന്നതും നോക്കി വരാനിരിക്കുന്ന ഒരായിരം വസന്തകാലങ്ങളും സ്വപ്നംകണ്ടെനിക്ക് ഉറങ്ങണം.

Staff Editor in Chief
Dr. Tom C Thomas
Student Editor in Chief
Joe Joseph

Board of Editors
Ibin S Mathew
Anil Surya M S
Athira R Nair
Rejith K S
Amrutha S
Anandha Krishnan S
Anupama K S
Daniya Davis
C S Jasweth
Rithwik Mohanan

Cover & Design
C S Jasweth

Art
C S Jasweth
Rejith K S
Mario
Aleena
Sreelakshmi C S
Nikhil Chandran

Photography
Nickson George
Shone

Food & Accomodation
SH Diet Canteen
Syro Hostels

DTP
Shinto
Chin-Min

http://www.shcollege.ac.in

PRINCIPAL'S MESSAGE

Sacred Heart College, Thevera

മനഃസാക്ഷി എന്നത് വിദ്യാഭ്യാസ ചർച്ചകളിൽ വളരെ അപൂർവമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു പദം ആണെന്ന് തോന്നുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയുടെ ലക്ഷ്യമായി പലപ്പോഴും പറയപ്പെടുന്നത് മാനസിക വികാസം, സമഗ്ര വികാസം എന്നിവയാണ്. പറയപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുമ്പോൾ, ഒരാളിൽ നിന്ന് സമൂഹം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് മനഃസാക്ഷി ഉള്ള, അതിനെ ശ്രവിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ ആണ്.

മനഃസാക്ഷിക്ക് ഒരു ശവകുടീരം എന്ന് കോളേജ് മാഗസിന് പേരിടുമ്പോൾ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ, പ്രത്യാശരാഹിത്യവും നിഷേധവും ആണ് തോന്നുന്നതെങ്കിലും, ഇതിന്റെ പ്രണേതാക്കൾ ഉന്നം വയ്ക്കുന്നത്, മനഃസാക്ഷിയുടെ പരിരക്ഷണം (conservation) ആണെന്ന് മനസിലാക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയ മനഃസാക്ഷിക്ക് ശവകുടീരം തീർക്കുന്നെങ്കിൽ അത് തിരുത്തപ്പെടേണ്ട സമയം ഇപ്പോൾ തന്നെ. ഇക്കാര്യത്തിൽ, വിദ്യ തേടുന്ന - നേടുന്ന പ്രക്രിയയിൽ ഉൾപ്പെട്ട എല്ലാവരും സഹഭാഗികൾ ആകണം. Text to Context ആകണം വിദ്യാഭ്യാസം. സാധാരണ സംഭവിക്കുന്നത് Text to Test മാത്രം ആണ്. ഇവിടെ, മനഃസാക്ഷി മരിക്കാനും, അതിന് ശവകുടീരം നിർമിക്കാനും ഇട വരുന്നു. അതിൽനിന്ന് വിടുതൽ നേടുന്ന പ്രബുദ്ധ - പ്രദീപ്ത സമൂഹമാകാൻ (enlightened society) ഈ ദൃശ്യ പരിശ്രമങ്ങൾ ഇട വരുത്തട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

സമയ ബദ്ധമായി ഈ പ്രവർത്തനം പൂർത്തിയാക്കിയ ജോയ്ക്കും സംഘത്തിനും അഭിനന്ദനങ്ങൾ!

മനസ്സ് സാക്ഷിയായി, അന്തർയാമിനായി നമ്മെ എല്ലാരേയും നന്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ശക്തി, നമ്മിൽ ഭവനം കണ്ടെത്തി സജീവമായി നിൽക്കട്ടെ, വളരട്ടെ!

ജെ പ്രശാന്ത് പാലക്കാപ്പിള്ളിൽ സിഎംഐ

Manager
Dr. Fr. Jose Kuriedath CMI

Principal
Dr. Fr. Johnson X Palackappillil
(Fr. Prasant) CMI

Dean - Student Service
Dr. Sebastian V. S.

Staff Secretary
Siby Mathew

Staff Editor
Tom C Thomas

പാറകഷ്ണങ്ങളിൽ മനോഹര
ശില്പങ്ങൾ കൊത്തി തന്നു......
ജീവിതമെന്ന മൂന്നു അക്ഷരത്തിലെ
തെറ്റുകളെ മായ്ക്കാൻ
മഷിത്തണ്ടുകൾ
സമ്മാനിച്ചു. എന്നാൽ "ഗുരുവിനെ"
വർണിക്കാൻ ഇന്നും ആവനാഴിയിൽ
അക്ഷരങ്ങൾ ഒന്നും പോരാ എന്ന്
തോന്നുന്നു...........

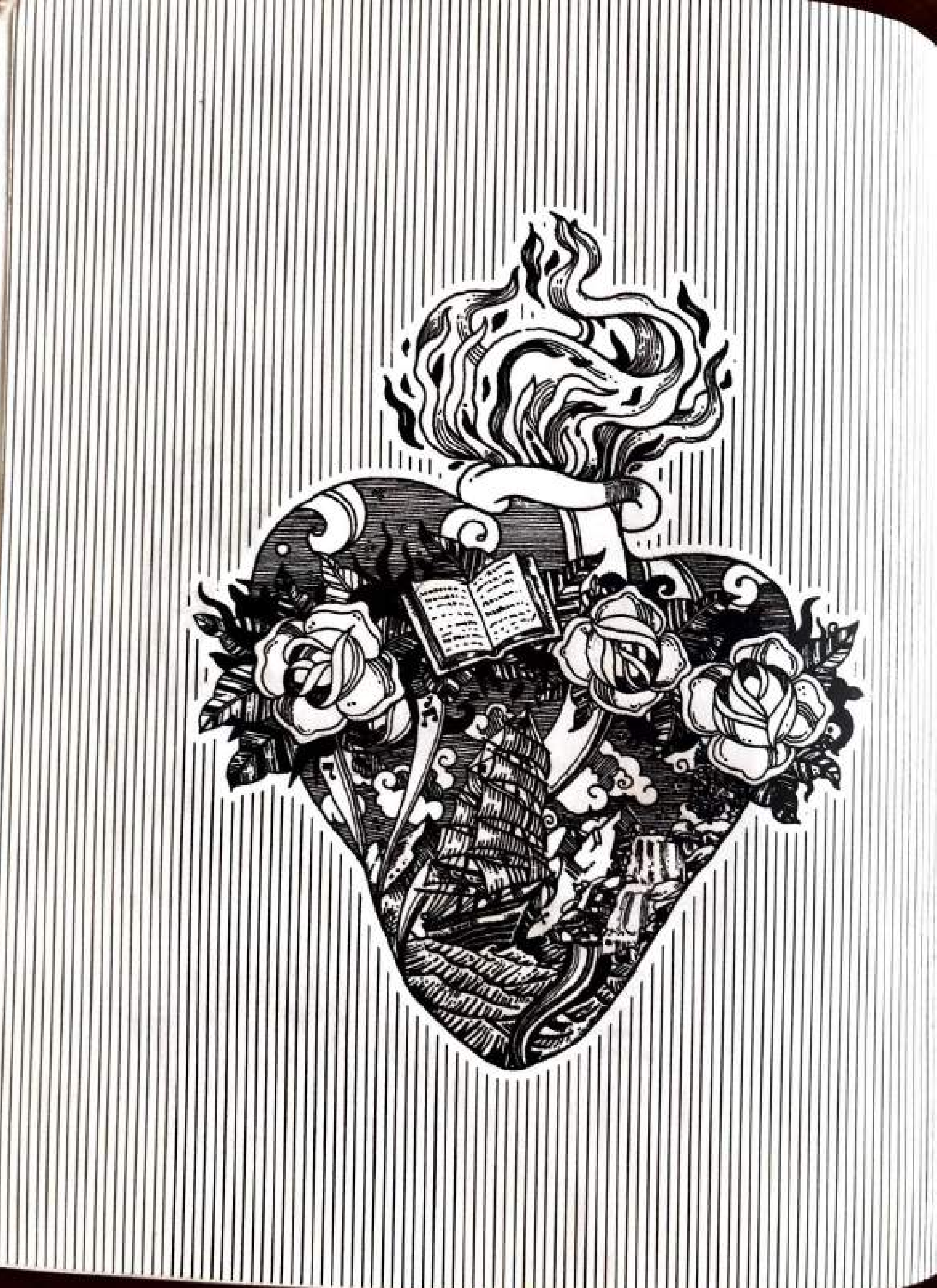

പുഞ്ചിരികളിൽ മറഞ്ഞ നൊമ്പരങ്ങളെ
കാണുവാൻ കണ്ണ് തന്നതും
നന്മയുടെ അസ്ത്രങ്ങളെ എയ്യുവാൻ
വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചതും
വേദനയിൽ പുഞ്ചിരിച്ച് കണ്ണീരിനെ തുടച്ച്
ജീവിതം വെറും മൂന്നക്ഷരങ്ങളിൽ
ഒതുങ്ങുകയല്ല എന്ന് പഠിപ്പിച്ചതും
ഈ കലാലയമാണ്...
അക്ഷരങ്ങളെ നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ
ഒതുക്കാതെ ആകാശത്തേക്കുയർത്തിയതും
തിരുഹൃദയമേ നീ തന്ന ധൈര്യമാണ്.
പ്രിയ കലാലയമേ...
നിനക്ക് വന്ദനം...

കണ്ണിൽ കപടതയുടെ
ഇരുട്ട് നിറയുമ്പോഴും.....
സാങ്കേതികതയുടെ
അപ്പോസ്തലന്മാർ
കർണ്ണപടം മറയ്ക്കുമ്പോഴും.....
താങ്ങാനാവാത്ത
ഭാരം നിന്നിൽ
അടിച്ചേൽപ്പിക്കുമ്പോഴും....
കാണാനാകുന്നുണ്ട്
വിശാലമായ ആകാശം.....

മുടി വാരി നിയന്ത്രിച്ചു വച്ചു
മുഖത്തിലെ രോമങ്ങൾ വെട്ടി
ചാണകം തളിച്ചു
കഴുത്തിനു ചുറ്റും
കടിഞ്ഞാൺ ഇട്ടു
കടിഞ്ഞാൺ മുറുക്കി എന്റെ
ശബ്ദം നിലച്ചു
എന്റെ നിറങ്ങളെ അവർ
കോട്ടിട്ട് മറച്ചു
ലോകം ചുരുക്കി അവർ
ചുമരുകൾ പണിതു
ചുരുങ്ങിയ ലോകത്തിൽ
എന്റെ ചലനം നിലച്ചു
എന്റെ നാശത്തിന് അവർ
നോട്ടുമാലയിട്ടു
റേറ്റ് ഇട്ട എന്നെ അവർ കോപ്പെ
എന്ന് വിളിച്ചു...

മറ്റുള്ളവർ
പുറംതള്ളുന്നവയൊക്കെ സൂക്ഷിച്ച്,
തലമുറകളായ് കൈമാറി പോന്നത്
പൈതൃകമായിരുന്നില്ല.
വിഷമായിരുന്നു.
സർഗാത്മകതയെ
കാർന്നു തിന്നുന്ന
കൊടും വിഷം.

തോക്കും ബോംബുമല്ല;
ഈ യുദ്ധത്തിന്
അക്ഷരങ്ങളാണ്
എനിക്ക് ആയുധം.

എഡിറ്റോറിയൽ

ഉപയോഗിച്ച് പഴകിയ വാക്കുകൾക്കു പ്രസക്തി പോകും എന്ന് പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കുന്ന തലമുറയാണ് നമ്മുടേത്. മഹാഭാരത യുദ്ധം മുതൽ എന്നും രാവിലെ ചുട്ടു തരുന്ന ദോശയ്ക്കൊപ്പം വിളമ്പുന്ന അമ്മയുടെ ഉപദേശത്തിലും കേൾക്കാം, 'മോനേ /മോളേ, മനഃസാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി നീയൊന്നും ചെയ്യല്ലേ'എന്ന്. ഇങ്ങനെ കേട്ടു മടുത്ത അല്ലെങ്കിൽ പലപ്പോഴും നമ്മളാൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ട ഉപദേശങ്ങൾക്ക്, അക്ഷരങ്ങളിലൂടെ കരുത്ത് പകരാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

തനിക്കെതിരെ നിൽക്കുന്നവരുടെ ഉന്മൂലനം ആയിരുന്നു ഹിറ്റ്ലറുടെ മനഃസാക്ഷിയുടെ ശരിയെങ്കിൽ, കുഷ്ഠം ബാധിച്ച മനസ്സുകൾക്കും ശരീരങ്ങൾക്കും പുതുജീവൻ കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു മദർ തെരേസയുടെ മനഃസാക്ഷിയുടെ ശരി. അതെ, കൊന്നു തിന്നുന്നവരുടെ ശരിയും, നട്ടു വളർത്തുന്നവരുടെ ശരിയും ഇവിടെ പോരടിക്കുമ്പോൾ, ആരുടെ പക്ഷത്തു നിൽക്കണം എന്നറിയാതെ കുഴഞ്ഞു പോകുന്ന ചില മനഃസാക്ഷികളുണ്ട്.അവർ ഇന്നിവിടെ കാലചക്രത്തിന്റെ സഞ്ചാരപാതയെ, വാക്കിലൂടെയും വരയിലൂടെയും ഇഴകീറി പരിശോധിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ്.. അവർക്കു കൂട്ടായി തിരുഹൃദയത്തിന്റെ സർഗാത്മകതയും..

Joe Joseph

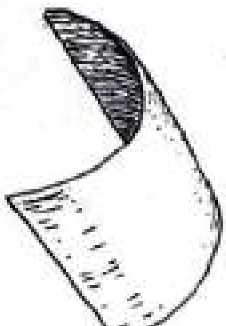

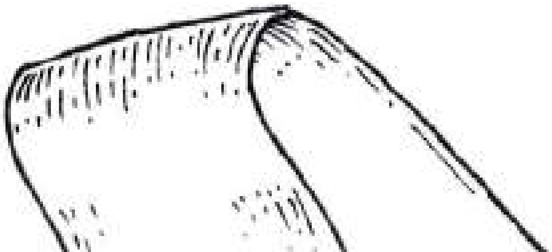

“ഈ കാലുകൾ ഇവിടെ
യാത്ര തുടങ്ങുന്നു.
ഇത് ഭാവിയും ഭൂതവും
വർത്തമാനവും താണ്ടി
തന്റെ കാലടയാളം ഇവിടെ
രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.”

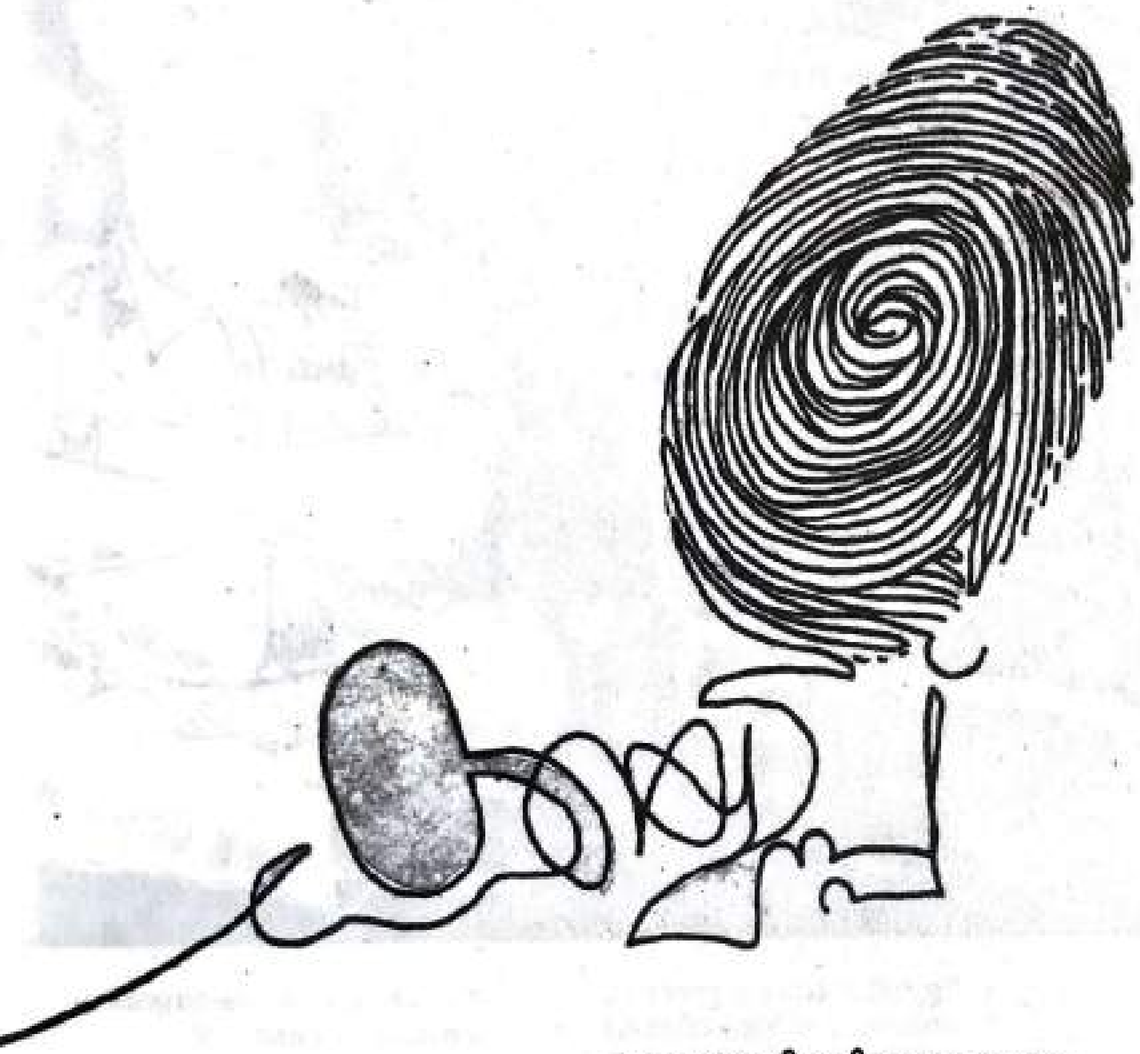

ഇതെന്റെ വിരലടയാളം,
നേർരേഖകൾ കാണാം
വളഞ്ഞതും ചെരിഞ്ഞതും,
അത് നിന്റെ കണ്ണുകളുടെ കാഴ്ച.
കാണാമറയത്തുണ്ട് ചിലത്
അത് കാണാൻ നിനക്കിനിയൊരു
കണ്ണ് കൂടി വേണം.

"ഞാൻ മരിച്ചാലും ഇനി അവർ പേടിക്കില്ല"

"ഞാൻ മരിച്ചാലും
ഇനി അവർ പേടിക്കില്ല"

ആതിര ആർ നായർ,
അനന്ത കൃഷ്ണൻ എസ്, അമൃതാ എസ്

കട്ടികണ്ണടയ്ക്കുള്ളിൽ പാതി വിടർന്ന കണ്ണുകൾ. അവയ്ക്കൊരു അലങ്കാരമായി നേർത്ത കൺപീലികൾ. കുറച്ചു ഗൗരവം ഉൾക്കൊള്ളാനെന്ന പോലെ വികസിതമായ നെററിയും.. ശാന്തമായൊഴുകുന്ന ഒരു പുഴപോലെ ആ മുടികളും. "എന്താ പരിപാടി...?" കോളേജിലെ Chemistry Lawn – ൽ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്കായിരുന്നു ആ ചോദ്യം.

മഴ കനക്കുകയാണ്. ആളുകൾ ബസ്സിൽ കയറാൻ തിക്കും തിരക്കും കൂട്ടുകയാണ്.

"ഇവര് കേറിയാ ഇങ്ങനാ... അങ്ങോട്ട് നീങ്ങി നിൽക്ക്.. ഭായ്" ബസ്സിന്റെ കമ്പിയിൽ പിടിച്ചു നിന്നിരുന്ന ചേച്ചി ഉറക്കെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. മണിയടിച്ച് ബസ്സിന്റെ door അടയ്ക്കുന്നതിനിടെ കിളി ഉറക്കെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു!

"अरे भाई! पीछे जाओ.....जाओ भाई"

വിളിക്കുന്ന വാക്കിലുള്ള സാഹോദര്യം ആ വിളിയുടെ ഈണത്തിൽ കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ബസ്സ് പതിയെ കൊച്ചിൻ റിഫൈനറിക്കു മുന്നിലൂടെ നീങ്ങുന്നു. ഇതിനെല്ലാമിടയിൽ ആരെയൊക്കെയോ സന്തോഷിപ്പിച്ച്, ആരുടെയൊക്കെയോ ഏകാന്തതയിൽ കൂട്ടുചേർന്ന ആരുടെയൊക്കെയോ പീത്തകൾ കേട്ടും, തെല്ലും കൂസലില്ലാതെ തകർത്തു പെയ്യുകയായിരുന്ന ആ മഴ എന്നെ കോളേജിലെ കെമിസ്ട്രി Lawn -ൽ എത്തിച്ചു.

ആ ചോദ്യത്തിന്റെ മറുപടിയായി ഒന്നോ രണ്ടോ സംഭാഷണത്തിൽ തീരാറുണ്ടായിരുന്ന സംസാരം അന്ന് സമയത്തെ അതിവേഗം പിന്നിലാക്കി. ഒരു കുഞ്ഞുകുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കതയുമായി ജീവിതത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ ഞങ്ങളോടു പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ ഒരുപാട് ഭാവപകർച്ചകൾ ആ മുഖത്ത് ദൃശ്യമായിരുന്നു.

ഓർമ്മകൾ ഓരോന്നായി പൊടിതട്ടിയെടുക്കുമ്പോൾ ആ മുഖം ചുവന്നു തുടുത്തു. പണ്ട് ചെയ്ത കുസൃതികളും അമളികളും ഒന്നൊന്നായ് ഓർമ്മകളുടെ കമ്പക്കെട്ടിന്

തിരി കൊളുത്തി. കമ്പക്കെട്ടിന്റെ ആഘാതം ഞങ്ങളെ കൊണ്ടെത്തിച്ചത് ദിനേശ് ബീഡിക്ക് 75 പൈസ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്തിലേക്കാണ്. തൊടുപുഴയിൽ, കേരളത്തിലെ ആദ്യനാളുകൾ, ഭാഷയറിയാതെ അച്ഛന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ദിനേശ് ബീഡി വാങ്ങാൻ കടയിലേക്ക് നടന്നു. നാമജപം പോലെ പരിചിതമല്ലാത്ത ആ വാക്ക് മനസ്സിൽ പല പ്രാവശ്യം ഉരുവിട്ടു കൊണ്ടാണ് പോയത്. എന്നിട്ട് കടയിലെത്തിയപ്പോൾ മറന്നുപോയി. പിന്നീട് തിരികെപ്പോയി ഒരു കടലാസ്സിൽ എഴുതി കൊടുത്തുവിട്ടു.

“ഒരു കുഞ്ഞു കുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കതയുമായി ജീവിതത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ ഞങ്ങളോടു പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ ഒരുപാട് ഭാവപകർച്ചകൾ ആ മുഖത്ത് ദൃശ്യമായിരുന്നു.”

മലയാളത്തിൽ ഒരു വാക്കുപറയാൻ കഷ്ടപ്പെട്ട ആ യുവാവ് ഇന്ന് നിഷ്പ്രയാസം മലയാളം പറയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. നേപ്പാളിൽ നിന്നും തേവര തിരുഹൃദയ കലാലയത്തിലെത്തിയ നേത്ര ബഹദൂർ എന്ന നമ്മുടെ സ്വന്തം ഭായ്. കെമിസ്ട്രി ലാബിന്റെ വരാന്തയിലൂടെ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയോടെ കാണാറുള്ള മുഖം. “ഞാൻ ചൂടാകും”, “എപ്പോഴും പഠിക്ക് പഠിക്ക്” എന്ന് പറയും അവരോട് അതേ പുഞ്ചിരിയിൽ ഇതും പറഞ്ഞു തീർത്തപ്പോൾ ഒരു കഥ കേൾക്കുന്ന കൗതുകത്തിലിരുന്ന ഞങ്ങൾ കണ്ടത് മക്കളുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ആകുലപ്പെടുന്ന ഒരു അച്ഛനെയാണ്.

നേപ്പാളിലെ ദുലേഗൗഢയിൽ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിലെ മൂത്തമകനായ ഭായ് 1970 കളിൽ തൊടുപുഴ Newman College -ൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന അച്ഛന്റെ കൂടെ കേരളത്തിലെത്തി. ചെറിയ ചെറിയ ജോലികൾക്കും ജോലികൾക്കായുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾക്കും ഇടയിലായിരുന്നു തേവര തിരുഹൃദയ കലാലയത്തിലേക്കുള്ള കടന്നുവരവ്.

കാലങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. നല്ലതും ചീത്തയുമായ ഒട്ടേറെ അനുഭവങ്ങൾ ഭായിയെ തേടിയെത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു സായാഹ്നം തിരുഹൃദയ കലാലയത്തിലെ വാട്ടർ ടാങ്ക് പരിശോധിക്കാൻ വേണ്ടി ഭായ് മുകളിലെത്തി. എന്നാൽ ഭായിയുടെ മനസ്സിന്റെ ഉറപ്പ് ഭായ് ചവിട്ടിയ ഷീററിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മൂന്നാം നിലയിൽ നിന്നുള്ള ആ യാത്ര അവസാനിച്ചത് ആശുപത്രി കിടക്കയിലായിരുന്നു. തനിക്കുണ്ടായ മോശം അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് വാചാലനായപ്പോഴും കോളേജിലെ അച്ചൻമാരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളെ ഓർക്കാൻ ഭായ് മറന്നില്ല. വിമാനത്തിൽ കയറുക എന്നത് തന്റെ വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു എന്ന് ഭായ് പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കുസൃതി കുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കമായ ചിരി ആ മുഖത്തു വിടർന്നു. ഒരിക്കൽ നാട്ടിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലേക്കെത്തിയപ്പോൾ തന്റെ ആ ആഗ്രഹം സാധിച്ചു എന്ന് പറയുമ്പോൾ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ കേട്ടെഴുത്തിന് പത്തിൽ പത്തുകിട്ടിയ കുട്ടിയുടെ ആത്മവിശ്വാസം ആ മുഖത്ത് പ്രതിഫലിച്ചു.

നാട്ടിൽ നിന്നെത്തിയാലും മനസ്സെന്നും ഭാര്യയും മക്കളുമുള്ള ദുലേഗൗഢയിലെ ആ കൊച്ചുവീട്ടിലാണ്. തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം എടുത്ത് നാട്ടിൽ ഭാര്യയ്ക്ക് ഒരു കടയിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഭായ്ക്ക് സാധിച്ചു. കട്ടികണ്ണടയ്ക്കുള്ളിൽ പാതി മറഞ്ഞ കുഞ്ഞു കണ്ണുകളിൽ മേഘാവൃതമായിരുന്ന അന്തരീക്ഷം പെട്ടന്ന് മാറിമറഞ്ഞു. തെളിഞ്ഞ കണ്ണുകളുടെ വെള്ളി വെളിച്ചത്തിൽ വികസിതമായിരുന്ന നെററി പിന്നെയും വികസിച്ചു. സങ്കടവും സന്തോഷവും കൂടികലർന്ന ആ വികാര ശരീരം ഒരു നിഷ്കളങ്ക പുഞ്ചിരി പുറപ്പെടുവിച്ചു.

“ഞാൻ മരിച്ചാലും ഇനി അവർ പേടിക്കില്ല”

എന്റെ അച്ഛൻ വിദേശത്താണെന്ന് സ്വല്പം പൊങ്ങച്ചത്തിൽ പറയുന്ന കുട്ടികളെ പോലെയാകും ഭായിയുടെ മക്കളും നാട്ടിൽ വിലസുക, എന്ന ധാരണയെ തിരുത്തിയത് ആ നിമിഷമായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ വിദേശ മലയാളികൾക്ക് നൽകുന്ന വിലയൊന്നും ഭായ്ക്ക് തന്റെ നാട്ടിൽ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. തൊട്ടടുത്തുള്ള താമസക്കാരെപ്പോലും ശരിക്കും പരിചയമില്ല. സ്വന്തം നാടെന്ന് പറയുമ്പോഴും ഇന്ന് ആ നാടിന് താൻ അന്യനാണെന്ന് ഭായ് പറയുന്നു.

“ ഭരണസംസ്കാരം തൊട്ടറിയാനെത്തുന്ന
വിദേശികളെ ആലവട്ടവും വെഞ്ചാമരവും
വീശി നമ്മൾ സ്വീകരിമ്പോഴും സ്വന്തം
രാജ്യത്തിലെ തന്നെ ഒരുവനോട്,
അതും സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ
സന്തോഷത്തിനായി മാത്രം ദൂരെ
അന്യദേശത്തെത്തിയവൻ, അവനോട്
മാത്രം അവഗണന. അവനൊരടിമയല്ല,
ഒരു മകനും സഹോദരനും ഭർത്താവും
അച്ഛനും ഒക്കെയായിരിക്കും.
ജീവിതത്തിൽ കെട്ടിയാടാൻ അവനുമുണ്ട്
വേഷങ്ങളൊരുപാട്. ”

പക്ഷേ കേരളം ഭായ്ക്ക് ഒട്ടും അന്യമല്ല. സ്വന്തം നാട്ടിലുള്ളതിലും പരിചയം ഇന്ന് കേരളത്തിലുണ്ട്. ഒരുപാടോർമ്മകളുടെ സമ്പാദ്യവും. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഇന്ത്യക്കാരന ല്ലായിട്ടുകൂടി ഇവിടത്തെ റേഷൻകാർഡും, തിരിച്ചറിയൽ കാർഡും, ആധാർകാർഡുവരെയുണ്ട് ഭായ്ക്ക്. നാടിനെ വിട്ട് 37 വർഷം. നെഞ്ചിൽ വേദന യുടെ കനൽ കെടാതെ നിൽക്കുമ്പോഴും, തന്നെപ്പോലെ തന്റെ മക്കൾ ഒരിക്കലും ഇങ്ങനെ അന്യനാട്ടിൽ പോയി കഷ്ടപ്പെടരുത് എന്ന ഒരു അച്ഛന്റെ ആശയാണ് ഭായിയെ ഇത്രനാളും ഇവിടെ പിടിച്ചുനിർത്തിയത്.

മഴതോർന്നു, നൊമ്പരങ്ങ ളെയെല്ലാം ഒരു ചിരിയിൽ ഒതുക്കി. പകലന്തിയോളം കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു കൂട്ടം മുഖങ്ങൾ. ഞങ്ങളുടെ ഭായ്യെ പോലെതന്നെ സ്വന്തം നാട് ഉപേക്ഷിച്ച് അന്യനാട്ടിൽ ജോലി തേടിയെത്തിയവരാണ് ബംഗാളിൽ നിന്നും മററും എത്തിയ ഈ ഭായ്മാരും. ഒരു സഹോദരനെപ്പോലെ നമ്മുടെ ഭായ്യെ സ്നേഹിക്കാൻ ഈ നാടിന് കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഈ ഭായ്മാർക്ക് ആ സ്നേഹം നമ്മൾ നിഷേധിക്കുന്നു.

അഥിതി ദേവോ ഭവ:

ആർഷ ഭാരത സംസ്ക്കാരം നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത് ഇങ്ങനെ യാണ്.... വളർച്ചയുടെ പടവുകളിൽ എവിടെയാണ് ഈ സംസ്ക്കാരത്തെ നമുക്ക് കൈമോശം വന്നത്?. എവിടെയാണ് നമ്മൾ മറന്നുവച്ചത്?. മുററത്തെ മുല്ലയുടെ മണം തിരിച്ചറിയാൻ കടലുകടന്ന് ആളുകൾ വരേണ്ടിവന്നു.

എന്നിട്ടുപോലും നമ്മൾ നമ്മുടെ സംസ്ക്കാരത്തെ ശരിയായ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. മനസ്സിലാക്കി എന്നു നടിക്കുകയായിരുന്നു. അനുകരണകലയുടെ ഒരു ബാഹ്യപത്രം. കച്ചവടകണ്ണുകളോടെ മാത്രമേ നമ്മളെന്നും എന്തിനേയും സമീപിച്ചിട്ടുള്ളു.. നമ്മുടെ ഭരണ സംസ്ക്കാരത്തെയും.

ഭരണസംസ്ക്കാരം തൊട്ടറിയാനെത്തുന്ന വിദേശികളെ ആലവട്ടവും വെഞ്ചാമരവും വീശി നമ്മൾ സ്വീകരിമ്പോഴും സ്വന്തം രാജ്യത്തിലെ തന്നെ ഒരുവനോട്, അതും സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിനായി മാത്രം ദൂരെ അന്യദേശത്തെ ത്തിയവൻ, അവനോട് മാത്രം അവഗണന. അവനൊരടിമയല്ല, ഒരു മകനും സഹോദരനും ഭർത്താവും അച്ഛനും ഒക്കെയായിരിക്കും. ജീവിതത്തിൽ കെട്ടിയാടാൻ അവനുമുണ്ട് വേഷങ്ങ ളൊരുപാട്.

ഭാരതസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഭാരതീയരായ നമ്മൾ അഹങ്കരിക്കുമ്പോഴും ഈ സംസ്ക്കാരം അറിയുവാൻ നമ്മളിനിയും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്റെ മൂല്യം തിരിച്ചറിയുവാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. ഇവിടെ നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ആർഷ ഭാരത സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പവിത്രതയാണ്.

മഴ തെല്ലുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇരുണ്ടുകൂടിയെത്തിയ കാർമേഘങ്ങളെല്ലാം പെയ്തൊഴിഞ്ഞു. ആകാശം തെളിഞ്ഞു. ബസ്സിറങ്ങി കോളേജിന്റെ മെയിൻ ഗേററ് കടന്നതുമുതൽ

> “ നാട്ടിൽ നിന്നെത്തിയാലും മനസ്സെന്നും ഭാര്യയും മക്കളുമുള്ള ഭുലേഗൗഢയിലെ ആ കൊച്ചു വീട്ടിലാണ്. തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം എടുത്ത് നാട്ടിൽ ഭാര്യയ്ക്ക് ഒരു കടയിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഭായ്ക്ക് സാധിച്ചു. ”

എന്നെ കടന്നുപോയ മുഖങ്ങളിലെല്ലാം ഞാൻ തിരഞ്ഞത് കട്ടികണ്ണടയിൽ മറഞ്ഞ കുഞ്ഞികണ്ണുകളുള്ള ആ മുഖമാണ്. തെററിയില്ല.. കെമിസ്ട്രി ലാബിന്റെ വരാന്തയിൽ തിരക്കിട്ട ഓട്ടത്തിലായിരുന്നു ആ മുഖം.

പുകയാത്ത അടുപ്പും പോത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും.

പുകയാത്ത
അടുപ്പും
പോത്തിന്റെ
രാഷ്ട്രീയവും.

പോൾ പിറപ്പാടൻ
മുൻ എഡിറ്റർ 2013-2014

"അധികാരത്തിന്റെ
പടിയെങ്ങാൻ കണ്ടാൽ
അതിലൊന്നു കേറി
നിരങ്ങുവാൻ തോന്നും

അതിലൊന്നു കേറി
നിരങ്ങുവാൻ തോന്നും
അടിയാരെ കൊണ്ടു
പുറം ചൊറിയിക്കാൻ
(അധികാര സൗരഭം)
- അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ"

സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യ സമൂഹം രൂപപ്പെട്ടത്. ജീവ മണ്ഡലത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ സ്ഥാനം ചെറുതാണെന്ന തോന്നലിൽ നിന്നാണ് സകല ജീവജാലങ്ങളുടെയും പ്രഭവകേന്ദ്രമായ പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യൻ ഭരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. കായികാദ്ധ്വാനം കൊണ്ട് പലതിനെയും കീഴ്പ്പെടുത്തി. അസാധ്യമെന്ന് തോന്നിയതിനെ ദൈവമെന്ന് പേരിട്ടു. മനുഷ്യ നിർമ്മിതികളായ ദൈവങ്ങളാണ് ലോകമെന്നും, നിന്ദിക്കുന്നത് പാപമാണെന്നും വർണ്ണിച്ച് വൈകാരികമായ ബലഹീനതകളെ മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരുവിഭാഗം മനുഷ്യർ ജീവിത ശൈലികളെ രൂപപ്പെടുത്തി. ചിലർ ശാസ്ത്രമാണ് സത്യമെന്നു വാദിച്ചു. അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന സമൂഹം ബുദ്ധിജീവികളെയും, രാഷ്ട്രീയക്കാരെയും സൃഷ്ടിച്ചു. അത് അവരുടെ മാത്രം കഴിവിന്റെ ഫലമല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യരുടെ സാമൂഹീകാധ്വാനത്തിന്റെയും ഫലമാണ്.

നിലനിൽപ്പിനായി പോരാടുന്ന മനുഷ്യനുമേൽ മുതലാളിത്ത ഉല്പാദന വ്യവസ്ഥ പലതും അടിച്ചേൽപ്പിച്ചു. ജനാധിപത്യ രാജ്യമായ ഇന്ത്യയുടെ സ്ഥിതിയും ഏറെക്കുറെ മേൽ പറഞ്ഞതിനോട് സമാനമാണ്. ഇപ്പോൾ അരങ്ങേറുന്ന പശു രാഷ്ട്രീയം അടുത്തകാലത്ത് രൂപപ്പെട്ടു വന്ന ഒന്നല്ല. 1875-ൽ നിലവിൽ വന്ന ആര്യസമാജം പശു സംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രധാന വക്താക്കളാണ്. പിന്നീട് 1905-ലെ ബംഗാൾ വിഭജനത്തോടെ മുസ്ലീം ഹിന്ദുവിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവുണ്ടാക്കി. മുഗൾ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ക്രൂരമായ ഇടപെടലുകളുടെ ചരിത്രം ഒരു ആയുധമാക്കി പോരാടാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഇന്നും തുടരുന്ന ഈ സംഘർഷം കൊളോണിയൽ കാലഘ

ട്ടത്തിലെ 'വിഭജിച്ചു' ഭരിക്കുക എന്ന മുതലാളിത്ത്വത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ്. സവർണ്ണരും അവർണ്ണരുമെന്ന് വേർതിരിക്കപ്പെട്ട്, സ്വന്തം ചുറ്റുപാടുകളെ അധ്വാനത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അതിനകത്തു ഒന്നുമല്ലാതായി തീരുകയും ചെയ്യുന്ന അവർണ്ണർ ഈ സംഘർഷ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ബലിയാടുകളായി തീർന്നവരാണ്. സവർണ്ണരാകട്ടെ, ജീവിതത്തിലെ എല്ലാവിധ സുഖഭോഗങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നവരാണ്.

''ലോകമെങ്ങും ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഇന്ത്യ ജീവിതത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി ഉണർന്നിരുന്നു''-നെഹ്റുവിന്റെ പ്രശസ്തമായ വാക്കുകളാണിവ. ഏഴു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കിപ്പുറം യഥാർത്ഥ ഇന്ത്യ ഇപ്പോഴും ഉണർന്നിരിക്കുകയാണ്. ജീവിതത്തിനും, ഭക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി. അതിവേഗം വളരുന്ന സാമ്പത്തിക ശക്തിയെന്നും, ശാസ്ത്ര വളർച്ചയിൽ സ്വയം പര്യാപ്തിവരിച്ച രാഷ്ട്രമെന്നും അഹങ്കാരത്തോടെ അവകാശപ്പെടുമ്പോഴും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ശോചനീയാവസ്ഥ ഗണിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ഒന്നുമില്ലാത്തവനോടാണ് കൽപനകളും ശാസനകളും.

2016-ലെ ഗ്ലോബൽ ന്യൂട്രീഷൻ റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം ലോകത്തിലെ പട്ടിണിയിൽ ഇന്ത്യ 122-ാം സ്ഥാനത്താണ്. ജീവിത ദൈർഘ്യത്തിലും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമൂഹിക ഘടകങ്ങളിലും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയിലും കഴിഞ്ഞ 10 വർഷത്തിനുള്ളിലെ ദയനീയമായ അവസ്ഥയിലാണ് എത്തിനിൽക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ജിഡിപി നിരക്കിലെ 15 ശതമാനവും കൃഷിയിൽ നിന്നാണ് നേടുന്നത്. 53 ശതമാനം തൊഴിലാളികളും കൃഷിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ, മൊത്തം ഉൽപാദനത്തിന്റെ പകുതിമാത്രം, ശേഖരിക്കുവാനുള്ള ആന്തരഘടനയെ 'ശാസ്ത്ര പുരോഗതി' കൈവരിച്ച നമ്മുടെ നാടിനുള്ളു. പകുതിയിലധികവും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് തന്നെ നഷ്ടമാവുകയാണ്. ഈ 53 ശതമാനമാളുകൾ അനുഭ

> “2016-ലെ ഗ്ലോബൽ ന്യൂട്രീഷൻ റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം ലോകത്തിലെ പട്ടിണിയിൽ ഇന്ത്യ 122-ാം സ്ഥാനത്താണ്.”

വിക്കേണ്ട സ്വത്തിനും സമൃദ്ധിക്കും ഭരണകൂടം യാതൊരു വിലയും കൽപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നത് വിചിത്രമാണ്.

ഒക്സ്ഫോർഡ് പോവർട്ടി ആൻഡ് ഹ്യൂമൻ ഡെവലപ്മെന്റ് ഇനിഷിയേറ്റീവ് (OPHI) ന്റെ റിപ്പോർട്ട് അനുസരിച്ച് ലോകത്തിലെ 31 ശതമാനം പട്ടിണിയിലകപ്പെട്ട ശിശുക്കളും ഇന്ത്യയിലാണ്. ഇവരുടെ പ്രാഥമിക ആവശ്യങ്ങൾ പലതും നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യ നിലവാരം, ഭക്ഷണം, താമസം എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ പ്രധാനമായതാണ്.

ഇത്തരത്തിൽ വസ്തുതാപരമായ കണക്കുകൾ നിലനിൽക്കുമ്പോൾ അതിനെ നേരിടാനൊരുങ്ങാതെ ദൈവാലയങ്ങ

> “ അതിവേഗം വളരുന്ന സാമ്പത്തിക ശക്തിയെന്നും, ശാസ്ത്ര വളർച്ചയിൽ സ്വയം പര്യാപ്തിവരിച്ച രാഷ്ട്രമെന്നും അഹങ്കാരത്തോടെ അവകാശപ്പെടുമ്പോഴും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ശോചനീയാവസ്ഥ ഗണിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ”

ളുടെയും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ ഭരണവ്യവസ്ഥ പരക്കം പായുന്നത് അരാജകത്വമാണ്. സ്വന്തം കണ്ണീര് കുടിച്ച് ദാഹം അകറ്റേണ്ടിവരുന്ന മനുഷ്യർ മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെയാണ് കണ്ണുനീരു കുടിച്ച് ഗർഭം ധരിക്കുന്ന മയിലിന്റെ കന്യകാത്വവും, ബ്രഹ്മചര്യവും കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യ! അവൾ തൊഴുത്തുകളിൽ സുരക്ഷിതയാണ്. തെരുവുകളിൽ വലിച്ചിഴക്കപ്പെടുന്നു. മേലാളരുടെ കുത്തുവാക്കുകളും ആചാരനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഇന്ത്യയെ ഉറക്കുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഭക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി അവൾ ഇപ്പോഴും ഉണർന്നിരിക്കുന്നു.

(കടപ്പാട്: "പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും" -കെ.എൽ.ഗണേഷ്, THE HINDU LEAD 31st May)

> “ ലോകമെങ്ങും ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഇന്ത്യ ജീവിതത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി ഉണർന്നിരുന്നു"–നെഹ്റു ”

“അവൾ”

അവൾ

അവൾ എവിടെയെന്ന്
എനിക്കറിയില്ല
മരിച്ചിരിക്കുമോ
അതോ പീഡിപ്പിച്ചു
കൊന്നുകാണുമോ,
പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ പോയി
അവർ തന്ന പുച്ഛവും കുട്ടി
ചായ കുടിച്ചു,
ചാനലുകളിൽ പോയി,
ചൂടില്ലാത്തതിനാൽ അവർ
വാർത്ത തിരികെ തന്നു
അതെ ചൂടില്ല
കാരണം അവളെ
“പീഡിപ്പിച്ചത്”
രാഷ്ട്രീയക്കാരനോ
സിനിമാക്കാരനോ അല്ലല്ലോ
ആയിരുന്നെങ്കിൽ?

അമൽ ജോൺ
ഒന്നാം വർഷം കെമിസ്ട്രി

മാ നിഷാദ

മാ നിഷാദ

അരുതെ അരുതെ എന്നു
ഞാൻ കാറി വിളിച്ചു..
പക്ഷെ നിന്റെ മൃഗീയകരങ്ങൾ
എന്നെ കീറിമുറിച്ചു
സംഭവിച്ചത് എന്തെന്ന് തെല്ലും
അറിയാതെ
എന്റെ മുറിവുകൾ
മാധ്യമദ്രോഹികൾ
ഒരു ഉത്സവം ആക്കി.

മുറിവേൽക്കപ്പെട്ട എനിക്ക് നീതി
ലഭിക്കും
എന്ന് കരുതി ഒരു വിഡ്ഢിയെ
പോലെ
ഞാൻ കാത്തിരുന്നപ്പോൾ
സംഭവിച്ചതോ??

മുറിവേൽപ്പിച്ചവർക്ക് നീതിയും
സമൂഹത്തിന്റെ സ്നേ
ഹവും...!!!

എന്താല്ലെ ...!!
കലികാലത്തിന്റെ വിരോധാഭാ
സങ്ങൾ...!!

പ്രസീദ പരമേശ്വരൻ
രണ്ടാം വർഷം
ഇക്കണോമിക്സ്

ഇന്നാണാ സുദിനം

ഇന്നാണാ സുദിനം

ഐബിൻ എസ് മാത്യൂ
രണ്ടാം വർഷം ഫിസിക്സ്

പതിവിലും സന്തോഷവാനായിരുന്നു ഞാൻ. മുത്തശ്ശിയുടെ കഥകളിൽ നിന്നാണ് ഞാൻ അവളെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുന്നത്. ആ കഥകളിലൂടെ ഞാൻ അവളെ കണ്ടു. അവളെ നേരിട്ടു കാണാനുള്ള എന്റെ തൃഷ്ണ എന്നോടൊപ്പം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.
എന്റെ സന്തോഷത്തെ ആകാംഷയ്ക്ക് വഴിമാറ്റിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇന്നു പുറപ്പെടുകയാണ്. തേക്കടി തടാകവും പെരിയാർ വന്യജീവി സങ്കേതവും കടന്നു പോയത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കാരണം എന്റെ മനസിന് അത് യാതൊരു സന്തോഷവും പകർന്നു നൽകിയില്ല. എന്റെ ലക്ഷ്യം ഇന്ന് അവളെ കണ്ടുമുട്ടുക, പരിചയപ്പെടുക, അടുത്തറിയുക എന്നതുമാത്രമാണ്. അവളെക്കുറിച്ച് കേട്ടപ്പോൾ തോന്നിയ സന്തോഷം ഇന്നു നേരിൽ കാണുന്നതോടുകൂടി മറ്റൊരു തലത്തിലേക്ക് ഉയരുമെന്ന് ഉറപ്പാണ്. ഏതാണ്ട് രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരത്തെ യാത്രക്കുശേഷം ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്ത് ഞാൻ എത്തിച്ചേർന്നു.

ഓർമ്മകളുടെ സൗന്ദര്യത്തേക്കാൾ വളരെയധികം വ്യത്യസ്തമാണ് കാഴ്ചയുടെ സൗന്ദര്യം എന്ന സത്യത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള കാഴ്ചകളാണ് എനിക്ക് അവിടെ കാണാനായത്. കേരളത്തെ തട്ടിത്തഴുകി, കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ തീരങ്ങളെയും തന്റെ ജാലകങ്ങളാൽ പുളകം അണിയിക്കുന്ന, നിത്യം നമ്മൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്ന നമ്മുടെ പെരിയാർ ഇന്ന് നാശത്തിന്റെ വക്കിൽ എത്തിനിൽക്കുകയാണ്.

ശിവഗിരി മലനിരകൾക്കിടയിലൂടെ പെരിയാറെന്ന പുണ്യനദി ഒഴുകി തുടങ്ങുമ്പോൾ അവൾ അതീവ സുന്ദരിയായിരുന്നു. ആരും കണ്ടാൽ നോക്കി നിന്നുപോകുന്ന ഒരു കൊച്ചുസുന്ദരി. ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടിന് എന്നും ഒരു ചാരുത പകർന്നു നൽകിയിരിക്കുന്നു ഈ പുണ്യനദി. ജലസമൃദ്ധിയും ദൃശ്യമനോഹാരിതയും പ്രതീക്ഷിച്ചാണ് ഞാൻ ചെന്നതെങ്കിലും അവിടെ

കാണാൻ സാധിച്ചത് തികച്ചും ഞെട്ടിക്കുന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു. മുത്തശ്ശിയിൽനിന്നു കേട്ടതും കാണാൻ എന്റെ മനസ്സാഗ്രഹിച്ചതുമായ ഒരു സൗന്ദര്യസങ്കല്പം ഇന്ന് പെരിയാറിന് നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ മേഖലകളിൽ ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഈ പുണ്യനദിയുടെ അവസ്ഥ ഇന്ന് വളരെ പരിതാപകരമാണ്.

ലക്ഷദ്വീപിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പെരിയാറിന്റെ യാത്രയിൽ തേക്കടി മേഖല കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. തേക്കടി തടാകത്തിന്റെ മനോഹാരിതയും പ്രകൃതി സൗന്ദര്യവും എന്നും ഇവിടെ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നു. ഇന്നിത് ലോകപ്രസിദ്ധ ടൂറിസ്റ്റ് കേന്ദ്രമായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, തുടക്കത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സൗന്ദര്യം ടൂറിസം തന്നെ നശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

> **“ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളാണ് നദികൾ. പെരിയാർ നശീകരണത്തിലൂടെ നമ്മുടെ സാംസ്കാര പൈതൃകത്തിൽ വിള്ളൽ വീണിരിക്കുകയാണ്. ”**

പ്രകൃതി കനിഞ്ഞു നൽകിയ ഇവയെ, കേരളം ലക്ഷദ്വീപിന് കൈമാറുമ്പോൾ വെള്ളത്തിനു മീതെയും താഴെയും നാം സമ്മാനിക്കുന്നത് അളവറ്റതോതിലുള്ള മാലിന്യങ്ങളാണ്. ജീവനെന്നും വിലകൊടുക്കുന്ന നാമെന്തുകൊണ്ട് ഈ ജലം ജീവഭൂമിയായി കരുതുന്ന മത്സ്യങ്ങൾക്കും മറ്റ് ജീവജാലങ്ങൾക്കും വില കല്പിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും ഒന്നുചേർന്നാലേ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമാകൂ എന്ന നമ്മുടെ ആർഷസംസ്കാരത്തിന് എതിരെയുള്ള വെല്ലുവിളിയുടെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ് പെരിയാറിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ. പെരിയാർ ഇന്ന് മാലിന്യത്തിന്റെ വാഹികയായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. കാൻസർ പോലുള്ള മാരക രോഗങ്ങളുടെ വർദ്ധനവിനു കാരണം ജലസ്രോതസുകളുടെ മലിനീകരണമാണ്. പുണ്യനദി ഇന്ന് മാരക രോഗങ്ങൾ മൂലം ഒരു പേടിസ്വപ്നമായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്.

മുല്ലപ്പെരിയാറാണ് മറ്റൊരു ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം. പെരിയാർ എന്ന പഴയ സുന്ദരിയോടൊപ്പം മുല്ലയാറിന്റെ ജലസമൃദ്ധി മുതലാക്കി അവയ്ക്കുമീതെ പണിതുയർത്തിയിരിക്കുന്നു, നമ്മുടെ മുല്ലപ്പെരിയാർ ഡാം. രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിൽ നിരവധി കലഹങ്ങൾക്കു കാരണമായിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നിർമ്മിതിയാണിത്. ഡാമിൽനിന്നു സ്പിൽവേ വഴി വീണ്ടും വെള്ളം ഒഴുകിക്കൊണ്ട് പെരിയാറിന്റെ ദൃശ്യസൗന്ദര്യത്തിന് തിളക്കം കൂട്ടുന്നു. കൃഷിക്കും മറ്റു ദിനംപ്രതിയുള്ള ആവശ്യങ്ങൾക്കായി നിരവധിപ്പേർ പെരിയാറിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ഇടുക്കി ഡാമിനു അനുബന്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജല വൈദ്യുതി പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാകാനും പെരിയാറിലെ ജലത്തിനു സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

കണക്കുകൾ പറയുന്നത് പെരിയാറിനു ഏകദേശം 244 കി.മീ. ഉണ്ടെന്നാണ്. എന്നാൽ, ഇന്നു മണൽവാരലും അനധികൃത കൈയ്യേറ്റങ്ങളും വഴി നമ്മൾ കേരളീയർ ഈ കണക്കിനു മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പുണ്യനദി എന്നു അവകാശപ്പെടുന്ന പെരിയാർ പലപ്പോഴും ഒരു ഘാതകനായി മാറാറുണ്ട്. മണൽവാരലും മറ്റു കൈയ്യേറ്റങ്ങളും പെരിയാറിന്റെ സ്വതസിദ്ധശൈലി തെറ്റിച്ചു എന്നതാണിതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. സൂക്ഷ്മതയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ തീരാവുന്ന പ്രശ്നമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, നമ്മുടെ അധികാരവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവർക്ക് ഇതിലൊന്നുമല്ല ശ്രദ്ധ. ജനങ്ങളുടെ മനസാക്ഷി കോടതിയിൽ, പാർട്ടിഭേദമെന്യേ വിജയിച്ചവർക്കും സ്വന്തം കഴിവും അധ്വാനവും വഴി ഉന്നതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നവരുമെല്ലാം ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും.

പ്രകൃതിയുടെ നിശബ്ദത ഒരു അനുഗ്രഹമാക്കി മാറ്റിയ അവൾ, എന്നും ഈ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടിന് ഒരു തിലകക്കുറിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ കേരളീയ സമൂഹം തന്നെ പെരിയാറിനെ നാശത്തിന്റെ പടുകുഴിയിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു.

സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളാണ് നദികൾ. പെരിയാർ നശീകരണത്തിലൂടെ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൽ വിള്ളൽ വീണിരിക്കുകയാണ്. 244 കി.മീ. എന്ന കണക്കിനുപരിയായി നിരവധി ചെറുനദികളും കൂടി പെരിയാർ തീരത്തുനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. മുതിരപ്പുഴയാറും, മുല്ലയാറും, ഇടമലയാറും എല്ലാം ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇതോടൊപ്പം വേമ്പനാട് നദിയെയും ജലസമൃദ്ധമാക്കാൻ പെരിയാറിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. ഇടുക്കിയും തൃശൂരും എറണാകുളവും കടന്ന് പെരിയാർ ലക്ഷദ്വീപിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തുടരുമ്പോൾ മലയാളി സമൂഹം തങ്ങളുടെ ചിന്താരീതിയിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പെരിയാറിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുപോകുമ്പോൾ പുണ്യനദിയെന്ന നാമത്തിന് കാരണമായ ഘടകങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ സാധിക്കും. മതങ്ങൾക്ക് എന്നും ഒരേ പോലെ പ്രിയപ്പെട്ടവളാണ് നമ്മുടെ പെരിയാർ. കുംഭമാസത്തിലെ ആലുവ ശിവരാത്രി മഹോത്സവം, പൊന്നിൻകുരിശു മുത്തപ്പനോടുള്ള മലയാറ്റൂർ മണ്ണിന്റെ ഭക്തിസാന്ദ്രമായ നിലവിളിയും, ആദിശങ്കരന്റെ കാലടിയും കൊടുങ്ങല്ലൂരടുത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചേരമൻ ജുമാ മസ്ജിത്തിലെ മുസ്ലീം സുഹൃത്തുക്കളുടെ അള്ളാഹുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും എല്ലാം പെരിയാറിനു സുപരിചിതമാണ്. പുഴയെ ദേവിയായി കണ്ട് ആരാധിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം ഭാരതത്തിലുണ്ട്. പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നാം എല്ലാംമറന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, പക്ഷേ, പ്രവർത്തിയിലേക്ക് എത്തുമ്പോൾ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം നോക്കി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂഹമായി കേരളീയ സമൂഹം മാറിപ്പോയോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ''കാണം വിറ്റും ഓണം ഉണ്ണണം'' എന്ന ചൊല്ല് മലയാളികളുടെ അർപ്പണബോധത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ജലസ്രോതസുകളുടെ സംരക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ ഈ അർപ്പണബോധം എവിടെയോ മാറ്റിനിർത്തപ്പെടുന്നു.

കുടിക്കാൻ ഒരുതുള്ളി വെള്ളംപോലുമില്ല എന്നു പറയുന്ന നമ്മൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് പെരിയാർ നമുക്ക് വച്ചുനീട്ടുന്ന ജലസമൃദ്ധി കാണാതെ പോകുന്നത്. പശ്ചിമഘട്ട മലനിരകൾക്ക് ഇടയിലൂടെ പച്ചപ്പിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന് മാറ്റുവർധിപ്പിച്ച് ഒഴുകിത്തുടങ്ങുന്ന പെരിയാർ എന്ന സുന്ദരിക്ക് എങ്ങനെയാണ് ആ സൗന്ദര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടത്. തേക്കടിയും തട്ടേക്കാട് പക്ഷി സങ്കേതവും മൂന്നാർ മലനിരക

ളുമൊക്കെ പെരിയാറിനു ദൃശ്യചാരുത പകർന്നു നൽകുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ടൂറിസം എന്ന ഘടകം ചില രീതിയിലൊക്കെ ഈ സുന്ദരിയുടെ സൗന്ദര്യത്തെ കാർന്നു തിന്നുന്നു. പെരിയാർ നദീതീരത്തുകൂടി ഒന്നു നടന്നു നീങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, ബാക്കി യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിയാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. എല്ലാ മേഖലയിലുമുള്ള മാലിന്യങ്ങൾ നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ നമ്മൾ കണ്ടെത്തിയ ഒരു ചവിറ്റുകുട്ടയായി ഈ പുണ്യനദി മാറിയിരിക്കുന്നു.

കവി പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു-

''പുഴ, ഒഴുകുന്ന കേവലജലമല്ല, അതു സംസ്കാരത്തിന്റെ ജീവശക്തിയാണ്, ജനതയ്ക്കു ജീവദായനിയാണ്, പവിത്രമായ പ്രവാഹമാണ്. നെൽക്കതിരിന്റെ സമൃദ്ധി പുഴജലമാണ്. ഇളനീരിന്റെ മധുരവും പഴത്തിന്റെ സത്തും ജലമാണ്. സത്യത്തിന്റെ ഔഷധവും ജലം തന്നെയാണ്.'' ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും സമൃദ്ധിയുടെയും പ്രതീകമായി മാറേണ്ടിയിരുന്ന പെരിയാറിനെ നാം തന്നെ നശിപ്പിച്ചു. ദാഹജലത്തിനായി നെട്ടോട്ടം ഓടുന്ന ഈ അവസ്ഥയിലെങ്കിലും പെരിയാറിനെ സംരക്ഷിച്ചു മാറ്റി നിർത്താനുള്ള നല്ല മനസ്സ് കേരളീയ സമൂഹത്തിന് ഉണ്ടാകട്ടെ. ഒരാൾ മാത്രം ശ്രമിച്ചാൽ പോരാ, ഒത്തൊരുമയോടെയുള്ള ഒരു പരിശ്രമം തന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മറ്റു സംഘടനകളും ചേർന്ന് ഇതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കി മുന്നിട്ടിറങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പെരിയാറിനെ സംരക്ഷിക്കാൻ നമുക്ക് മുന്നിട്ടിറങ്ങാം. അതുവഴി, കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ നെടുംതൂണായി ഈ ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ ശിരസ്സ് ഉയർത്തി നിൽക്കാൻ ഈ കൊച്ചുസുന്ദരിക്ക് കഴിയട്ടെ.

“ പുഴ, ഒഴുകുന്ന കേവലജലമല്ല, അതു സംസ്കാരത്തിന്റെ ജീവശക്തിയാണ്, ജനതയ്ക്കു ജീവദായനിയാണ്, പവിത്രമായ പ്രവാഹമാണ്. നെൽക്കതിരിന്റെ സമൃദ്ധി പുഴജലമാണ്. ഇളനീരിന്റെ മധുരവും പഴത്തിന്റെ സത്തും ജലമാണ്. സത്യത്തിന്റെ ഔഷധവും ജലം തന്നെയാണ്. ”

Blue Eyed Boy

Noel Mariyam
III BA English

It's hard 'not' to like a man like Jesus. What was he not? A voice for the poor and destitute, some even call him the earliest communist, a women's rights activist and the best advocate of nonviolence. He has become such a hit that every culture has revered him in some form or the other. I don't say this out of an evangelical zeal, but as an expression of my deep admiration for this never completely understood, ambiguous, zealous and plural man. Yet, when I stand in any church in the country, I'm awed by his image. When the hell did Jesus become the blond-haired, blue-eyed man with six- packs that he is so often represented as?

We can thank the west for that. In all their religious fervour, the early western artists forgot that the man was from the Middle East, or maybe even controversially from India. He must have been olive skinned, or as the Hadith mentions, he might have had a red tinge on the face with freckles. Who knows? Let's not blame western artists, I think what they'd done was fantastic; they only elucidated the fluidity of ethnicity and colour. After all, 'we' draw our gods, imbibing our cultural and racial aesthetics. Our Gods are just as imperfect as we are. But if that is so, why is the Jesus that the Indian Christian prays to, still western in appearance? Some would suggest that it is the colonial baggage of our imagination. I doubt that, the 'whiteness' of Jesus does have racial implications, but it is much

more complex.

The question of Indian racial consciousness is being hotly debated today, with instances of violence against Africans in the country shocking a majority of us. The question of such acts as being merely racially motivated behaviour is debatable, but there is no doubt, we are a prejudiced lot. Could something as archaic as colonisation have affected our psyche, making us deeply uncomfortable with the dark skin? If only we skimmed through our movies and advertisements, it isn't hard to notice that we are obsessed with the white skin, lustrous smooth hair and with the idea of the 'perfect' body. But these days there is another player on the field, consumerism. The impact of consumerism on the colonised psyche is proving to be insidious. It's the impact of consumerism on the society; that the modern Indian has become so obsessed with the body and is insecure in his/ her own skin and body. Beauty, in its limited definitions is making us sick. We look for validation, but sadly, pop culture and the media are inefficient representatives of culture, and the diversity of our people in all shapes, colours and sizes has not yet been represented adequately. Isn't it surprising that in a country where 3/4th of the population is dark skinned, we idealise a small minority and aspire to change what has been genetically endowed? There are creams to bleach the face, the underarms and even the vagina today. Yes, you heard it right; advertisements proclaim that bleached Vaginas are prettier. After all, what is so surprising about merely bleaching when Indians are beginning to adopt measures like labioplasty, breast augmentation and are consuming pills to enlarge penile girth?

Of course, I don't see any such attempts with contempt; I do believe that it is a personal choice for an individual to apply any cream or eat any pill to attain

We look for validation, but sadly, pop culture and the media are inefficient representatives of culture, and the diversity of our people in all shapes, colours and sizes has not yet been represented adequately.

what they perceive to be their notion of beauty. But to simply leave the context of race and gender in such situations is naive and attributes an individual with autonomy that she/he does not necessarily have. We need to be able to choose what we want. But we need to be also able to see who it is that dictates our choices. We are too interdependent to form autonomous ideas regarding our identity. I wish we could choose who it is that we want to be, but that is just not the case. We are more often what we are exposed to, what experiences we are introduced, the stories we are told and more importantly how we are seen by others. Consciously we might like to think we make autonomous, rational choices, but when more than 98% of our thoughts are unconscious, how can we be sure? If we are constantly bombarded with images that are unrealistic, with unhealthy stereotypes, how then can we claim autonomy? If the language that we use isn't representative of the reality we inhabit, where then are our spaces? If mythology involves an erasure of a majority, isn't it time to recreate it?

I think erasure of representation in mythology combined with modern erasure in the media culture is dangerous. This is why the blue eyed, six -packed Jesus worries me. I like the blue eyed man; I think he should be one of the many representations of a truly plural man. The blue eyed Jesus can be seen as the unique Indian psyche of incorporation of even the coloniser. But when the 'white god' is the only image we picture of him, we need to be careful. It matters how our gods appear to us in our imagination. Should our gods look like the toned, muscular gods we see on television in the retelling of the Ramayana and Mahabharata? Should our goddesses be like Sita –Savithri as seen in the movies? Or should our gods be honest representations, like the imperfect yet most perfect Ganapathi, or the dark skinned Krishna and Shiva?

It would be the failure of an

We are too interdependent to form autonomous ideas regarding our identity. I wish we could choose who it is that we want to be, but that is just not the case. We are more often what we are exposed to, what experiences we are introduced, the stories we are told and more importantly how we are seen by others.

entire generation of artists and movie makers if we aren't able to recreate our gods and their stories, if we aren't able to move beyond stereotypes to create complex characters and narratives. However much we deny myths or the influence of the media, it is insane to say that we are free from the biases that they propagate. Such biases have real world consequences. When a white police officer in the US shoots an unarmed black man, is he just racist, or is he shouldering the bias of his entire culture? We know that in combat situations, we are very dumb (unlike what a Hollywood action movie would tell you). Our cognitive faculties aren't capable of making complex and nuanced judgements. So a lot is at stake when you are a police officer armed with a gun and put on duty in a region notorious for violence. Things go out of control. After that, to call one man racist, an incarnation of pure evil is reductionist. Similarly, we were all shocked when we saw Nigerian students being beaten up, earlier this year. We were quick to condemn the perpetrators and call them racist. What they had done was deplorable, but really, should they shoulder the burden of the implicit racism that we propagate as a culture? We are just as guilty. We are to blame as consumers for wanting to see fair skinned people as our actors, actresses and even gods, for not asking for diversity in our stories, for sticking to stereotypes. It's time we demanded better representations, better movies and better myths. It is time for the incarnation of the dark-skinned, black-eyed Jesus in our culture. We need to demand that, for the quest at hand is much bigger than ourselves.

There are predictions that China would become the largest Christian country in the near future, Hmm... Talk about plurality!

However much we deny myths or the influence of the media, it is insane to say that we are free from the biases that they propagate. Such biases have real world consequences.

STREAM OF CONSCIOUSNESS

Stream of Consciousness

Harsha Melvin
II B.Sc. Mathematics

A little girl, full of joy,
Ran to the temple to her dear God
She played, she prayed with a childish glee
But oh! The picture changed too soon.

The morning sun with reddish eyes,
Watched me as I stood and prayed
The child in me soon realised
My skirt started dripping red.

"Filth", shouted the crowd in horror,
"Impure little thing"' they sneered
They pushed me out of the temple doors
And took my God away from me.

Did I make my God unclean?
Did I incur his wrath?
Why else was I locked up
For days, in my own blood?

The killer walked in with washed-up hands,
The rapist too, with his head held high
And here I stand, deprived
So how big a sinner am I?

Isn't this the stream of red?
That pours life into this world.
Yet we think it defiles our God,
God, the ultimate giver.

This wall of hypocrisy they built,
To keep me away from our God,
Will one day break and pave the way,
To the stream of consciousness, I pray.

Open your eyes, Oh saintly people!
My God has a bigger heart than yours.

"വരും ജന്മമെങ്കിലും ഒരു
കടലാസ്സ് തുണ്ടായി
ജനിക്കണം...
കവിയുടെ
കുത്തിക്കുറിപ്പുകൾ,
ഹൃദയവേദനകൾ വികാര
വിചാരങ്ങൾ ...എല്ലാം ഹൃദ
യത്തിൽ ഏറ്റു വാങ്ങണം....
ഒടുവിൽ
കവി ചുരുട്ടി
എറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ.... ആ
വാക്കുകൾ പേറി ശിഷ്ടകാലം
ജീവിക്കണം...പലരുടെയും
ഹൃദയത്തിൽ ചേക്കേറണം....
വെറുമൊരു കടലാസ്സ്
തുണ്ട് ഇതിൽപ്പരം
എന്താഗ്രഹിക്കാൻ ....."

ചില സൗഹൃദങ്ങൾ അങ്ങനാ

ചില സൗഹൃദങ്ങൾ
അങ്ങനാ...

എയ്ഞ്ചൽ റാണി ബാബു
രണ്ടാം വർഷം മാതസ്

സൗഹൃദം ഒരു കാറ്റലിസ്റ്റ് പോലെയാണ്. മെല്ലെ മെല്ലെയത് നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോട് അലിഞ്ഞു ചേർന്ന് നിങ്ങളിലെ നന്മയെ കണ്ടെത്തി, സാധ്യതകളെ ഉണർത്തി, സങ്കടങ്ങളെ പ്രതീക്ഷയിൽ അലിയിച്ച്... നീർച്ചാലിനരികിലെ ഇലകൊഴിയാ വൃക്ഷത്തെപ്പോലെയാണ് ആത്മസുഹൃത്തുക്കൾ.

സൗഹൃദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യവരി, ആവോളം സ്നേഹം വിളമ്പി സൗഹൃദത്തിൻ പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകി. എന്നാൽ തിരിച്ചൊന്നു സ്നേഹിക്കാൻ അവസരം നൽകാതെ സ്നേഹത്തിന്റെ നിത്യ ഉറവയിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയ സൗഹൃദങ്ങളും ഉണ്ടാവാം. ചില സൗഹൃദങ്ങൾ അങ്ങനെയാണ്. നെഞ്ചോട് എത്ര ചേർത്തുപിടിച്ചാലും മണൽത്തരിപോലെ അത് കൈവെള്ളയിൽനിന്നും പതുക്കെ ഊർന്നുപോകും. ഇനിയൊരിക്കലും കണ്ടുമുട്ടാനിടയില്ലെന്നു തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ ആ വിരഹം വേദനയാകുന്നു, വിലാപമാകുന്നു.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന് എത്രത്തോളം വ്യാസമുണ്ടെന്ന് കൃത്യമായി പറയാൻ ആർക്കെങ്കിലും സാധിക്കുമോ? ചില സൗഹൃദങ്ങൾ അങ്ങനെയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തോളം വിശാലതയുണ്ടതിന്. രക്തബന്ധത്തേക്കാൾ ആഴവും വ്യാപ്തിയുമുണ്ടാവും. ഏത് ബന്ധത്തിന്റെ രൂപത്തിലും കൂട്ടുകാർ കടന്നുവരാനിടയുള്ളപ്പോൾ കൃത്യമായ ഒരു പേര് സൗഹൃദങ്ങൾക്ക് നൽകാനാവില്ല. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ പേരുള്ള ബന്ധങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും പേരിന്റെ അർത്ഥം മാത്രമേ കാണൂ. അതിനാൽ ആരെയും എന്തിനേയും ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള വിശാല മനസ്സ്. അതാണ് യഥാർത്ഥ സൗഹൃദത്തിന്റെ ആദ്യ അടയാളം. അത് ദൈവഹൃദയത്തിന്

തുല്യവും ദൈവികദാനവുമാണ്.

മനുഷ്യൻ ഏകനായിരിക്കുന്നത് നന്നല്ല എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ ദൈവമാണ് സൗഹൃദങ്ങളുടെ ആവശ്യകത ആദ്യം മനസിലാക്കിയത്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിതന്നെ തന്റെ ഏകാന്തതയിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തിനായി ദൈവം ചെയ്തതാവാനേ വഴിയുള്ളൂ. സ്നേഹം ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞതോടെയാണ് മനുഷ്യജീവന് അർത്ഥവും ദിശയുമുണ്ടായത്. സ്നേഹിക്കുന്നതിലെ അവന്റെ വിജയം സന്തോഷവും നന്മയുമായി പരിണമിച്ചപ്പോൾ സ്നേഹത്തിലെ പരാജയം തിന്മകൾക്കു വിത്തുപാകി. പിന്നീടങ്ങോട്ട് വഞ്ചനയും പടയോട്ടങ്ങളും മൂലം കലുഷിതമായ മനുഷ്യചരിത്രത്തിന് ഒരല്പം അയവും മൃദുത്വവും നൽകിയത് ആരൊക്കെയോ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ച സൗഹൃദങ്ങളും പ്രണയങ്ങളുമാണ്. ദൈവം ഭൂമിയെ താങ്ങുന്നതിനു പിന്നിലെ കാരണവും ഇത്തരം ചില സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ തന്നെ. സ്നേഹിക്കുകയെന്നാൽ അപരനിലെ ദൈവാംശത്തെ തിരിച്ചറിയുക എന്നുതന്നെയാണ്. കാരണം, ദൈവം സ്നേഹമാണ്.

പ്രണയം പോലെ വികാരതീവ്രത ഉള്ളതുതന്നെയാണ് സൗഹൃദവും. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ആകർഷണങ്ങളില്ലാതെ സമ്പൂർണ്ണ തുറവിയും സമർപ്പണവും പ്രകടിപ്പിക്കാനാകുമ്പോൾ നമ്മൾ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളാകുന്നു. ഏതു തിരക്കിനിടയിലും ആരുടെയെങ്കിലും അഭാവത്താൽ നാമൊറ്റയ്ക്കാണെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ, ആരോടെങ്കിലും ഹൃദയരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഉറപ്പിക്കുക, അതൊരു പുതിയ സൗഹൃദത്തിന്റെ നാമ്പിടലാണ്.

ഹൃദയമൊഴികെ മറ്റെന്തും പങ്കുവയ്ക്കുന്ന സൗഹൃദങ്ങളാണ് ഇന്ന് ലോകത്ത് കൂടുതൽ എന്ന് തോന്നുന്നു. ഫെയ്സ്ബുക്കിലെയും വാട്സ് ആപ്പിലേയും കൂട്ടുകെട്ടുകളാണ് പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് സൗഹൃദം എന്ന പരിധിയിൽ വരുന്നത്. യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൽ 'അൺഅവയ്ലബിളും' ഇന്റർനെറ്റിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും 'അവയ്ലബിളും' ആകാൻ താൽപര്യപ്പെടുന്ന തലമുറയാണ് ഇന്ന്. ചാറ്റിംഗിനിടയിൽ 'സുഖമാണോ?' എന്നു ചോദിച്ചിട്ട് അതിന്റെ മറുപടിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാതെ മറ്റൊരു സുഹൃത്തിന്റെ പ്രൊഫൈലിലേക്ക് കടന്നുകയറി പോകുന്നത്ര ആഴമേ നെറ്റിലെ പല സൗഹൃദങ്ങൾക്കുമുള്ളൂ. യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലാകട്ടെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ മിസ്ഡ് കോളോ മെസേജോ കണ്ടാൽ തിരിച്ച് വിളിക്കാൻ പലർക്കും മടിയാണ്. സമയക്കുറവും പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളുമൊക്കെ കാരണങ്ങളായി നിരത്തുകയും ചെയ്യും. ചില സൗഹൃദങ്ങൾ അങ്ങനെയാണ്.

“യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൽ 'അൺഅവയ്ലബിളും' ഇന്റർനെറ്റിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും 'അവയ്ലബിളും' ആകാൻ താൽപര്യപ്പെടുന്ന തലമുറയാണ് ഇന്ന്.”

ഒരു ചെറുവാക്ക്, വഴിയരികിലൊരു പുഞ്ചിരി, മടങ്ങുമ്പോഴുള്ള ഒരു നോട്ടം, ഒരു കുഞ്ഞ് എസ്എംഎസ്, നേരിയ സ്പർശം ഇവയൊക്കെ കൊണ്ടുപോലും യഥാർത്ഥ സ്നേഹം സൃഷ്ടിക്കാമെന്നിരിക്കെ അതിനുപോലും ആരും മെനക്കെടുന്നില്ല. അതോടെ സൗഹൃദങ്ങൾക്ക് ഹൃദയം നഷ്ടമാകുന്നു. ഓർക്കണം, ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ സ്നേഹം പോലെ ആവശ്യമുള്ളതും അമൂല്യവുമായ വസ്തു വേറെയില്ല. അതിനാൽ ഓരോ നിശ്വാസവും സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വരം പ്രഘോഷിക്കണം.

"ഹൃദയത്തിനും ഹൃദയത്തിനുമിടയിൽ ഒരു വിടവുണ്ട്. സ്നേഹം കൊണ്ടതിനെ നികത്തണം" ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പയുടെ വാക്കുകളാണിവ. ഹൃദയങ്ങളെ തമ്മിൽ കോർത്തിണക്കുന്ന സൗഹൃദം സ്വന്തമാക്കാനാവുക എന്നത് വലിയ ഭാഗ്യമാണ്. എന്തും പറയാനും പങ്കുവയ്ക്കാനും, ഓടിയണയാനും ഒരാൾ. അതിലും വലിയ സന്തോഷം മറ്റെന്തുണ്ട്? സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന ബോധ്യമാണ് ലോകത്തിലേക്കു വച്ചേറ്റവും ശക്തമായ പ്രചോദനം. ഒരു സ്നേഹം എന്നെ പൊതിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുവെന്ന അറിവ് ലഭിച്ചയാളാണ് ഏറ്റവും സ്വതന്ത്രനായ വ്യക്തി. ഇനിമേൽ നിന്റെ സ്നേഹം, സൗഹൃദം, ഇടപെടലുകൾ ഇവയൊന്നും വേണ്ടെന്ന് ആരോടും പറയല്ലേ. ദൈവം വച്ചു നീട്ടുന്നതാണത്. നമ്മുടെ കാവൽ ദൂതരാണവർ, മാത്രവുമല്ല, സൗഹൃദങ്ങളൊന്നും യാദൃശ്ചികവുമല്ല. അനാദികാലം മുതലേ ദൈവം നമുക്കായി ഒരുക്കി നിറുത്തിയിരിക്കുകയാണവരെ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സൗഹൃദങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദി ദൈവത്തിനുള്ള നന്ദിയാകുന്നു. അതിനാൽ ഒരു നല്ല ചങ്ങാതിയെങ്കിലും സ്വന്തമായുള്ളവർ ഇനി മുതൽ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നന്ദിയോടെ മുട്ടുകുത്തട്ടെ!

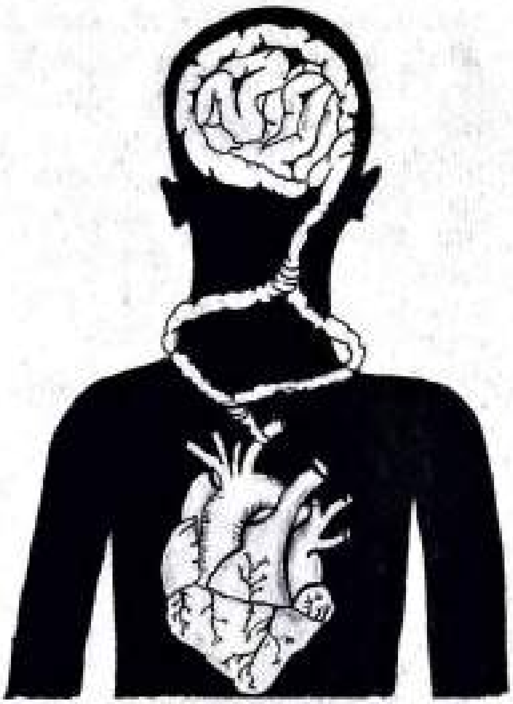

ഹൃദയവും ബുദ്ധിയും വടംവലിച്ചു
മേൽക്കൈ ഹൃദയത്തിനായിരുന്നു.
പക്ഷെ ബുദ്ധി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.
തിരിച്ചുവലിച്ചു.
തോൽവി സമ്മതിക്കാൻ ഹൃദയം
ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു..
വടം പൊട്ടി
ഹൃദയവും ബുദ്ധിയും ഒരേസമയം
വിജയമറിഞ്ഞു.
ശുഭം.

കടൽത്തീരത്ത് വീണ്ടും

കടൽത്തീരത്ത് വീണ്ടും

രേണുക എസ്
രണ്ടാം വർഷം
എം എ ഇക്കണോമിക്സ്

കരളിൽ തങ്ങിനിന്ന
വസന്തകാലപ്പൊലിമയിൽ
വിടരാത്ത കുറുമൊഴികളും
ഒഴിഞ്ഞ സന്ധ്യാകാശത്തിൽ
ഇതൾകൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്ന ചെങ്കതിർ
നാളവും
കനത്ത മിഴികളാൽ ഉഴിഞ്ഞു
കൊണ്ടിരുന്നു ഞാൻ.

തിര കാണാതെ തീരംതൊടാതെ
തനിയെ
മറന്നിരിക്കുന്നു കടൽത്തീരത്ത്
വീണ്ടും.
കരിമുകിൽ കനം തൂങ്ങി
നിന്നിടറുന്നെന്റെ വാനിൽ
നിന്നെത്തിനോക്കുന്ന
ഏകാന്ത താരകം പ്രതീക്ഷ !

വിടപറഞ്ഞുപോയ കടൽകാക്കകൾ
പിടിതരാതലഞ്ഞു തിരിയുന്നു
കദന സ്മരണകൾ;
ചക്രവാളത്തിൽ ഇരുൾത്തിരകളുടെ
രതിസാഗരം
ചിന്തകളുടെ വിസ്ഫോടനവുമായി
തിളയ്ക്കുന്നു അന്തർമുഖം.

ഗതകാലങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട സത്യങ്ങളും
നാളെയുടെ ശപ്തസൂചികകളും
ഇഴപിരിഞ്ഞു നീളുന്ന കൈ
രേഖകളിലൂടെ
ദിനാന്തങ്ങൾ നടന്നിറങ്ങിയ
കാലടികൾ, പിഴച്ച ചുവടുകൾ!

വ്യർത്ഥമായ പ്രയാണങ്ങൾക്കൊടുവിൽ
എന്നെ എന്നിൽപ്പേറി നീങ്ങുന്നു ഞാൻ.
ആഴക്കടലിന്റെ വിദൂര സീമകൾക്കപ്പുറം
തിരസ്പർശമേൽക്കാത്ത
മണൽത്തീരത്തടിയുവാൻ
ഒരു ചുവടുമാത്രം!
നിഗൂഢതയുടെ കാൽപ്പാടുകൾ പേറി
അഴൽത്തിരകൾ വലിഞ്ഞുപോകുന്നു....!

Lord of the Cows

Lord of the Cows

Prathiba Pradeep
I MA English

Every aspiring journalist who put across his prospective career choices encounters a ubiquitous cold shoulder, concerning the tainted face of media. Looking at the twenty-first century, television media, in specific, has come under a lot of flak. Media sensationalism is a word that has been ringing in our ears for quite some time. Is it an invention in the modern era? Historians and researchers stand in conflict with this; yes the coinage is of the modern invention. They could trace it back to the times since early humans began telling stories. Today we find the word synonymous with TRP ratings. And we ponder over the lingering question: Are TRPs the only reason behind it? Reliance Industries' taking over of the media company Network 18 had been assumed as the death of media independence. Paranjoy Guha Thakurta, an independent journalist and teacher asks: "What happens when big business interests get into the media business? They influence what comes out into the public, what is heard and read.... You have your large business groups, conglomerates determining what people read, hear, and watch. It does raise concerns and questions about what happens to the voices of not just those who are contrary to RIL, but the marginalized." When politics, business, TRPs and what not, form a collage we call as 'media', what do we believe?

Chewing over the same queries, it's important to heed a pressing issue. In this case it has received intermittent explosions of attention, still remaining as a persistent one. Cow vigilantism has shaken the faith of people in India, civilization and diversity. William Golding's ' Lord of the Flies presents a scene where the lord of the flies reveals to Simon that the beast resides in us all; and when he rushes off to tell others about the nonexistence of the beast they thought they saw above. He finds himself in the middle of the tribe grilling their food and eating in a frenzy, who eventually kills Simon thinking he's the beast. Golding represents the dark side when civilization is torn away. The recent events make us contemplate over the chances of Golding's fiction becoming a reality. It all began with beef ban in some states. Several Indian states have passed laws banning cow slaughter, and some have prohibited the possession and consumption of beef altogether. Cow slaughter and beef consumption are fully legal in only five of India's 29 states, mainly in the south and north-east. Self-appointed groups, the Gau Rakshaks, have taken the law into their hands, enforcing religious beliefs. Shashi Tharoor in an article states: "To make matters worse, the cause of cow protection has now been linked to another persistent and destructive custom in Indian society: Violence against Muslims and Dalits (formerly called "untouchables"). Indeed, the Cow Belt, where cow vigilantism is most rampant, is also a hub of atrocities against Dalits, 63 per cent of which occur in just four states: Uttar Pradesh, Bihar, Madhya Pradesh and Rajasthan." In the state of Gujarat, four Dalit youths caught skinning a cow, were stripped, tied and beaten with iron rods by cow vigilantes who accused them of killing the animal, which they had not. In Punjab, two young Dalits were beaten and urinated upon for the same "crime". A 16-year-old Kashmiri Muslim boy was murdered for having hitched a ride on a truck that was transporting cattle. "All states should take stern action against these people," Mr. Modi declared. The prime minister's

words came as a relief to people who questioned the silence, although doubts still linger.

The media has given exorbitant attention to the issue, against which several questions cropped up. Is Holy Cow diverting the real issues of India? Many people feel that the media and the government has to shift its focus to more crucial matters. The country is facing a myriad critical problems, where we end up questioning whether the whole holy cow issue is to cover up the failed promises. Some of the alarming statistics include poverty in India. As per the planning commission report in the year 2012, of the 1.2 billion people of India, 29.8 % is below the poverty line which translates to about 360 million people. Malnutrition: In India 44% of the children under the age of 5 are underweight and 72% of the infants are anemic. Unemploy ment: India's unemploy ment rate has been the highest in 5 years per 2015-16 data. Education: The literacy rate of India is at about 74% as compared to the world average of 84%. Health Care: It's not an unknown fact that most of India relies on private health care, as per a survey, the private sector remains the primary source of healthcare for 70% of the people in urban areas and 63% in rural areas. In 2014 elections, which brought Prime Minister Modi to office, his government unveiled plans for a nationwide Universal healthcare system known as the National Health Assurance Mission, which would provide all citizens with free drugs, diagnostic treatments, and insurance for serious ailments. In the year 2015, implementation of the same was delayed due to budgetary concerns. Sanitation: As per the most recent Swaccha Status report in the year 2015, about 52.1 % of India's population still defecates in the open. Demonetization was yet another event which affected every Indian, but it hit the farmers more severely. Out of the 144 recorded farmer suicides, over 40 were from outside the Cauvery delta region. Observers and farmers directly attribute demonetization as one major factor behind the suicides. And all this while media gave its attention to the holy cow and heated arguments about demonetization; whilst these tru ths were buried in the discussions. Progressive think ing, combined efforts of the citizens for peace and harmony among people are the fodder for the country's development, which should not go into oblivion.

The next time you're immersed in watching a debate on a prominent subject shown on TV, keep in mind the words of the magicians from Now You See Me: "Look closely, because the closer you think you are, the less you will actually see."

“ ഓരോ ജന്മദിനവും ഓർമപ്പെടുത്തലുകളാണ്...
കടന്നുപോകുന്ന കാലത്തിന്റെ...
പിന്നിൽ നഷ്ടമായ സമയത്തിന്റെ...
മരണത്തിലേക്ക് അടുക്കുന്ന ചുവടുവയ്പ്പിന്റെ...
ഒരു ജന്മദിനത്തിൽനിന്നും മറ്റൊന്നിലേക്കുള്ള ദൂരത്തിന്റെ ....
കൊഴിഞ്ഞുപോകലുകളുടെ...
കൂടിച്ചേരലുകളുടെ.....
ഓരോ ജന്മദിനാശംസകളും അടയാളപ്പെടുത്തലുകളാണ്....
ഞാൻ നിന്നെ ഇന്നും ഓർക്കുന്നു എന്നോ ,
അതോ,
മറവിയുടെ ചാരം നിന്നെ മൂടിയിട്ടില്ല എന്നോ...
ഓരോ ജന്മദിനവും പുതുമനിറഞ്ഞതാണ്,
ഇതവണത്തേതെന്ന പോലെ...
കഴിഞ്ഞവർഷങ്ങളിൽ കൂടെ ആഘോഷിച്ച ചിലരുടെ
ഓർമകളിൽ ഞാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു...
മറ്റ് പലരുടെയും ഓർമകളിൽ ഞാൻ പിറവിയെടുത്തിരിക്കുന്നു...
വരും ജന്മദിനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷകളുടേതാണ്... ”

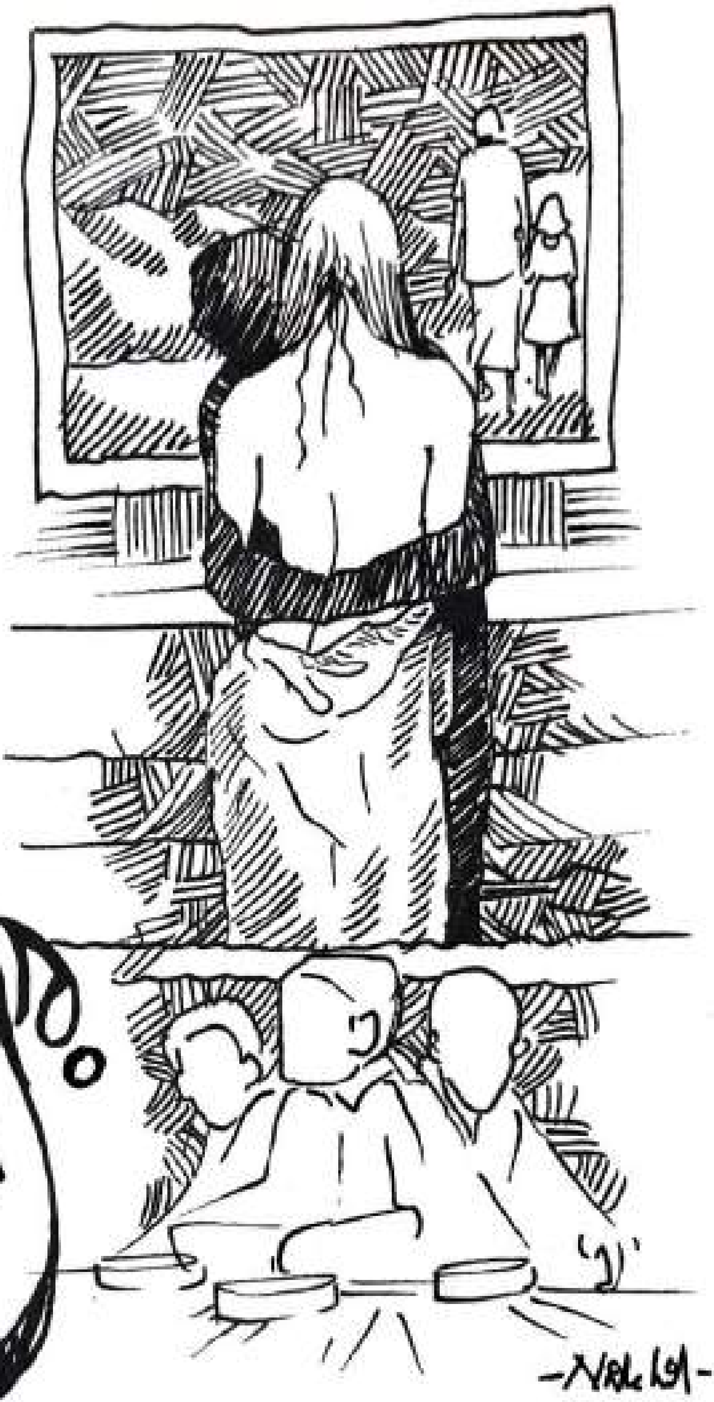

"കാമാത്തിപുരത്തെക്കുറിച്ചു പറയാനാണെങ്കിൽ ഒരുപാടുണ്ട്. അച്ഛനെപ്പോലെ ഒരാൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ അതൊന്നും താങ്ങാനായെന്നുവരില്ല."

കാമാത്തിപുരം

നിലീൻ സാന്ദ്ര
മൂന്നാം വർഷം ഇക്കണോമിക്സ്

ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛന്,

ഇത് ഞാനാണ് മാധു. അച്ഛൻ ഞെട്ടിയോ? ഇങ്ങനെയൊരു കത്ത് പ്രതീക്ഷിച്ചു കാണില്ല; അല്ലേ? എഴുതണം എന്ന് ഒരിക്കലും കരുതിയതല്ല, പക്ഷേ ഇപ്പോൾ എഴുതാനുള്ള ധൈര്യം കിട്ടിയപ്പോൾ തോന്നുന്നു കുറച്ചു മുമ്പേ ഇതാവാമായിരുന്നു എന്ന്. എല്ലാവരും സുഖമായിരിക്കുന്നുവോ അവിടെ? എല്ലാവരും എന്നുവെച്ചാൽ...പതിനഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പ് വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരും? നന്ദുവിന്റെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞിരിക്കും അല്ലേ? കുട്ടികളും ആയിരിക്കും... അമ്മയ്ക്കു സുഖമാണോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നില്ല, ആയിരിക്കില്ല എന്നറിയാം. ആരോടും എന്റെ അന്വേഷണം അറിയിക്കരുത്. ഇത് ഞാൻ അച്ഛനെഴുതുന്ന കത്താണ്. അച്ഛൻ മാത്രം അറിയേണ്ടതിനായി.

നമ്മുടെ മന:സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി നാം ചെയ്യുന്നതെന്തോ അതാണു പാപം എന്നാണല്ലോ. എങ്കിൽ ആ പാപമോചനത്തിനായുള്ള എന്റെ കുമ്പസാരമാണ് ഈ

കത്ത്. എല്ലാവർക്കും എന്നോ
ടുള്ള വെറുപ്പ് അങ്ങനെതന്നെ
ഇരിക്കട്ടെ. വെറുക്കപ്പെടൽ
ഞാൻ അർഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ,
അച്ചൻ എന്നോട് ക്ഷമിക്ക
ണം. ക്ഷമിച്ചേ പറ്റൂ. എപ്പോഴ
ത്തേയും പോലെയുള്ള എന്റെ
ഒരു കൊച്ചു വാശിയാണ്
ഇതും എന്നു കരുതിയാൽ
മതി. ഞാൻ നിങ്ങളിൽ നിന്നും
അധികം ദൂരെയല്ല, ട്രെയിനിൽ
കുറച്ച് മണിക്കൂറുകൾ സഞ്ചരി
ച്ചാൽ ഇവിടെ എത്താം. 'കാമാ
ത്തിപുരത്ത് '. അച്ഛൻ വീണ്ടും
ഞെട്ടി അല്ലേ? എനിക്കറിയാം.
അതെ അച്ഛാ മാധു ഇപ്പോൾ
ഇവിടെയാണ്. നിങ്ങൾക്കെല്ലാ
വർക്കും കേട്ടറിഞ്ഞു മാത്രം
പരിചയമുള്ള ഈ തെരു
വിൽ, ഇവിടുത്തെ ഏതൊരു
സ്ത്രീയേയും പോലെ മാധു
ഇന്നൊരു വേശ്യയാണ്.
നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ആ ദാക്ഷാ
യണി മാമിയേ കാണുമ്പോ
ഴുള്ള വെറുപ്പ് കലർന്ന മുഖ
മാണോ അച്ഛനിപ്പോൾ? അല്ല.
അച്ഛൻ കരയുകയാണ് എന്നെ
നിക്കറിയാം. പണ്ട് തെക്കേ
തൊടിയിലെ പുളിമരത്തിനടി
യിലുള്ള ആ കരിങ്കല്ലിൽ തട്ടി
എന്റെ നഖമൊടിഞ്ഞപ്പോൾ
എന്നെ ചേർത്തു പിടിച്ച്
കരഞ്ഞ അച്ഛനെ എനിക്കി
പ്പോൾ ഓർമ്മ വരുന്നു. ഞാൻ
എത്ര സ്വാർത്ഥയാണല്ലേ അച്ഛാ.
അന്ന് നിങ്ങളെയെല്ലാവ
രെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോ
ന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഇതൊക്കെ
ഓർത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ,
ഇന്നെനിക്കീ കത്തെഴുതേണ്ടി
വരില്ലായിരുന്നു. അതുപോട്ടെ
വിധി, അതു വിധിക്കപ്പെട്ടവരെ
തേടി വരികതന്നെ ചെയ്യും.
ഞാൻ കാമാത്തിപുരത്തെ
വിശേഷങ്ങൾ പറയാം.

നാട്ടിലിപ്പോൾ പച്ചക്കറി
ക്കെന്താണുവില? തീ വിലയാ
ണെന്നു ഒരിക്കൽ കേട്ടിരുന്നു.
പത്തുരൂപയ്ക്ക് ഒരുനേരം
പട്ടിണി കിടക്കാൻപോലും പ
റ്റില്ല അല്ലേ; പത്തുരൂപയ്ക്ക്
ഒരുകെട്ടു പപ്പടം വാങ്ങാമല്ലോ
അച്ഛാ അച്ഛനു രാത്രി കഞ്ഞി
കുടിക്കാൻ പപ്പടം മാത്രം
മതിയല്ലോ, എനിക്കും നന്ദുവി
നുമല്ലേ കറികൾ വേണമെന്നു
നിർബന്ധം. കാമാത്തിപുരത്ത്
പക്ഷെ പത്തുരൂപയ്ക്ക് ഒരു
സ്ത്രീയേ വാങ്ങാം. അതെ,
അച്ഛാ ഇവിടെ ഒരു പുരുഷന്റെ
കൂടെ കിടക്കുന്നതിനു, ഏയ്
കിടക്കാനൊക്കെ ആർക്കാ സമ
യം, ഒരു പുരുഷന് രതിമൂർച്ഛ
പ്രാപിക്കുന്നതിനായി കുറച്ചു
നിമിഷം എന്റെ ശരീരം ഒന്നു
വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതി
നുള്ള കൂലി പത്തുരൂപയാണ്.
കഴിഞ്ഞില്ല അതിൽ മൂന്നു രൂപ

എനിക്ക് ആളുകളെ ഏർപ്പാടാക്കി തരുന്ന മാധവ് ദാദയ്ക്ക് കമ്മീഷനായി കൊടുക്കണം. രണ്ടു രൂപ മുറിവാടകയും. 'മുറി' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ വല്യ ആധുനികമായി ചിന്തിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. നമ്മുടെ വീടിന്റെ ഗേറ്റു മുതൽ നളിനി അമ്മായി ആടിനെ കെട്ടാറുള്ള ആ പ്ലാവില്ലേ? ഏകദേശം അത്രയും നീളം വരുന്ന ഒരു ഹാളാണ് ഈ പറഞ്ഞ മുറി. ഇവിടെ ഒരുപാടുപേർ, ഒരേസമയം, ഒരു മറയുമില്ലാതെ സംഭോഗത്തിലേർപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ എത്ര എത്ര ഹാളുകളാണിവിടെ.... ആവോ ഞാൻ എണ്ണാൻ പോയിട്ടില്ല. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ സോഷ്യൽ ബുക്കിലെ എല്ലോറാ ഗുഹകളുടെ ചിത്രമില്ലേ? കാമസൂത്രത്തിന്റെ ശിൽപ്പങ്ങൾ കൊത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന ആ ഗുഹകളാണ് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നത്. പണ്ട് ഞാനും നിമ്മിയും ക്ലാസിലിരുന്ന് അതിനെ എത്ര കളിയാക്കി ചിരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിമ്മി ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു? അവൾ മെഡിസിനൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് വലിയ ഡോക്ടറായി കാണുമല്ലേ? അച്ഛനു എന്നെപ്പോലെ തന്നെ അവളെയും വലിയ കാര്യമായിരുന്നല്ലോ.

അതെന്തുമാവട്ടെ, നാളുകൾക്കുശേഷം എഴുതുന്നതുകൊണ്ടാവാം. എനിക്ക് എന്തൊക്കെയോ കുറേ ചോദിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു, സാരമില്ല. ഞാൻ എന്തായിരുന്നു പറഞ്ഞുവന്നത്? ങ്ഹാ! പത്തുരൂപയുടെ കണക്ക്. മുറിവാടകയും കമ്മീഷനും കിഴിച്ച് ബാക്കി അഞ്ചു രൂപയേ എനിക്കു കിട്ടുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് എന്താവാനാ കുട്ടികൾക്ക് ഭക്ഷണം വാങ്ങാൻപോലും തികയില്ല. ഹോ! അതു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ, ഇതിനിടയിൽ ഞാൻ ഒരുപാടുതവണ ഗർഭിണിയായി. എത്രയെന്നു ചോദിക്കരുത്. അതിന്റെ കണക്കും ഞാൻ എടുത്തിട്ടില്ല. അഞ്ചു തവണ ഞാൻ പ്രസവിച്ചു. അതിൽ മൂന്നു കുട്ടികളെ ഇവർ കൊന്നു എന്റെ മുന്നിലിട്ടു. പ്രസവവേദന ആറും മുന്നേ, കഴുത്തൊടിയുന്ന ചെറിയ ശബ്ദം.. കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ നിൽക്കും. അത് ആൺകുട്ടികൾ ആയിരിക്കും. രണ്ടുപേർ ഇപ്പോൾ എന്നോടൊപ്പമുണ്ട്. മൂത്തവൾ 10 വയസ്സ്, ഇളയവൾക്ക് അഞ്ചും. 10, അഞ്ച്, മൂന്ന്, രണ്ട് എന്നീ അക്കങ്ങൾക്ക് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതത്തിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

വെറും അഞ്ചു രൂപയ്ക്ക് മൂന്ന് വയറു നിറയ്ക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ? അതിനാൽ ഞാൻ ഒരു ദിവസം ഏറെ പുരുഷന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ആദ്യമെല്ലാം അത് വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ എന്റെ ശരീരം ഏറെ കരുത്താർജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മനസ്സും.... ഈയിടെ ഒരാൾ എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി.

"നിങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ ലൈംഗീകത ഏറെ ആസ്വദിക്കുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഫീമെയിൽ പ്രോസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ എണ്ണം ഇത്രകൂടുതൽ. പെയിൻ കാൻ ലീഡ് റ്റു അൾട്ടിമേറ്റ് പ്ലഷർ" എനിക്ക് അയാളോട് ചോദിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു? "ഹൗ മച്ച് പെയിൻ സർ?" എന്ന്. പക്ഷേ ഞാൻ അതിന് മറുത്തൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എന്നെ തൊടുന്ന കൈകളിലും, ചുംബിക്കുന്ന ചുണ്ടുകളിലും എന്നിലേക്ക് ഒഴുകുന്ന ശുക്ലത്തിലും, വൃത്തികെട്ട കാമത്തിനും പകരമായി ഒരല്പം സ്നേഹം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ അയാളുടെ വാക്കുകൾ സത്യമായിരുന്നേനെ.... അയാൾ അതു പറയേണ്ടിയിരുന്നത് ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയോടായിരുന്നു. ലൈംഗീകതയെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി അനുഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചവരോട്. എന്നെപ്പോലൊരു വേശ്യയോടല്ല. ഈ അൾട്ടിമേറ്റ് പ്ലഷർ ഞാൻ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒന്നിനുമുകളിൽ ഒന്നായി കയറ്റിവയ്ക്കുന്ന ഭാരംപോലെ വേദന എന്നെ പൊതിഞ്ഞു. അതു പിന്നീടെന്നെ ഒരു വികാരവും നുകരാൻ കഴിയാത്ത ഒരു നിർവികാര ജീവിയാക്കിമാറ്റി. പക്ഷേ, ഒരുപാട് പേർ ഞാൻ വേദനിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ എന്റെ തുച്ഛമായ കൂലിവാങ്ങി ഞാൻ ആത്മാർത്ഥയോടെ വേദന അഭിനയിക്കുന്നു.

അച്ഛന് ഓർമ്മയുണ്ടോ, പണ്ട് ആർത്തവം ആകുമ്പോൾ കഠിനമായ വയറുവേദന കാരണം ഞാൻ സ്കൂളിൽ പോകാതിരിക്കുമ്പോൾ, അമ്മ എത്ര തടഞ്ഞിട്ടും അച്ഛൻ എന്റെ അടുത്തുവന്നിരുന്ന് എന്നെ തലോടുന്നത്? ആ വയറുവേദന എത്ര നിസാരമായിരുന്നു. ഇവിടെ ഞാൻ ആർത്തവദിനങ്ങളിൽപ്പോലും ജോലി ചെയ്യുന്നു. അച്ഛനു രക്തം പേടിയല്ലേ? എന്നാൽ, ഇവിടെയുള്ളവർക്കെല്ലാം അക്കാര്യത്തിൽ അപാര ധൈര്യമാണ്. ഒരു അറപ്പുമില്ലാതെ ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ചോരയെ ആർത്തിയോടെ സമീപിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ. എനിക്കവരോട് പുച്ഛവും സഹതാപവുമാണ്.

വേറൊരുകാര്യം ഞാൻ പറയാൻ വിട്ടുപോയി. ഞാൻ ഒരുപാടുതവണ ഗർഭിണിയായി എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ? ഞങ്ങളുടെ ഇവിടുത്തെ ലേബർറൂം, അബോർഷൻ സെന്ററുമെല്ലാം പ്രായംചെന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ കുടിലാണ്. അവരെ എല്ലാവരും കാമാത്തി എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. പ്രസവവേദനയാണ് ഏറ്റവും വലിയ വേദന എന്നു

> “നമ്മുടെ മന:സാക്ഷിക്കു
> വിരുദ്ധമായി നാം
> ചെയ്യുന്നതെന്തോ അതാണു
> പാപം എന്നാണല്ലോ.”

❝എങ്കിലും നാളെ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിക്കൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അച്ഛന്റെ മാപ്പാണ് അവിടേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കാനുള്ള എന്റെ താക്കോൽ.❞

കേട്ടിട്ടില്ലേ. എന്നാൽ അല്ല. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഗർഭം അലസിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വേദനയാണ് അസഹനീയം. ഗർഭം അലസിപ്പിക്കുന്ന കാമാത്തിയുടെ രീതിയാണ് കൗതുകം. പലപ്പോഴും ഗർഭിണിയാണ് എന്നു ഏറെ വൈകിയാണ് ഞങ്ങൾ പലരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുക. ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ കുറെ പച്ചമരുന്നുകളിൽ മുക്കിയ ഒരു നീളൻകോല് കാമാത്തി എന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിലേക്ക് കടത്തും. ആ പച്ചമരുന്നുകളിൽ വെറും വിരൽകൊണ്ടു തൊട്ടാൽപോലും പൊള്ളൽ അനുഭവപ്പെടും. ആ കോല് എന്റെ ഉള്ളിൽ കടക്കുമ്പോൾ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച ഒരു പുരുഷലിംഗം ആനന്ദമൂർച്ഛതേടി എന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ അലയുകയാണെന്നു എനിക്കു തോന്നും. ശേഷം ഒരു പപ്പങ്ങ കുത്തിയിടുന്ന ലാഘവത്തോടെ കാമാത്തി എന്റെ ഉള്ളിൽ വളരുന്ന ഭ്രൂണത്തെ ഇളക്കിപ്പറിച്ചുകളയുന്നു. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ഞാൻ ശരിക്കും അറിയുന്നു എന്താണീ 'മരണവേദന' എന്ന്. കാരണം അപ്പോഴെല്ലാം എന്റെയുള്ളിൽ ഒരു മരണം സംഭവിക്കുന്നു.

കാമാത്തിപുരത്തെക്കുറിച്ചു പറയാനാണെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരുപാടുണ്ട്. അച്ഛനെപ്പോലെ ഒരാൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ അതൊന്നും താങ്ങാനായെന്നുവരില്ല. ഇവിടെയുള്ള രോഗികളുടെയും വൃദ്ധരുടെയുമെല്ലാം കഥ ഇതിലും കഷ്ടമാണ്. ഞാൻ സത്യത്തിൽ ഈ കത്തെഴുതിയത് ഇതൊന്നും പറയാനല്ല. ഇന്നലെ ഞാൻ പേരുപോലും ഇട്ടിട്ടില്ലാത്ത എന്റെ മകളെ ഇവർ ഒരാളുടെ മുമ്പിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. പത്തുവയസ് തികഞ്ഞാൽ കാമാത്തിപുരത്തെ കുട്ടികളൊക്കെ സ്ത്രീകളായി. ആ കാഴ്ച എനിക്കു സഹിക്കാവുന്നതിലും അപ്പുറമായിരുന്നു. ഇത്രയും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം എന്റെ അച്ഛനെയും അമ്മയേയും കുറിച്ചോർക്കാൻ. അതെന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ എന്റെ മകൾ വേണ്ടിവന്നു. ഇന്നുരാത്രി ഞാൻ എന്റെ രണ്ടു പെൺമക്കളെയും കൊല്ലും. കാമാത്തിക്കു ഭ്രൂണം പിഴുതെടുക്കുന്ന ലാഘവമേ എനിക്കുമുണ്ടാവുകയുള്ളു. ശേഷം ഞാനും എന്റെ ജീവനൊടുക്കും. അതിന് എനിക്കിപ്പോൾ ഭയമില്ല. കാരണം ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. മരണവേദന ഞാൻ ഏറെ അറിഞ്ഞതാണ്.

ഞാൻ എത്ര ക്രൂരയാണല്ലേ അച്ഛാ? ഈ കത്തിലൂടെ ഞാൻ അച്ഛനെ വീണ്ടും വീണ്ടും വേദനിപ്പിക്കുന്നു. അറിയാം, പക്ഷേ ഇതെല്ലാം ഞാൻ അച്ഛനു എഴുതുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു അച്ഛനു ഊഹിക്കാമോ? ഈ ലോകത്തിൽ എന്നെ സ്നേഹിച്ച ഒരേയൊരു പുരുഷൻ, അത് അച്ഛനാണ്.

കത്തെഴുതി ഇത്രയുമായപ്പോഴാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം ഞാൻ ഓർത്തത്. അച്ഛൻ ജീവിച്ചിരുപ്പുണ്ടോ? അതോ എന്നെയോർത്ത് മനംനൊന്ത് എന്നേ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞുവോ? അറിയില്ല, എന്തായാലും അച്ഛൻ ഈ കത്ത് വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്കെല്ലാം നരകയാതന ഞാൻ എന്നേ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും നാളെ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിക്കൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അച്ഛന്റെ മാപ്പാണ് അവിടേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കാനുള്ള എന്റെ താക്കോൽ. അതുമാത്രം യാചിച്ചുകൊണ്ട് നിർത്തുന്നു.

സ്നേഹപൂർവം
മാധുരി.

ഓർമ്മകൾക്ക് ഒരു സ്മാരകം

ഒരു യാത്ര പോകണം...
ഒറ്റയ്ക്ക്...
ഒരുപാട് സഞ്ചരിക്കാനുണ്ട്..
ഒരിക്കൽ നടന്നുതീർത്തതാണ്
എങ്കിലും ഒരിക്കൽക്കൂടി
പോകുമ്പോൾ ഒരു ചില്ലുകുപ്പി
കയ്യിൽ കരുതണം.
കൈ തട്ടി മറിയരുത്..
പൊട്ടിയ ചില്ലുകൾക്കു നിന്റെ
വാളിനേക്കാൾ മൂർച്ചയേറും...

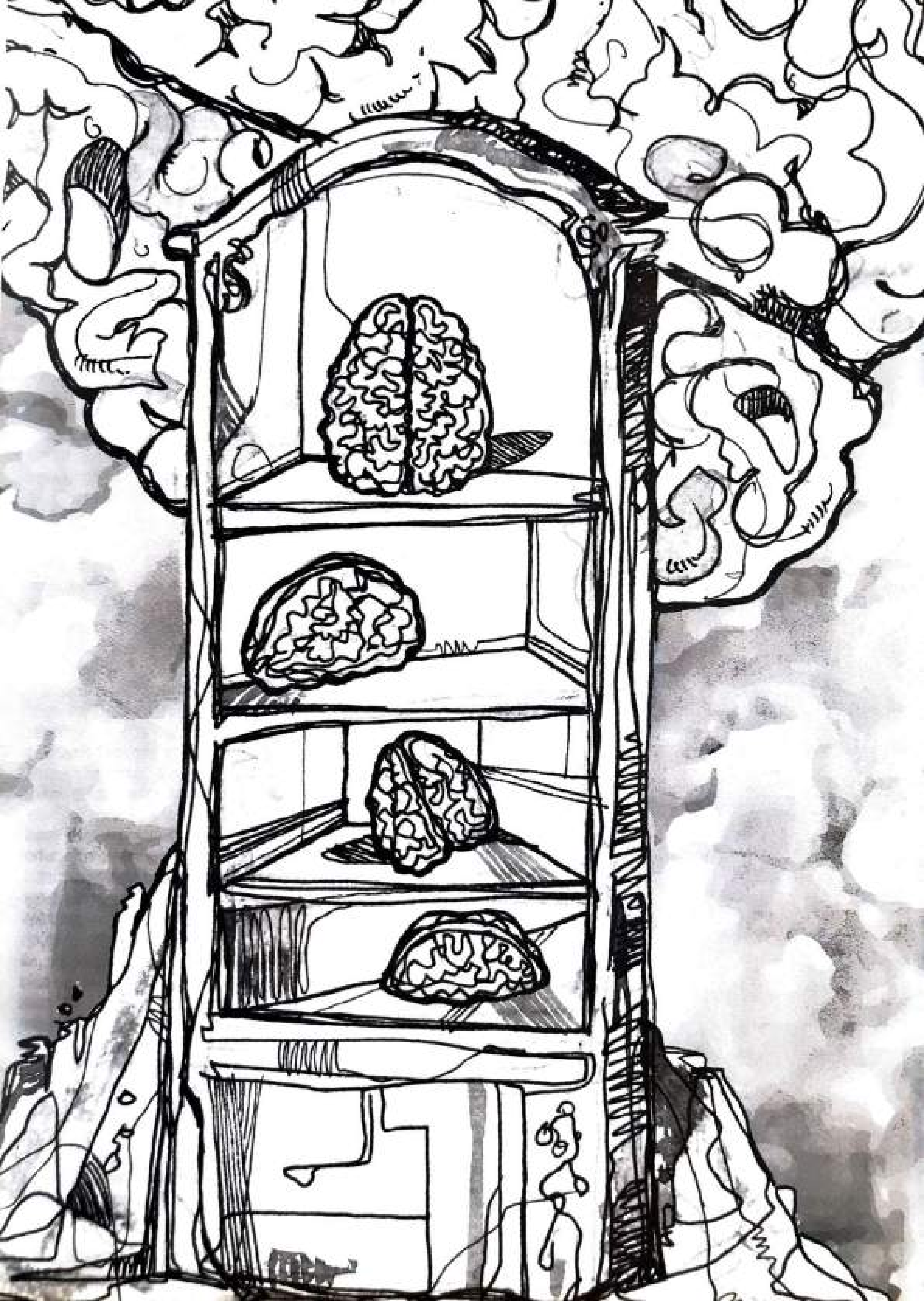

Confession of a 20 Year Old

Confession of a 20 year old

> "I'm still waiting to be shot in the head like Malala or lose my vision like Helen Keller."

I have heard somewhere that adolescence is the conjugator of childhood and adulthood. We are treated like children and are expected to act like adults. Every one of the so called "adults" have their own piece of advice to offer us which includes motivating us to read autobiographies of people who have succeeded in life, which I hate the most. I have read my fair share of autobiographies of successful persons which according to my mother is "supposed to motivate and guide me", but to be quite frank all I understood from them is that only when faced with certain circumstances life gets interesting and worth living.

So I'm still waiting to be shot in the head like Malala or lose my vision like Helen Keller. The truth is that it is a long wait and I think

that it will be quite some time till I get my first Nobel Prize. Today for the millionth time after my mother pointed out to me what a waste I am (Thank You Mom for the Love & Support), I had an interesting thought more of a revelation, until today my life mantra was to enjoy life to the fullest and experience the thrills and wonders of the world. In the name of enjoyment all I was doing was waste my parents' hard-earned money on stuff that rotted my teeth, my brain; spoiled my stomach; damaged my liver and infected my lungs. (My parents are really lucky to have me).

I considered myself to be a "model" to everyone, me who sympathised with everyone, connected with everyone and treated women with "utmost respect". The irony was that all this was limited to my "Facebook posts" and my "WhatsApp status". Beyond that all I cared for was myself and had this "amazing and most humane thought in mind" Better them than me. I myself was a porn-addict who spent a better part of my teenage watching stuff that would put real rapists to shame. Today's youth who are supposed to be the torchbearers of tomorrow are transforming themselves into drug addicts, chain smokers and anti-socials like me. This is the naked and bare truth. Each one of you reading this may say that there is no way that we will turn out like you. Well I hope so too.

The common trend today is to consider all these addictions as a passing fancy, sort of like a comingof -age thing which we think we can control. But the truth is that after sometime all these addictions start controlling us and we will find it harder and harder to escape its' clutches. The truth is that we don't have to be shot in the head or born blind to do great things. The sooner we realise that the better. Ok, maybe we did not get the Nobel Peace Prize at the age of 17 (Thank You Malala), but instead of being jealous of her or waiting for circumstances to come and find you, we ourselves can go in search of our life and I assure you that the purpose of your life (The question how everybody's wants could be answered) will be waiting right around the corner. The only thing is that we should have the guts to wake up from our deep sleep and go in search of it.

FROM A FELLOW 20 YEAR OLD...

(To be continued...)

രചന: ഇല്യാസ്
മൂന്നാം വർഷം കൊമേഴ്സ്

സിനിമ ഒരു ആസ്വാദന ഉപാധി എന്നതിലപ്പുറം ഒരു ദേശത്തിന്റെ തന്നെ കാലഘട്ടവും ഭൂതവും വർത്തമാനവും അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന മാധ്യമമായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. അടുത്തിടെ ഇറങ്ങിയ മഹേഷിന്റെ പ്രതികാരവും അങ്കമാലി ഡയറീസും ഇതിനൊരു വാദമാണ്. മലബാർ പശ്ചാത്തലമാക്കി ഇറങ്ങിയ ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ, KL 10 പത്ത് തുടങ്ങിയ ഒട്ടുമിക്ക ചിത്രങ്ങളും ആ ദേശത്തിന്റെ ഭംഗിയും ശൈലിയും അതിന്റെ തന്മയത്വത്തോട് കൂടി അവതരിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നവാഗത സംവിധായകൻ ഷാനവാസ്. കെ. ബാവക്കുട്ടിയുടെ 'കിസ്മത്ത്'(2016) എന്ന ചിത്രവും ഇശൽ രാവുകളിൽ മുങ്ങിയ പൊന്നാനിയുടെ ദൃശ്യഭംഗിയും കാലഘട്ടവുമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ദഫ്മുട്ടും കോൽകളിയും തിരുവാതിരകളിയും കൊണ്ട് മുഖരിതമായ പൊന്നാനി, ഉറൂബിന്റെയും ഇടശ്ശേരിയുടെയും ഇമ്പിച്ചിബാവായുടേയും പൊന്നാനി... പൊന്നാനിക്ക് വിശേഷണങ്ങൾ ഏറെയാണ്. എന്നാൽ മതാധികാരവും കപടസദാചാരബോധവും ഭരണവ്യവസ്ഥകളും കുത്തിവാഴുന്ന പൊന്നാനിയാണ് ചിത്രത്തിന് ആധാരം (പൊന്നാനിയിൽ മാത്രമല്ല, ഏത് നാട്ടിലും സംഭവിക്കാനിടയുള്ള, സംഭവിക്കുന്ന, രാഷ്ട്രീയമാണ് സിനിമ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്)

2011ൽ പൊന്നാനി ജനമൈത്രി പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ നടന്ന സംഭവമാണ് ചിത്രത്തിനാധാരം. 23 വയസ്സുള്ള ഇർഫാൻ എന്ന മുസ്ലിം യുവാവും 28കാരിയായ ദളിത് യുവതിയും തമ്മിലുള്ള പ്രണയത്തിനു വീട്ടുകാരും മതാധികാരികളും എതിർത്ത് നിന്നപ്പോൾ നിയമത്തിന്റെ വഴിയെ ഭരണാധികാരികളുടെ സഹായത്തിനു ചെല്ലുന്നത് മുതലാണ് സിനിമയുടെ തുടക്കം. ഇർഫാൻ അനിത യുടെ കഥ മാത്രമല്ല കിസ്മത്ത്. അവരുടെ കഥയോടൊപ്പം പാരലൽ ആയി തന്നെ മറ്റനേകം ജീവിതങ്ങൾ പറഞ്ഞു പോകുന്നുണ്ട്. ജീവിത ഗന്ധിയായ സിനിമയും ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവേണ്ടതെന്ന് കലാകാരൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സിനിമയും ഉണ്ട്. അതോരോ കലാകാരന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യ മാണ് ഏത് ശൈലിയിൽ സിനിമ എടുക്കണം എന്നുള്ളത്. കിസ്മത്ത് തികച്ചും ഒരു റിയലിസ്റ്റിക് മൂഡിലാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പഞ്ച് ഡയലോഗുകളും അമാനുഷിക കഥാപാത്രങ്ങളും ക്ലീഷേ നിമിഷങ്ങളും ഒടുവിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന ക്ലൈമാക്സും കിസ്മത്തിൽ പ്രതീക്ഷിക്കണ്ട. 'അന്നയും റസൂലും' എന്ന ചിത്രവും രാജീവ് രവി എന്ന വ്യക്തിയു മാണ് കിസ്മത്തിന് കാരണമായത് എന്ന ബാവ ക്കുട്ടിയുടെ വാദത്തിനു യോജിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് സിനിമയുടെ ആഖ്യാന ശൈലി. ആക്ഷൻ ഹീറോ ബിജുവിലും തട്ടത്തിൻ മറയത്തിലും കണ്ട ജനമൈത്രി പോലീസിൽ നിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമായി, നായർ മഹിമയും ദളിത് പുച്ഛവും സാധാരണക്കാരനെ കുറ്റവാളിയാക്കിയും പണക്കാരനെ പുന്നാരിച്ചും കപട സദാചാരം പേറിയും ഭരിക്കുന്ന ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥയെ ഇതിൽ കാണാം. സമൂഹത്തിനുള്ള നന്മ തിന്മകൾ മാത്രമേ പോലീസ്കാർക്കുമുള്ളു എന്ന് മനസിലാക്കാം. പോലീസ്കാരുടെ സ്വച്ഛ ലാഭത്തിനു ബലിയാടാകുന്ന ശിഹാബ് എന്ന കഥാപാത്രം മനസ്സിനെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. അന്യ സംസ്ഥാന തൊഴിലാളിയായ സുമംഗലിനോടുള്ള പെരുമാ റ്റവും അവഗണനയും നമ്മൾ ദിനം കാണാറുള്ള ഒരു കാഴ്ച്ച തന്നെയാണ്. ചിത്രത്തിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിൽ, പ്രണയ ബദ്ധരായ അനിതക്കും ഇർഫാനിനും നേരിടേണ്ടി വരുന്ന എതിർപ്പുകളെ വളരെ പച്ചയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. മതഭ്രാന്തിനെക്കാൾ വലു താണ് ജാതിഭ്രാന്ത് എന്ന് മനസിലാക്കിത്തരുന്ന രീതിയിലാണ് കഥയുടെ പോക്ക്. 'എന്റെ ജാതിയുടെ മേന്മ കൊണ്ട് വിട്ടയച്ചതാ അല്ലാതെ നീ ജാമ്യം എടുക്കാൻ വന്നത് കൊണ്ടല്ല' എന്ന് പറയുന്ന സാധാരണ ക്കാരൻ മുതൽ പ്രായം കൊണ്ട് ഉയർന്നതും ദളിതയുമായ പെൺകുട്ടിയുടെ പ്രണയം വെറും കുത്തികഴപ്പാണെന്ന് പറയുന്ന SI വരെ, എന്തിനു, ജാതികൊണ്ടും നിറം കൊണ്ടും പ്രണയത്തിന്റെ മഹിമ അളക്കുന്നവരുടെ തികഞ്ഞ അവജ്ഞയും മറയില്ലാതെ തുറന്ന് കാണിക്കുകയാണ് സംവിധായകൻ. മതം മാറേണ്ടി വരുമെന്ന് ഇർഫാന്റെ സഹോദരി പറയുമ്പോൾ ഇത്രമാത്രം ബോൾഡും സ്വതന്ത്രമനോഭാവമുള്ള അനിതയുടെ നിസ്സംഗത പോലും, തന്നെ അവജ്ഞയോടെ തുറിച്ചു നോക്കുന്ന ഓരോ കണ്ണിൽ നിന്നും ഉൾവലിഞ്ഞു ഒളിക്കാനുള്ള മറയായി തോന്നിയിരിക്കണം. രണ്ടാം പകുതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഇവരുടെ പ്രണയകഥയാണ് വിവരിക്കുന്നത്.. ഇവർ കണ്ടുമുട്ടിയതും അടുത്തതും പ്രണയത്തിലായതുമായ ഫ്ലാഷ്ബാക്ക് അത്രത്തോളം സംവിധായകൻ അതിവൈകാരികത കുത്തി നിറക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. റിയലി സ്റ്റിക് എന്ന് പറയുമ്പോഴും അതിന്റെ ഒരു പോരായ്മ ചെറിയ രീതിയിൽ തോന്നാം. കിസ്മത്തിന് മുൻപും

പിൻപും അത്തരത്തിൽ ഇതേ കഥ കണ്ടിട്ടുണ്ടാകാം.. വേറിട്ട് നിൽക്കുന്നത് സിനിമ മുൻപോട്ട് വെക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയം തന്നെയാണ്. കിസ്മത്ത് എന്നത് യാഥാർഥ്യത്തിൽ ചതിക്കപ്പെട്ടവരുടെ പ്രണയം മതാധികാരവും ഭരണവ്യവസ്ഥകളും തല്ലിക്കെടുത്തിയ പ്രണയം. സിനിമയുടെ മേക്കിങ്ങിനെക്കാൾ ഇത് സംവദിക്കുന്ന ധീരമായ ആശയമാണ് ചർച്ചചെയ്യപ്പെടേണ്ടത്.

കിസ്മത്ത് ഒരു ചെറിയ സിനിമയാകുന്നത് സമയദൈർഘ്യം ഒന്ന് കൊണ്ട് മാത്രമല്ല, സിനിമയുടെ ലാളിത്യം, വൻ താരനിരകളോ പറയത്തക്ക മുതൽമുടക്കോ കച്ചവടമനോഭാവമോ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ വമ്പൻ കൊമേർഷ്യൽ ചിത്രങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ് കിസ്മത്ത് റിലീസ് ചെയ്തത്. ലാൽജോസ് പ്രൊഡക്ഷൻസും രാജീവ് രവിയുടെ നിർമാണവും കൈകോർത്തതും , സിനിമ സങ്കൽപ്പങ്ങൾക്ക് ദഹിക്കാത്തവിധമുള്ള കഥയും, ചിത്രത്തിന്, റിലീസിന് മുൻപ് തന്നെ ട്രൈലറിലൂടെ വലിയൊരു എക്സ്പോഷറാണ് നല്കിയത്. മാപ്പിളകവി മൊയീൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ 'ആനേ മദനപ്പൂ' എന്ന ഈരടികൾക്കൊപ്പമുള്ള ടൈറ്റിൽ സോങ് പ്രേക്ഷകരെ പിടിച്ചിരുത്താൻ സാധിക്കുന്നു. കിസ്മത്ത് ഒരു പ്രേമകാവ്യം ആകുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചത് മനസ്സലിയിപ്പിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലസംഗീതവും അതിവൈകാരികത ഉണർത്തുന്ന തീം സോങ്ങുമാണ്. സൂഫി സ്റ്റൈലിലുള്ള ഗാനങ്ങളും ഒപ്പം പൊന്നാനിയുടെ ദൃശ്യങ്ങളും ചിത്രത്തിന് ഭംഗിയേകി. 'കിസപാതിയിൽ കിത്താബടച്ചു' എന്ന് തുടങ്ങുന്ന ഗാനം നല്കുന്ന നോവും നീറ്റലും നമ്മളെ വല്ലാത്തൊരു മൂഡിലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നത്. മൂന്ന് സംഗീതസംവിധായകരുടെ പിൻബലത്തോടെ തന്നെയാണ് കിസ്മത്ത് ഒരു അസാധാരണമായ മ്യൂസിക്കൽ ആൽബമായി തീരുന്നത്. മികച്ച രീതിയിലുള്ള കാസ്റ്റിംഗ്. ഒട്ടുമിക്ക വലിയ ചെറിയ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രകടനം വളരെ പ്രശംസനീയം. പുറമേ ധൈര്യശാലിയും മുക്കത്തു ആവോളം ശൃുണ്ഠിയുമുള്ള ഒരു ക്യാരക്ടർ ആണ് ഇർഫാൻ. എന്നാൽ കഥയുടെ അവസാനങ്ങളിൽ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചു വെച്ച ഭയവും നിസ്സഹായാവസ്ഥയും അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതയോടെ താളം തെറ്റാതെ അഭിനയിച്ച് പൊലിപ്പിക്കാൻ ഷെയിൻ നിഗത്തിനു സാധിച്ചു. ചില നോട്ടങ്ങളിൽ പോലും ഒരായിരം കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതായി തോന്നി. അനിതയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ശ്രുതി മേനോനും ഇമോഷണൽ രംഗങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായി കൈകാര്യം ചെയ്തു. ഷെയിൻ ശ്രുതിയുടെ ഫിസിക്കൽ നേച്ചർ പോലും കഥാപാത്രങ്ങളോട് ഇണങ്ങുന്നതായിരുന്നു. വിനയ് ഫോർട്ട് തന്റെ പോലീസ് കഥാപാത്രം വളരെ ഗംഭീരമായി അവതരിപ്പിച്ചു. ചെറുതും വലുതുമായ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചെയ്ത പല അഭിനേതാക്കളും ജീവിക്കുന്നതായി തോന്നിയത് കൊണ്ടാണ് സിനിമ റിയലിസ്റ്റിക് ആകുന്നത്. തട്ടത്തിൽ ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചതും മൊയ്തീൻ പ്രണയത്തിൽ ചോർന്നു പോയതുമായ യാഥാർഥ്യബോധ്യത്തെ ഈ സിനിമയിൽ കാണാം.

“ മതഭ്രാന്തിനെക്കാൾ വലുതാണ് ജാതിഭ്രാന്ത് എന്ന് മനസിലാക്കിത്തരുന്ന രീതിയിലാണ് കഥയുടെ പോക്ക്. ”

കണ്ടും കേട്ടും മടുത്ത ആവർത്തനവിരസതയുള്ള ഒരു കഥയെ ക്ലിഷേകളുടെ പിൻബലത്തോടെ കച്ചവടമാക്കി തീർക്കാതെ, രാഷ്ട്രീയ ഉൾക്കാഴ്ചയോടുകൂടി പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ, തന്റെ ആദ്യ ചിത്രത്തിലൂടെ തന്നെ ശ്രമിച്ച സംവിധായകനും, ഈ ചെറു സിനിമയെ ഉയർത്തികൊണ്ടുവരാൻ പങ്ക് വഹിച്ച ലാൽജോസിനും, രാജീവ് രവിക്കും, കൂടെ നിന്ന പൊന്നാനിക്കാർക്കും, ഈ സിനിമയെ നെഞ്ചിൽ ഏറ്റിയ ഓരോ പ്രേക്ഷകർക്കും മനസ്സ് നിറഞ്ഞ കയ്യടി!

കാലഹരണപ്പെട്ട പാത്രം

മാർട്ടിൻ അബ്രഹാം
മൂന്നാം വർഷം സസ്യശാസ്ത്രം

വിളമ്പാൻ ഒന്നും തന്നെയില്ലെങ്കിൽ
കൂടിയും, വിളമ്പിയേ തീരൂ.
ഇറക്കാൻ കഷ്ടമേറുമതെന്നാലും
എന്തും
ചവച്ചു തള്ളാൻ മാലോകരും.
ശമന സംശുദ്ധിയേക്കാൾ വിശപ്പിന്റെ
ആർജവം കൂടിയേ തീരൂ.

വിശക്കണം നന്നായി വിശക്കണം,
വിശന്നാൽ മുന്തിയ സാധനം
വിളമ്പാം
അങ്ങനെ മുന്തിയതായി എന്തും
മാറ്റാം
കൊഴുപ്പ് കൂട്ടിയും കുറച്ച് എരിവും
പുളിയും ചേർത്ത്,
എങ്ങനെയും പല രൂപത്തിലും
ഭാവത്തിലും മാറ്റാം.

പേ പിടിച്ചവനെ മാന
സികരോഗിയാക്കാം.
കൺകെട്ട് പഠിച്ചവനെ
വിശുദ്ധനാക്കാം.
ദഹിക്കാത്ത പലതും വിളമ്പിയും
വീണ്ടും വീണ്ടും ഈ പാത്രം
നിറയ്കാം.

ഒന്ന് ദഹിച്ചാൽ അടുത്തത് ഒരു
അടാർ ഐറ്റം ഇറക്കും
ധർമ്മത്തേക്കാൾ കർമ്മം കൊണ്ട് ഈ
പാത്രം വറ്റാറില്ല.
എന്നും എപ്പോഴും എവിടെയും
നേരോടെ നിർഭയം
എന്ന മാധ്യമധർമ്മം.

ഉൾക്കാഴ്ചയിലെ സംഗീതം

തയ്യാറാക്കിയത്:
ജോ ജോസഫ്, മെറി ആന്റണി,
നിക്സൺ ജോർജ്, അസ്ന ടി
കടപ്പാട് Fr. Joby

നിസ്സാര പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ തളരുന്നവരാണ് ഇന്നത്തെ യുവതലമുറ. എന്നാൽ പ്രതിസന്ധികളെ പരിശ്രമം കൊണ്ടും ഉൾകണ്ണിലെ കാഴ്ചകൊണ്ടും തരണം ചെയ്ത് സംഗീത ലോകത്തിന്റെ ഉയരങ്ങൾ കീഴടക്കിയ വ്യക്തിയാണ് വൈക്കം വിജയലക്ഷ്മി. ദൈവദത്തമായ കഴിവിനെ പരിപോഷിപ്പിച്ച് മികവുറ്റതാക്കി പ്രചോദനമായി തീർന്ന വൈക്കം വിജയലക്ഷ്മിയുമായി എസ്. എച്ച് കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ നടത്തിയ അഭിമുഖത്തിന്റെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ...

● ഏത് വയസിലാണ് സംഗീതത്തോട് താത്പര്യം തോന്നിയത് ?

ഞാൻ ഒന്നര വയസു മുതൽ പാടുമായിരുന്നു. 1981 വിജയലക്ഷ്മി നാളിലാണ് ജനിച്ചത്. അങ്ങനെയാണ് വിജയലക്ഷ്മിയെന്ന് പേര് വീണതും. അച്ഛനും അമ്മയും പാടും. എന്റെ ഒരു സംഗീത കുടുംബമാണ്. അഞ്ച് വയസ് വരെ ചെന്നൈയിലായിരുന്നു. അവിടെവച്ചാണ് പാടിത്തുടങ്ങിയതും. കാസറ്റ് ഒക്കെ ധാരാളം കേൾക്കുമായിരുന്നു. ദാസേട്ടന്റെയും ബാലമുരളി സാറിന്റേയും മറ്റു സംഗീത പ്രതിഭകളുടെയും ഒക്കെ സംഗീതം കേൾക്കും. ദാസേട്ടന്റെയാണ് ആദ്യം കേട്ടത്. അതിനുശേഷം ആറു വയസിലാണ് ദാസേട്ടന് ഗുരു ദക്ഷിണ സമർപ്പിച്ചത്. ഉദയനാപുരം ചാത്തൻകുടി ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ അരങ്ങേറ്റം കുറിച്ചു. ഏഴാം വയസ്സിൽ ഗുരുമുഖത്തു നിന്ന് സംഗീതം പഠിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് ഇന്ത്യയ്ക്ക് അകത്തും പുറത്തുമായി മുപ്പത് വർഷമായിട്ട് ഗായത്രി വീണയുമായി കച്ചേരിയും ഗാനമേളയുമായി തുടരുന്നത്. സിനിമാ രംഗത്തും ഇപ്പോൾ സജീവമാണ്.

• കുട്ടിക്കാലത്ത് എന്തൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട് ?

അങ്ങനെ പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പിന്നെ എനിക്ക് വലിയ വാശിയായിരുന്നു.

• ഏതാണ് പ്രിയപ്പെട്ട സംഗീതം? എന്തുകൊണ്ട് ?

ശാസ്ത്രീയമാണ് പ്രധാനം. ദൈവത്തോട് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതു പോലെ തോന്നും. പക്ഷ ക്ലാസിക്കൽ കേൾക്കുമ്പോൾ എന്തൊരു പരമാനന്ദമാണ്.

• സിനിമ രംഗത്ത് വരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ജീവിതം വിവരിക്കാമോ ?

ആദ്യം കച്ചേരി മാത്രമായിരുന്നു. പിന്നീട് സൈമൺ ജോർജ് സാറാണ് എന്നോടു ക്ലാസിക്കലിൽ മാത്രം ചുരുങ്ങരുതെന്ന് പറഞ്ഞത്. ആദ്യമൊക്കെ എനിക്ക് ക്ലാസിക്കൽ മതിയെന്ന് വാശി പിടിച്ചെങ്കിലും, പിന്നീടാണ്...

• സിനിമയിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ?

ആരാധകർ വർദ്ധിച്ചു. ആരാധകബന്ധം വർദ്ധിച്ചു.

• ഏതെങ്കിലും ഒരു ആരാധകൻ 'സ്പെഷ്യൽ' ആയിട്ടുണ്ടോ ?

ജയറാമേട്ടനുണ്ട്. അദ്ദേഹം എനിക്ക് വീണയൊക്കെ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോസിച്ചേട്ടൻ വേറൊരു ഉപകരണം തന്നു. ദാസേട്ടൻ ഞാൻ സിനിമയിൽ പാടിയതിനു ശേഷം വയലിൻ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

• ഒരുപാട് പ്രതിസന്ധികൾ നേരിട്ടപ്പോഴും തളരാതെ മുന്നോട്ട് പോകാനുള്ള ഊർജം ലഭിച്ചതെങ്ങനെ ?

അത് ലഭിച്ചത് സംഗീതത്തിൽ നിന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്നും അച്ഛനും അമ്മയിൽ നിന്നും ഗുരുക്കന്മാരിൽ നിന്നുമൊക്കെയാണ്. പിന്നെ എല്ലാവരുടെയും പിന്തുണ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

• അന്നത്തെ വിജയലക്ഷ്മിയിൽ നിന്ന് ഇന്നത്തെ വൈക്കം വിജയലക്ഷ്മിയിലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ ചുവടുവെയ്പ് എന്തായിരുന്നു ?

കച്ചേരിയിൽ നിന്നാണ് ആരംഭിച്ചത്. പിന്നെയാണ് സിനിമയിൽ നിന്നൊക്കെ വിളി വന്നത്. എം. ജയചന്ദ്രൻ സാറിന്റേയും കമൽ സാറിന്റേയും ഔസേപ്പച്ചൻ സാറിന്റെയും ഒക്കെ സഹായത്തിലാണ് എനിക്ക് ആ അവസരം ലഭിച്ചത്.

• സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിൽ സജീവമാണോ ?

അതെ. അതൊരു ഭാഗ്യം തന്നെയാണ്. സിംഗർ വിജയലക്ഷ്മി.കോം എന്നാണ് എന്റെ വെബ്പേജിന്റെ പേര്. ഫേസ്ബുക്കിലും സജീവമാണ്. ഇരിഞ്ഞാലക്കുടയിലെ മിഥുൻ സാറാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. കൂടുതൽ വ്യക്തികളായിട്ട് എനിക്ക് അടുക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

• ഗായത്രി വീണ താങ്കൾ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഉപകരണമാണല്ലോ. അതിനെ കുറിച്ചെന്താണ് പറയാനുള്ളത് ?

ലോകത്തിൽ ആദ്യമായി ഒറ്റക്കമ്പി ഇലക്ട്രിഫൈ ചെയ്ത് വായിക്കുന്ന ഉപകരണമാണ്. എനിക്ക് പതിനഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ എന്റെ co-brother വിനോദ്, ചെന്നൈയിൽ നിന്ന് വന്നപ്പോൾ ഒരു കളിവീണ നിർമ്മിച്ചു. അതിൽ ഒരു കമ്പിയായിരുന്നു. വെറുതെ ചെയ്തതാണ്. അപ്പോൾ എനിക്ക് വായിക്കണം എന്ന് തോന്നി. പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വയം പഠിച്ചതാണ് പിന്നീട്. അങ്ങനെ സ്പൂൺ ഉപയോഗിച്ച് പല സ്വരങ്ങളും സിനിമ ഗാനങ്ങളും, ശാസ്ത്രീയ സംഗീതവും വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1997 -ൽ സംസ്ഥാന സ്കൂൾ കലോത്സവത്തിൽ ക്ലാസ്സിക്കൽ സംഗീതത്തിനു ഒന്നാം സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ കുമ്മനം ശശികുമാർ സാർ ഗായത്രി തംബുരു സമ്മാനമായി നൽകി. അച്ഛനാണ് ഒറ്റക്കമ്പി ഇലക്ട്രിഫൈ ചെയ്തത്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ വായിക്കുന്നത് അച്ഛൻ സ്വന്തമായി നിർമ്മിച്ച വീണയാണ്. ഈ ഉപകരണത്തിന് ഗുരുദക്ഷിണ സമർപ്പിച്ചത് പ്രശസ്ത വയലിൻ വിദ്വാൻ ശ്രീ കുന്നക്കുടി വൈദ്യനാഥ ഭാഗവതം സാറാണ്. അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് ഗായത്രി വീണ എന്ന പേര് നൽകിയതും.

• യേശുദാസ് സാറിനെ ഒരു ഗുരു സ്ഥാനത്താണ് താങ്കൾ കാണുന്നത്. സാറുമായുള്ള ആത്മബന്ധം ഒന്ന് വിവരിക്കാമോ ?

ചെറുപ്പം മുതലേ എന്റെ മാനസഗുരുവാണ് അദ്ദേഹം. പണ്ടു മുതലേ കാണണമെന്നും പരിചയപ്പെടണമെന്നും ദക്ഷിണ സമർപ്പിക്കണമെന്നും ഒക്കെ ആഗ്രഹിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണ്. അപ്പോഴാണ് എന്റെ ആറാമത്തെ വയസിൽ ദാസേട്ടൻ വൈക്കത്ത് വന്നത്. അതിന് എനിക്ക് അവസരം നൽകിയത് മാതൃഭൂമി ലേഖകൻ കുഞ്ഞച്ചൻ, ഉലഹന്നാൻ സാർ, വൈക്കം വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി സാർ, പ്രതാപൻ സാർ ഒക്കെയാണ്. ഇപ്പോഴും ഞാനും ദാസേട്ടനും തമ്മിൽ ഒരിക്കലും മുറിക്കാനാവാത്ത ആത്മബന്ധമുണ്ട്. ദാസേട്ടനോട് സംസാരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ എന്തൊരു സുഖമാണ്! പാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ എല്ലാം മറന്ന് ഇരുന്നു പോകും. ശരിക്കും ഒരു ഗാനഗന്ധർവ്വൻ!

• താങ്കളെ ഒറ്റവാക്കിൽ വിവരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏത് വാക്കായിരിക്കും ഏറ്റവും ഉചിതം ?

അയ്യോ! അങ്ങനെ എനിക്ക്

പറയാൻ സാധിക്കില്ല. എന്ത് പറയാനാണ്. എന്നെ കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവർ പറയട്ടെ. സ്വയം പുകഴ്ത്തുന്നത് എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെയുള്ളവരോട് വെറുപ്പാണ്.

● സംഗീതയാത്രയിലെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ച അനുഭവം ?

ദക്ഷിണാമൂർത്തി സ്വാമികളുടെ അനുഗ്രഹം ലഭിച്ചു. അതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും ഹൃദയസ്പർശമായിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ ഡോക്ടറേറ്റ് ലഭിച്ചതും. ആറര മണിക്കൂർ ഗായത്രി വീണയും 69 ഗാനങ്ങളും വായിച്ചു. പിന്നെ സംഗീത രംഗത്ത് മുപ്പത് വർഷം ഞാൻ ആഘോഷിച്ചു. അതിൽ ഹൃദയസ്പർശിയായ മറ്റൊരു സംഭവം കമൽ സാറും എം. ജയചന്ദ്രൻ സാറും ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നതാണ്. കച്ചേരിക്ക് ഒരുമിച്ച് പാടാൻ സാധിച്ചതും കൂടെ ഇരിക്കാൻ പറ്റിയതുമൊക്കെ തന്നെ ഭാഗ്യമാണ്.

● വൈക്കം ചാത്തൻകുടി അമ്പലത്തിൽ ആയിരുന്നല്ലോ അരങ്ങേറ്റം. അന്നത്തെ വിജയലക്ഷ്മിയിൽ നിന്ന് ഇന്നത്തെ വൈക്കം വിജയലക്ഷ്മിയിലേക്കുള്ള യാത്ര വിവരിക്കാമോ ?

കച്ചേരിയിലായിരുന്നു എന്റെ ആരംഭം എന്ന് ഞാൻ നേരത്തെ തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രീയ രംഗത്തൊക്കെ എന്നെ അറിയാം. ലോകം കൂടുതൽ എന്നെ അറിയാൻ തുടങ്ങിയത് സിനിമാ രംഗത്ത് വന്നതിനു ശേഷമാണ്. ശരിക്കും വലിയ വിലയുള്ളതു തന്നെയാണ് അത്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ അത് മനസിലാക്കുന്നു.

● കേരളത്തിലും ചെന്നൈയിലും താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത് എവിടെയായിരുന്നു ?

എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഒരു പോലെയാണ് എന്നെ അംഗീകരിച്ചത്. ഒരു മാറ്റവും തോന്നിയിട്ടില്ല. കേരളത്തിൽ താമസിക്കാനായിരുന്നു എന്നാലും എനിക്ക് ഇഷ്ടം.

● എം. എസ്. വിശ്വനാഥൻ സാറിന്റെയും ഇളയരാജ സാറിന്റെയും കടുത്ത ആരാധിക എന്ന നിലയ്ക്ക് അവരിൽ കണ്ട പ്രത്യേകതകൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു ?

അവരുടെ സംഗീതത്തിന്റെ രീതി. നമുക്കൊന്നും ചിന്തിക്കാൻ പോലും പറ്റില്ല. അത്രയും വെറൈറ്റിയാണ്. വലിയ സമർപ്പണമാണ് അവർക്ക് സംഗീതത്തോട്. അപൂർവ്വ രാഗങ്ങളൊക്കെ സംഗീതം ചെയ്തവരാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ എനിക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. എം. എസ് വിശ്വനാഥൻ സാറിനെ പരിചയപ്പെടാൻ പറ്റിയില്ല. ഇളയരാജ സാറിനെ പരിചയപ്പെടണമെന്നുണ്ട്.

● ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഗായകൻ ആരാണ് ?

പ്രധാനമായും ദാസേട്ടനാണ്. ദാസേട്ടൻ ഒരുപാട് പ്രത്യേകതകൾ ഉള്ള ആളാണ്. ഇത്ര പ്രായമായിട്ടും ആ ശബ്ദത്തിന് ഒരു പഴക്കവും വന്നിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ശബ്ദത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി ലോകത്തുണ്ടാകുമോ എന്ന് സംശയമാണ്.

● കമൽ സാറിന്റെ സെല്ലുലോയിഡ് എന്ന സിനിമയിലെ "കാറ്റേ കാറ്റേ" എന്ന പാട്ടിന് കേരള സംസ്ഥാന ഫിലിം അവാർഡ് ലഭിച്ചു. അതിനെ കുറിച്ച്...?

അതൊരു ഭാഗ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ പാട്ട് തന്നെ ഹിറ്റ് ആവുകയും അതിന് അവാർഡ് ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. എല്ലാം ദൈവാനുഗ്രഹമാണ്. ഒന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല.

● സംഗീത മേഖലയല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വേറേതു മേഖലയായിരിക്കും ?

അതെനിക്കറിയില്ല. എനിക്ക് ഇതു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. സംഗീതമാണ് ജീവിതം.

● ഇപ്പോൾ ഒരുപാട് റിയാലിറ്റി ഷോ ഉയർന്നു വരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള താങ്കളുടെ നിലപാട് എന്താണ് ?

അതെല്ലാം വളരെ നല്ലതാണ്. എത്രയോ പേർക്കാണ് കഴിവിനെ വേണ്ട പോലെ ഉപയോഗിക്കാൻ അവസരം ഒരുക്കുന്നത്.

● ഭാവിയിൽ ലൈവ് പരിപാടികൾ ആരോടൊപ്പം ചെയ്യാനാണ് താത്പര്യം ?

പ്രധാനമായും എസ്. പി സാറിന്റെ കൂടെയാണ്. പിന്നെ ദാസേട്ടനും ശരത്ത് സാറും. അതുപോലെ തന്നെ മറ്റു പ്രതിഭകളുടെയൊക്കെ കൂടെയും പരിപാടികൾ ചെയ്യണമെന്നുണ്ട്.

● ശാരീരികമായി വൈകല്യമുള്ളവരോട് താങ്കൾക്ക് എന്താണ് പറയാനുള്ളത് ?

സമൂഹത്തിൽ മാറി നിൽക്കേണ്ടതില്ല. അവരെ മാറ്റി നിർത്താനും പാടില്ല. മറ്റുള്ളവരെ പോലെ അവരെയും കാണണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്.

● പ്രധാനപ്പെട്ട അവാർഡുകളിൽ ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ളത് ഏതൊക്കെയാണ് ?

ഗാനഭൂമി, ദാസേട്ടൻ തന്ന അവാർഡ്, എം. ജി സാർ തന്ന

അവാർഡ്, അതെല്ലാം എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്.

● ജീവിതത്തിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചതു പോലെയാണോ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത് ?

സത്യത്തിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും കൂടുതലാണ്.

● ഇപ്പോൾ ചില വാർത്തകളിൽ താങ്കളുടെ കാഴ്ച തിരിച്ചു കിട്ടാൻ സാധ്യതയുണ്ട് എന്ന് കേട്ടു. അത് ശരിയാണോ ?

ഞാൻ ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ചികിത്സയിലാണ്. നിങ്ങൾ ഒക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കണം.

● ഇന്നത്തെ യുവാക്കൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സന്ദേശം നല്കാനുണ്ടോ ?

വിനയവും ഭക്തിയും കൈവിടാതെ ജീവിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ സന്ദേശം.

സമകാലിക കേരളം,

ചില ആരോഗ്യ ചിന്തകൾ

നീതു തോമസ്സ്
മൂന്നാം വർഷം കെമിസ്ട്രി

അറുപതുകളിലെ മലയാളിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ മണി മുഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ നാടിന് എന്നും നിത്യയൗവ്വനം തന്നെയാണോ? ഒരു ശരാശരി മലയാളിയുടെ എഴുപതുകൾ രോഗഗ്രസ്ഥമാണ്; എന്നാൽ മലയാള നാടിന്റെയോ? ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ആരോഗ്യമേഖലകൾ ശാരീരികം, മാനസികം, സാമൂഹികം എന്നിവയാണ്. എന്നാൽ ഒരു നാടിന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്റെ അളവുകോൽ സാമൂഹികം, സാംസ്കാരികം, ഭരണപരം, സാമ്പത്തികം, എന്നീ മേഖലകളിലെ പ്രകടനമാണ്. അതിനാൽ സമകാലിക കേരളത്തെ ഒരു ആരോഗ്യപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കരളായ മലയാളം

ഒരു ജനതയായി നമ്മെ നിലനിർത്തുന്ന മൂലഘടകത്തിൽ നിന്ന് ഈ പരിശോധന ആരംഭിക്കാം. നമ്മുടെ മലയാള ഭാഷ കേരളത്തിലെങ്ങും ഭരണ ഭാഷയായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതും, ക്ലാസിക് പദവിയിലേക്ക് നടന്നടുത്തതും സുപ്രധാന നേട്ടങ്ങൾ തന്നെ. എന്നാൽ പുതുതലമുറയ്ക്ക് ഈ ഭാഷയെ യഥാവിധം പരിചിതമാക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? മലയാളഭാഷാപഠനം സ്കൂൾ തലത്തിൽ നിർബന്ധിതമാക്കുന്നതിനെതിരെയുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ കാലത്ത്, നിളയെന്തന്നറിയാത്ത ബഷീറിനെയും തകഴിയെയും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു തലമുറയാണ് വളർന്നുവരുന്നതെന്ന് സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ആടുജീവിതവും ആരാച്ചാരുമൊക്കെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഈ ഭാഷയുടെ യൗവ്വനം നവതലമുറയുടെ കൈവശം എത്രത്തോളം ഭദ്രമാണെന്നത് ചിന്തനീയം തന്നെ. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'രമണനും' തകഴിയുടെ 'ചെമ്മീനു' മൊക്കെ ക്യൂ നിന്ന് വാങ്ങി കരളിലേറ്റിയ മലയാളികൾ ഇന്ന് ക്യൂ നിൽക്കുന്നത് കരളുവാട്ടുന്ന കുപ്പിക്കായിട്ടാണെന്നത് ദുഃഖസത്യമാണ്.

ഭരണമസ്തിഷ്കം : ഒരു അവലോകനം

അഞ്ചുവർഷം ഇടത്തോട്ടും അടുത്ത അഞ്ചുവർഷം വലത്തോട്ടും, ചായുന്ന കേരളരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത സ്വഭാവത്തിന് അറുപത് പിന്നിടുമ്പോഴും കാര്യമായ മാറ്റമൊന്നും ഇല്ലെന്ന് പറയുമ്പോൾ തന്നെ നേമത്ത് വിരിഞ്ഞ താമര സുപ്രധാന രാഷ്ട്രീയസൂചകമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മതവർഗ്ഗീയതാത്പര്യങ്ങളെ സംസ്കാരസമ്പന്നതകൊണ്ട് നേരിട്ട നാട്ടിൽ, വോട്ട് ബാങ്ക് രാഷ്ട്രീയം പാകിയ വർഗീയ ധ്രുവീകരണത്തിന്റെ വിത്തുകൾ, പാടെ പാഴായിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നതാണ് സത്യം. സൂര്യനുചുറ്റും കറങ്ങുന്ന ഗ്രഹങ്ങളെ പോലെ, സോളാറിനുചുറ്റും കറങ്ങിയ കേരളരാഷ്ട്രീയ ബന്ധുഗൃഹങ്ങൾക്കും ഉപഗൃഹങ്ങൾക്കും, ചുറ്റും കറങ്ങുന്ന മാറ്റങ്ങൾ മാത്രമേ ഭരണപുരോഗതിയുടെ കാര്യത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സംശുദ്ധ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഭാവിയൊക്കെ എത്രത്തോളം ആശാവഹമാണെന്ന് പ്രതിപക്ഷത്തിരുന്ന് രാജി ആവശ്യപ്പെടുന്നവരോട് ഭരണപക്ഷത്തെത്തുമ്പോൾ അവിശുദ്ധ കൂട്ടുകെട്ടുകൾ രൂപീകരിക്കാനുള്ള തിടുക്കവും സമുദായമനുസരിച്ച് സീറ്റ് വിഭജിക്കുന്ന അഞ്ചാം മന്ത്രി സ്വപ്നവുമൊക്കെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഹൃദയത്തിലേറ്റിയ സംസ്കാരം

ജാതിമതപ്രാദേശിക വിവേചനങ്ങൾക്ക് വഴങ്ങാത്ത സാംസ്കാരികബോധമാണ് മലയാളി ഹൃദയത്തിലേറ്റുന്നതെന്ന് ഊറ്റം കൊള്ളുമ്പോഴും, ആഘാതമായി വരുന്ന വാർത്തകളെയും അവഗണിക്കുക സാധ്യമല്ല.

അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക് കടന്നുവന്ന സ്ത്രീസമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതി അഭിമാനകരമാണെങ്കിലും, ജിഷയുടെയും സൗമ്യയുടെയും നൊമ്പരച്ചിത്രങ്ങളും മലയാളിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ ബലാത്സംഗത്തിനിരയായാൽ അവളുടെ ആത്മാഭിമാനം നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നതാണ് പൊതു ധാരണ. എന്നാൽ വിദ്യാദേവിയായി സരസ്വതിയെന്ന സ്ത്രീ പ്രതീകത്തെ ആരാധിക്കുകയും, സ്ത്രീക്ക് വിദ്യ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്ത പുരുഷകേന്ദ്രീകൃത

> “ആടുജീവിതവും ആരാച്ചാരു മൊക്കെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഈ ഭാഷയുടെ യൗവ്വനം നവതലമുറയുടെ കൈവശം എത്രത്തോളം ഭദ്രമാണെന്നത് ചിന്തനീയം തന്നെ.”

കാലഘട്ടത്തിന്റെ വേരുകളല്ലേ ഈ ചിന്തയുടെ ബലം? സൗമ്യയും ജിഷയും തുടർക്കഥയാകുമ്പോൾ മാറ്റം വേണ്ടത് വസ്ത്രത്തിലും സ്ത്രീ പുറത്തിറങ്ങുന്ന സമയത്തിലുമാണെന്ന വാദങ്ങളിൽ അഭിരമിക്കുക അസാധ്യം തന്നെ. ഇവയൊന്നുമല്ല, പരിഹാരം. ചികിത്സ വേണ്ടത് മനോഭാവത്തിനാണ്. കമലാ ദാസിന്റെ വാക്കുകൾ ഇതിന് അടിവരയിടുന്നു. 'ആര് ബലാത്സംഗം ചെയ്യുന്നുവോ അയാളുടെ ആത്മാഭിമാനമാണ് നഷ്ടമാകുന്നത് സ്ത്രീയുടെ അല്ല' മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ നടിക്കുനേരെ കൊച്ചിയിലുണ്ടായ ആക്രമണത്തിൽ ശക്തമായി പ്രതികരിക്കാനും പരാതിപ്പെടാനും അവർ ആർജ്ജവം കാണിച്ചപ്പോൾ കേരളം കണ്ടത് ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെ പുതിയൊരു അദ്ധ്യായമാണ്. ഒരെഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എഴുത്തെന്നും ആത്മാവ് തന്നെയാണെന്ന് മലയാളിയെ പഠിപ്പിച്ചത് ഒ.എൻ.വി. അടങ്ങുന്ന സാഹിത്യത്തിലെ അതികായന്മാരാണ്. കവിത എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ഭൂമിയിൽ വച്ചിട്ടുപോകുന്ന ആത്മാവിന്റെ ഒരംശമാണെന്ന ഒ.എൻ.വി.യുടെ വാക്കുകൾ ഹൃദയത്തിലേറ്റിയവരാണ് മലയാളികൾ. തീവ്രമതവർഗീയ ശക്തികളുടെ പീഡനംമൂലം തന്നിലെ എഴുത്തുകാരൻ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നുവെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് തൂലികയുപേക്ഷിച്ച പെരുമാൾ മുരുകന് കേരള സാഹിത്യ സമൂഹം പൂർണ്ണപിന്തുണയേകിയപ്പോൾ ലോകം കണ്ടത് മലയാളനാടിന്റെ സംസ്കാരസമ്പന്നതയാണ്. മാതൊരുഭഗൻ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവാദ പുസ്തകം വായിച്ചാണ് എൻ.എസ്.മാധവൻ അടങ്ങുന്നവർ ഇതിനെതിരെ പ്രതിഷേധിച്ചത്.

വർഗ്ഗീയഫാസിസ്റ്റ് ശക്തികൾക്കെതിരെ നാം പുലർത്തുന്ന നിതാന്തജാഗ്രതയും ശ്ലാഘനീയം തന്നെ. ബീഫ് നിരോധനത്തിനെതിരെ ബീഫ് ഫെസ്റ്റ് നടത്തി പ്രതിഷേധിച്ച നാം, നടുറോഡിൽ കന്നുകാലിയെ കശാപ്പ് ചെയ്ത് എതിർപ്പ് രേഖപ്പെടുത്തിയതും, സച്ചിനാരെന്നറിയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ ലോക ടെന്നീസ് താരം മരിയ ഷറപ്പോവയെ സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങളിൽ ചീത്തവിളിക്കാൻ മുൻകൈ എടുത്തതുമൊക്കെ കൈവിട്ടുപോയ ചില പ്രതിഷേധമുറകളാണെന്ന് മാത്രം.

വിദ്യാഭ്യാസം : തുറന്ന കണ്ണുകൾ

സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസവും സമ്പൂർണ്ണ സാക്ഷരതയും കൊണ്ട് മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസ നേടിയ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിന് തുടർന്നും വേണ്ടത്ര പുരോഗതി ഉണ്ടായോ? ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗങ്ങളിൽ ഇതിനനുസൃതമായി മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളോട് കിടപിടിക്കുന്ന പുരോഗമനം സാധ്യമാകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

ആസ്ട്രൽ പ്രൊജക്ഷൻ അടുത്തിടെ മലയാളികൾ ഇന്റർനെറ്റിൽ ഏറെ തിരഞ്ഞൊരു പദമാണ്. തിരുവനന്തപുരം നഞ്ചൻകോട് അച്ഛൻ, അമ്മ, സഹോദരി, അടുത്ത ബന്ധു എന്നിങ്ങനെ നാലുപേരെ കൊലപ്പെടുത്തിയ കേഡൽ ജീൻ രാജ് എന്ന യുവാവിന് പ്രേരണയായത് സാത്താൻ ആരാധനയും ആസ്ട്രൽ പ്രൊജക്ഷനുമാണെന്ന് പോലീസിനുനൽകിയ മൊഴിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽ പിടിമുറുക്കുന്ന സാത്താൻ ആരാധനയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന സംഭവത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകുന്ന ഒരു മറുപുറമുണ്ട്. ആസ്ട്രൽ പ്രൊജക്ഷന്റെ നിഗൂഢതകൾക്കപ്പുറം പ്രതിയെ ഈ ക്രൂരകൃത്യത്തിലേക്ക് എത്തിച്ച കാരണങ്ങളല്ലേ പരിശോധിക്കേണ്ടത്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയുമുള്ള കുടുംബത്തിൽ കേഡൽ ബാല്യം മുതൽ നേരിട്ട അവഗണനകളാണ് ഈ ദുരന്തത്തിൽ കലാശിച്ചത്. മത്സരപരീക്ഷകളുടെ ആധിക്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് ബാല്യകൗമാരങ്ങളെ ഇത്തരം ദുരന്തവഴിയിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കാനോ കെട്ടുറപ്പുള്ള വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനോ സാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് മനസിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമീപദിവസങ്ങളിൽ ഡേ കെയർ സെന്ററിൽ പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനു നേരെയുണ്ടായ അക്രമവും, കച്ചവടവിദ്യാഭ്യാസവും, തുമ്പിയെ കല്ലെടുപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമൊക്കെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. അറിവിലേക്കും ജീവിതമൂല്യങ്ങളിലേക്കും കണ്ണുതുറപ്പിക്കേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അതിനാകുന്നുണ്ടോ എന്നതും ചിന്തനീയം തന്നെ.

അവയവദാനം ജീവദാനം : പകുത്തേകുന്ന വൃക്കകൾ

മലയാളിയുടെ പ്രഭാതങ്ങളിൽ ദിനപത്രങ്ങളിലൂടെ നിറയുന്ന ദുരന്തവാർത്തകൾക്കിടയിൽ അവയവദാനത്തിലൂടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ശബ്ദമാകുന്നവരുടെ കരുണ നിറഞ്ഞ വാർത്തകളും കാണാം. അവയവദാനം ജീവദാനം തന്നെയാണ്. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മൾട്ടി സ്പെഷ്യാലിറ്റി ആശുപത്രികളും കാരുണ്യഭാഗ്യക്കുറിയും കിഡ്നി ഫെഡറേഷനുമൊക്കെ അനിവാര്യമെങ്കിലും പെരുകുന്ന അനാരോഗ്യത്തിന് അവയെല്ലാം പരിഹാരമാണോ? അല്ലയെന്ന് രോഗികളുടെ എണ്ണത്തിൽ തുടരുന്ന വർദ്ധന വ്യക്തമാക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ കാരണമോ ചികിത്സിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്നു.

ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് വൃക്കരോഗങ്ങൾ. രക്തത്തിലെ

മാലിന്യങ്ങളകറ്റി ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന അവയവമാണല്ലോ വൃക്കകൾ. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വൃക്കരോഗങ്ങൾ ശരീരത്തിലെത്തുന്ന മാരകവിഷങ്ങളിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. വിവിധ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ നമ്മുക്ക് അറിയാൻ സാധിച്ചത് ഘനലോഹങ്ങളടക്കമുള്ള ഇത്തരം വിഷങ്ങൾ കുടിവെള്ളത്തിലൂടെയാണ് നമ്മിലെത്തുന്നതെന്നാണ്. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മുരുകൻ കാട്ടാക്കടയുടെ വരികൾ അന്വർത്ഥമാകുന്ന സാഹചര്യം

'ദുരമൂത്തു നമ്മൾക്ക് പുഴ കറുത്തു

ചതിമൂത്തു നമ്മൾക്ക് മലവെളുത്തു'

നാൽപ്പത്തി നാലു നദികളും എണ്ണമറ്റ കുളങ്ങളും, തോടുകളുമായി ജലസമൃദ്ധമായിരുന്ന കേരളത്തിന്റെ രക്തധമനികളായ പുഴകൾ ഇന്ന് വിഷവാഹകരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പെരിയാർ മുതൽ ചാലിയാർ വരെ മാലിന്യം പേറി ഒഴുകുന്നതാണ് ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ യഥാർത്ഥ കാരണം. മധ്യകേരളത്തിന്റെ ജീവനാഡിയായ പെരിയാറിന്റെ തീരത്താണ് 1999, 2003 ഗ്രീൻ പീസ് റിപ്പോർട്ട് അനുസരിച്ച് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മലിനീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഏലൂർ വ്യാവസായിക മേഖല. ഈ പ്രദേശത്തെ ചെറുതും വലുതുമായ 2500 -ൽ പരം വ്യവസായങ്ങളിൽ അന്താരാഷ്ട്ര മാനദണ്ഡങ്ങളനുസരിച്ച് ചുവപ്പ് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട (Red Category) അഥവാ അതീവ അപകടകാരികളായ ഫാക്ടറികളും ഉൾപ്പെടും. ഘനലോഹങ്ങളായ മെർക്കുറി, സിങ്ക്, ചെമ്പ്, ഇരുമ്പ്, കാഡ്മിയം തുടങ്ങിയവയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും കൂരി, കരിമീൻ, പലൻകണ്ണി എന്നീ മൂന്നു മത്സ്യങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയ ആണവവികിരണശേഷിയുള്ള (Radio Active) തോറിയത്തിന്റെ (232 Th) സാന്നിദ്ധ്യവും, അഞ്ച് വർഷത്തിനിടെ അഞ്ച് പോയിന്റ് വർദ്ധിച്ച കെമിക്കൽ ഓക്സിജൻ ഡിമാന്റും നമ്മുടെ ഭരണകൂടങ്ങളും ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥരും കാണാതെ പോകുന്നു. അപ്പോൾ ഉയരേണ്ടത് മൾട്ടി സ്പെഷ്യാലിറ്റി ആശുപത്രികളും സഹായനിധികളും മാത്രമല്ല, പ്രതിഷേധവും പ്രതികരണവും കൂടിയാണ്. ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനായി വരും തലമുറക്കായി.

അറുപതു പിന്നിടുന്ന കേരളത്തിന്റെ ആരോഗ്യ പരിശോധനാഫലങ്ങൾ അറുപതിൽ കാക്കുന്ന ജാഗ്രതക്കൊപ്പം അടിയന്തരശ്രദ്ധയൂന്നേണ്ട രംഗങ്ങളിലേക്കും വിരൽചൂണ്ടുന്നു. തികഞ്ഞ ആരോഗ്യത്തോടെയുള്ള കേരളപുരോഗതിക്ക് അനിവാര്യമായ ചില തിരുത്തലുകൾ. ലക്ഷണങ്ങൾ ഓരോ ദിവസവും നടുക്കുന്ന വാർത്തയായോ കൺമുന്നിലെ കാഴ്ചയായോ കേട്ടറിവായോ നിശബ്ദമായോ അരികിലെത്തുന്നുണ്ട്. വേണ്ടത് ഒട്ടും വൈകിക്കാതെയുള്ള ചികിത്സയാണ്. ലക്ഷണങ്ങളെയല്ല, മറിച്ച് രോഗകാരണങ്ങളെ, യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന പലതിന്റെയും വേരുകളെ അവയുടെ മറുപുറം കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള സമൂലമായ ഒരു തിരിച്ചറിവും തിരുത്തലും അനുപേക്ഷണീയമാണ്. രോഗത്തിന് ചികിത്സിക്കപ്പെടേണ്ടത് ലക്ഷണങ്ങളല്ല, രോഗകാരണങ്ങളാണ് എന്ന തത്വത്തിലൂന്നിയ പരിവർത്തനം. മനോഭാവത്തിലും സമീപനത്തിലും അതുണ്ടാവണം. അതിനാവണം ആർജ്ജവമുള്ള പൗരൻ എന്ന നിലയിൽ ഓരോ മലയാളിയുടെയും ഇനിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

> **“ നാൽപ്പത്തി നാലു നദികളും എണ്ണമറ്റ കുളങ്ങളും, തോടുകളുമായി ജലസമൃദ്ധമായിരുന്ന കേരളത്തിന്റെ രക്തധമനികളായ പുഴകൾ ഇന്ന് വിഷവാഹകരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ”**

തണ്ണീർതടങ്ങൾ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു

ദിവ്യ സി ബാബു
രണ്ടാം വർഷം മാതസ്

തെളിനീർ പകർന്നൊരു
മാതൃവാത്സല്യമായി
ഒഴുകിയ നുള്ളുകൾ ഓർക്കയെ ഞാൻ
ഒരു മാത്ര ചിന്തിക്കയാണിന്നീ ജീവിതം,
തല്ലിയുടച്ച നിൻ ചെയ്തികളെ.

നെഞ്ചു കലക്കുന്ന കൊടിയ വിഷം നൽകി
നെഞ്ചകം പൊള്ളിക്കയാണിന്നു നീ.
എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾതൻ ശ്വാസനിശ്വാസങ്ങൾ
കവരുകയാണെന്നും ഓർത്തിടേണം.
തീക്കാറ്റു പാറുന്ന കൊടിയകനൽച്ചൂടിൽ,
പൊള്ളുന്നെൻ ദേഹവും ഉൾത്തടവും
ഋതുഭേദവും കൊച്ചുതിമിരങ്ങളും, കാഴ്ച
വലയ്കുന്ന സത്വങ്ങളായ് മാറിടുന്നു.

നിറമഞ്ഞകലേക്കു മായുന്ന കാഴ്ചയും
വിറയലിൻ ഞെട്ടലോടറിയുന്നു ഞാൻ.
ചിലനേരമഗ്നി വിഴുങ്ങുന്ന പച്ചപ്പിൻ,
നിസ്സഹായതയും അറിയുന്നു ഞാൻ.
മൃത്യു മൃതമല്ല, അകലെയുമല്ല,
എന്നെയും കൊന്നിടും നിശ്ചയമായ്.
കറയറ്റ കാഴ്ചകളും അകലങ്ങളിലേക്ക്,
മായും മരീചികയെന്നപോലെ.

കണ്ണുതുറന്നുനീ കാണുക സത്യങ്ങൾ,
കരൾപിളർക്കുന്ന കെടുതികളും.
ദാഹജലം ഒരു കിട്ടാക്കനിയാകും, ആ നാളിൽ
ദാഹാർത്തരൊരുമിച്ച് ചത്തൊടുങ്ങും.
ജീവൻ തുടിക്കാത്ത മണ്ണിതിൽ, രക്തവും
അസ്ഥിയും കുന്നുകൂടും.

ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയാണു ഞാൻ നിങ്ങളെ,
ഓർമ്മകളെ അഗ്നിയായി പെയ്തിറങ്ങാൻ.
ഓർക്കുകവേണം നിൻ മണ്ണിതിൽ, പച്ചയും
പൂർവ്വികരും വാണ സ്വപ്നലോകം
പിറവിയെടുക്കാം സഹജമാം നന്മകൾ,
പുലരേണം ഊഷ്മള സ്നേഹബന്ധങ്ങളാൽ
പൂരവും പൊരുളും തെളിയിക്കും പറങ്ങളിൽ,
പ്രത്യാശയോടെ ചിരിക്കുക നീ.

വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ വസന്തം

ഋതിക് മോഹനൻ
മൂന്നാം വർഷം കൊമ്മേഴ്സ്

വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ വസന്തം

ഇത്രയും കാലം എത്രയോ തിരക്കിട്ട ഓട്ടങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നത് ഇപ്പോഴാണ്. ലോകം പോലും മുഖച്ഛായ മിനുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എത്ര പെട്ടെന്നാണ്. നിഷ്കളങ്കമായിരുന്ന ഒരുപാട് മനസുകളിൽനിന്നും എല്ലാവരും തന്നെ സാങ്കേതിക ലോകത്തിന്റെ മായാവലയങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു പോയതും ഇതുപോലെതന്നെ വളരെ പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ആലോചനകളുടെ നിര മുഴുപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ ആരോ പുറകിൽനിന്നു തട്ടിവിളിച്ചു. കൈയിൽ ഒരു കത്തും തന്നു അയാൾ അപ്പോൾതന്നെ ഇരുട്ടിലേക്ക് മറഞ്ഞു. നിശബ്ദമായ ആ ഇരുട്ടുമുറിയിൽ വായുകടക്കാനെന്നവണ്ണമുള്ള ചെറിയ ജനലിനരുകിൽ അല്പവെളിച്ചത്തോടെ അതു തുറന്നുവായിച്ചു. കുഞ്ഞുനാൾ മുതലേ എന്റെ കൈപിടിച്ചു വളർന്ന പെങ്ങളുടെ കുട്ടി ഇന്നു ആശുപത്രി കിടക്കയിലാണ്. അതായിരുന്നു ആ കത്തിൽ. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ പ്രായമായവർക്കിടയിൽ മാത്രം വരുന്ന പ്രമേഹരോഗം, വില്ലനായി ഇന്നു കുട്ടികൾക്കിടയിലും എത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, കായികാധ്വാനം ഒന്നുംതന്നെയില്ലാതെ യാന്ത്രികമായ ലോകത്തിൽ മാത്രം വളർന്നുവരുന്ന ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾ ഇതിലെത്താൻ വൈകിയതിനായിരിക്കും അത്ഭുതപ്പെടേ

ണ്ടത്. കുഞ്ഞുന്നാളിൽ അന്നത്തെ വിനോദങ്ങളുടെയും നാട്ടുകളികളുടെയും രസം ആസ്വദിച്ചിട്ടുള്ള അവന്റെ അമ്മപോലും പ്രായഭേദമന്യേ ഇതിനു അടിമപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയതാണ് ഏറെ നിരാശാജനകം.

കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആത്മാവുതന്നെയായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് നാടൻ കളികൾ. ആചാരങ്ങൾ, കല, സാഹിത്യം, ജാതിവ്യവസ്ഥ എന്നിവയുമായെല്ലാം അവ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിജയിയെ നിശ്ചയിക്കുക എന്നതിലുപരി പാട്ട്, നൃത്തം, പുരാണ സന്ദർഭങ്ങളുടെ അനുസ്മരണം, ഒരുമയുടെ പ്രകാശനം എന്നിവയെല്ലാം പല കളികളിലും ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്താരാഷ്ട്ര പ്രാധാന്യമുള്ള കളികളും ഇലക്ട്രോണിക് കളികളും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നതിനു മുന്നേ ഒളിച്ചുകളി, കബഡികളി, ഗോലികളി, തലപ്പന്തുകളി, നൂറാങ്കോൽ എന്നിങ്ങനെ ഒത്തിരി നാടൻ കളികൾ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നു. സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നപാടെ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചെന്നു വരുത്തിതീർത്ത് പറമ്പിലേക്ക് ഓടുമായിരുന്നു. മൊബൈൽ ഫോൺ ഇല്ലാതിരുന്ന അന്ന് എന്നെപ്പോലെ തന്നെ ആ സമയമാകുമ്പോൾ എല്ലാവരുംതന്നെ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടാവും. ഒരു സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളുടെയും സഹായമില്ലാതെ എല്ലാവരെയും കൂട്ടിബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്നത് ഈ കളികളിലെ രസക്കൂട്ടുകൾ തന്നെയായിരുന്നു. മഴയും വെയിലുമെല്ലാം അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു അന്നു വന്നുപോയിരുന്നു എന്നല്ലാതെ കളിക്കിടയിലെ ലഹരിയെ കെട്ടടക്കാൻ അവയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഓടിക്കളിക്കുന്നതിനിടെ വീണുകിട്ടുന്ന പൊട്ടലുകൾക്കും മുറിവുകൾക്കും വേദന അറിയാത്തതിനുകാരണം ഈ ലഹരിതന്നെയാവാം. ഒടുക്കം, സന്ധ്യാസമയം വീട്ടിലെത്താൻ നേരം വാതിൽപ്പടിയിൽ ചൂരലുമായി നിൽക്കുന്ന അമ്മയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ വീട്ടിനകത്തു കയറിച്ചെന്നതായിരുന്നു എന്നിലെ ഞാൻതന്നെ കണ്ടെത്തിയ മാനേജ്മെന്റ് സ്കില്ലിന്റെ ആദ്യപടി. ഒരു പ്രശ്നത്തെ മനസിലാക്കി എങ്ങനെ നേരിടാം എന്നതിലായിരുന്നു അതിന്റെ വിജയം. പക്ഷേ ആ വിജയാഘോഷം അധികനേരം നീളുന്നതിനു മുന്നേ അകത്തുകയറിവന്ന് അമ്മ സ്നേഹത്തോടെ തന്നിരുന്ന ചൂരൽകഷായത്തിന്റെ കയ്പിനെ ഇന്നോർക്കുമ്പോൾ ആ അമ്മയുടെ വാത്സല്യത്തോളം തന്നെ മധുരമുണ്ട്.

> ❝ഒരു സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളുടെയും സഹായമില്ലാതെ എല്ലാവരെയും കൂട്ടിബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്നത് ഈ കളികളിലെ രസക്കൂട്ടുകൾ തന്നെയായിരുന്നു. മഴയും വെയിലുമെല്ലാം അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു അന്നു വന്നുപോയിരുന്നു എന്നല്ലാതെ കളിക്കിടയിലെ ലഹരിയെ കെട്ടടക്കാൻ അവയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല.❞

ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ ഈ കളികളിൽ നിന്നു തന്നെ അന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു. കേരളീയ ജീവിതരീതിയും സംസ്കാരവും ഓരോരുത്തരിലും എത്തിയതിന്റെ വലിയൊരു ശതമാനം പങ്കും ഇത്തരം വിനോദങ്ങളിലൂടെയായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് കള്ളനും പോലീസും കളിയിൽ എണ്ണി പങ്കിട്ടു തിരഞ്ഞെടുത്ത കള്ളന്മാർ ഓടിയൊളിക്കുന്നു. പോലീസുകാർ അവരെ കണ്ടുപിടിച്ച് സാങ്കല്പിക ജയിലിൽ അടയ്ക്കുന്നു. ഇതിലൂടെ ധാർമ്മിക മൂല്യത്തിന്റെയും നീതിന്യായത്തിന്റെയും സൂചനകൾ നന്നേ ചെറുപ്പത്തിലേ കുട്ടികളിൽ വളരുന്നു. അനീതിക്കുമേൽ നീതി വിജയം കൈവരിക്കുന്നത് അവർ ഇതിലൂടെ കണ്ടു മനസിലാക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ സ്വന്തമായി ഓലമെഞ്ഞ് കൊച്ചു വീട് വച്ചു കളിക്കുന്നതിലൂടെയും ചോറുംകറിയും വച്ചു കളിക്കുന്നതിലൂടെയും കേരളീയ ജീവിതരീതികൾ എളുപ്പം അവരിലെത്തുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ആ കൊച്ചു വീട്ടിൽ കടന്നുവരുന്നവരെ ആനയിച്ചിരുന്നതിലൂടെ അവർക്കു അതിഥി സൽക്കാരത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം മനസിലാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നില്ല. ഇന്നു വീട്ടിൽ ഒരു അതിഥി വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അവരെ കണ്ട ഭാവം നടിക്കാതെ മൊബൈൽ ഫോണിൽ കളിച്ചി

ഭിക്കുന്നത് ഇതുപോലുള്ളതിന്റെ കുറവെല്ലാമാണ്. ഇനി അന്നു കളിക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്യുകയോ വൈകി വരുകയോ സംഘതീരുമാനങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ കളിക്കാൻ കൂട്ടാതിരിക്കലായിരുന്നു അന്നത്തെ ശിക്ഷ. ഒന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഒരു കുഞ്ഞുമനസിന് അതിലും വലിയ ശിക്ഷ എന്താണ് കിട്ടാനുള്ളത്. നാടൻ കളികളുടെ രീതികളും വിശേഷണങ്ങളുമെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ പോകുമെങ്കിലും നാടൻ കളികൾ ഒരനുഷ്ഠാനം തന്നെയാണെന്നും പലയിടങ്ങളിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭൂപ്രകൃതിപരമായ പ്രത്യേകതകളും കാലാവസ്ഥാഭേദങ്ങളും കളിയുടെ സ്വഭാവങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂഴി പ്രദേശത്തുള്ളവർ പൂഴികൊണ്ടുള്ള കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം. അതുപോലെ പുഴകളും തോടുകളും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ വാഴകൊണ്ട് ചങ്ങാടം ഉണ്ടാക്കി കളിക്കലും മുങ്ങാംകുഴിയിട്ടുള്ള കളികളുമെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നു. മറ്റുദേശത്തുള്ളവർക്ക് ഇത്തരം കളികളിൽ ഏർപ്പെടണം എന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും അവർക്ക് അതിനു നിർവാഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇനി തലപ്പന്തുകളി, കല്ലുകളി തുടങ്ങിയ ഉപകരണഭേദമനുസരിച്ചുള്ള കളികൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും പ്രകൃതിഹേതുക്കൾ തന്നെയാണ് അടിസ്ഥാനം. ഇക്കാരണത്താലായിരിക്കാം പല സ്ഥലങ്ങളിലും കളികൾ തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും പേരിലും സ്വഭാവത്തിലും ചെറിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നതും. കവിടി കളിയെ തായംകളി എന്നു പറയുന്നതും, ഒളിച്ചുകളിയെ സാറ്റുകളി, അമ്പസ്താനി എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതും, ഗോട്ടികളിയെ അരിസ്കായ, കുപ്പിക്കായ എന്നെല്ലാം പറയുന്നതും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നാടൻ കളികളും വിനോദങ്ങളും വിവിധ ഗ്രാമീണ സംസ്കാരങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നുവെന്നു വേണം മനസിലാക്കാൻ.

പ്രാദേശികമായ വ്യത്യാസം പോലെ തന്നെ കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവങ്ങളിലും താൽപര്യങ്ങൾകൊണ്ടും നാടൻ കളികളെ വേർതിരിക്കാൻ സാധിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്- കബഡികളി, തുമ്പികളി എന്നിങ്ങനെയുള്ള കളികളിൽ ബലപ്രയോഗമാണ് മുഖ്യഘടകമായി നിൽക്കുന്നത്. എന്നാൽ തലപ്പന്ത്, നൂറാംകോൽ പോലുള്ള കളികളിൽ തന്ത്രങ്ങൾക്കായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. എതിരാളികളുടെ തന്ത്രങ്ങൾ മനസിലാക്കി മുന്നോട്ടു പോകുക എന്നതാണ് ഇത്തരം കളികളുടെ സ്വഭാവം. ഇനി ഇവ കൂടാതെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു വിജയിക്കുന്ന കളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സവ പറമ്പുകളിലും റോഡരുകിലും കണ്ടുവന്നിരുന്ന ചൂതുകളി, പകിടകളി എന്നിവയെല്ലാം ഈ ഗണത്തിൽ പെടുത്താവുന്നവയാണ്. കൂടാതെ പൂന്തോലം കളി പോലെ കൗശലത്തിനും ഭാഗ്യത്തിനും ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്ന കളികളും നിലനിന്നിരുന്നു. ഒളിച്ചുവയ്ക്കലും കണ്ടെത്തലുകളുമായിരുന്നു ഇത്തരം കളികളുടെ രീതി. ഇതൊന്നുംകൂടാതെ നരിയും പശുവും, ഉപ്പു ഉപ്പും പക്ഷിയും, തവളച്ചാട്ടം പോലുള്ളവ അനുകരണങ്ങൾക്കാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയിരുന്നത്. കളികളിലൂടെ ധാർമ്മികതയും ജീവിതരീതികളും എളുപ്പം സ്വായത്തമാക്കാൻ സാധിക്കും എന്നതുപോലെ തന്നെ കുട്ടികളുടെ ബലവും, ബുദ്ധിവളർച്ചയും നല്ലതിലേക്കുള്ള അനുകരണങ്ങളും വർദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നത് നമുക്ക് ഇതിലൂടെ മനസിലാക്കാം. രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പോലും നിറവേറിയിരുന്ന കളികൾ ഈ കൊച്ചു കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നുള്ളത് കോഴിയങ്കം പോലുള്ള കളികളിൽ നിന്നും തിരിച്ചറിയാം. ഒരുകാലത്ത് നാടുവാഴി

“ ഒടുക്കം, സന്ധ്യാസമയം വീട്ടിലെത്താൻ നേരം വാതിൽപ്പടിയിൽ ചൂരലുമായി നിൽക്കുന്ന അമ്മയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ വീട്ടിനകത്തു കയറിച്ചെന്നതായിരുന്നു എന്നിലെ ഞാൻ തന്നെ കണ്ടെത്തിയ മാനേജ്മെന്റ് സ്കില്ലിന്റെ ആദ്യപടി. ”

കൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിച്ചിരുന്നതിന്റെ ആദ്യപടി അന്ന് കോഴിയങ്കം കുറിക്കലായിരുന്നു. അതിലും വിജയിയെ നിശ്ചയിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നാൽ ആളങ്കം കുറിക്കും. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നടക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ജനങ്ങളെ കാണിക്കാനെന്നവണ്ണം കാലാടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നടക്കുന്നത്. ഒന്ന് കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പ്രശ്നം വരുന്നത് വരയെ അതിന് ആയുസുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിലും എളുപ്പം എല്ലാം മറക്കാൻ പറ്റുന്ന ഒന്നാണല്ലോ മനുഷ്യമനസ്. അന്നത്തെ ആ കോഴിയങ്കം ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ മറ്റൊരു രൂപമായ കോഴിപ്പോർ ഇന്നും വടക്കൻ കേരളത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലായി നിലനിന്ന് പോരുന്നു.

കാലം മാറിയപ്പോൾ കഥ മാത്രമല്ല കളികളും ഏറെ മാറിത്തുടങ്ങി. ഒരു കളി എന്നതിലുപരി ജീവിതത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട വലിയ പാഠങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു അന്ന് നാടൻ കളികൾ. ഒരു നല്ല കളിക്കാരൻ നല്ലൊരു വിദ്യാർത്ഥിയും നാടിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനും സാമൂഹിക കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നവനുമായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻകളികളുടെ ആഗമനമായിരുന്നു നാടൻ കളികളിൽ കുത്തപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ അസ്ത്രം. അന്താരാഷ്ട്ര പ്രാധാന്യമുള്ള ക്രിക്കറ്റ്, ഫുട്ബോൾ, വോളിബോൾ തുടങ്ങിയവ പെട്ടെന്നു തന്നെ നമ്മുടെ വയലോരങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. കലയിലും ജീവിതരീതിയിലുമെല്ലാം ആഗോളവത്കരണം പല മാറ്റങ്ങൾ കണ്ടുവരികയായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ നാടൻ കളികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം പരിണാമത്തിനു പോലും ഇടം കൊടുക്കാതെ പാടെ നശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഒരു കാലത്തെ നാടിന്റെ സംസ്കാരവും പൈതൃകവും ഇന്ന് പുനരവതരണങ്ങളിലേക്കും ഗവേഷണങ്ങളിലേക്കും ഇതുപോലുള്ള രചനകളിലേക്കും ഒതുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. കംപ്യൂട്ടർ, മൊബൈൽ തുടങ്ങിയ സാങ്കേതിക ഉപകരണങ്ങൾ ഇന്നത്തെ കുഞ്ഞുമനസുകളെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ച് കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ ശരീരഘടനയിൽ തന്നെ വളരെയധികം മാറ്റങ്ങൾ

> “ അന്നു കളിക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്യുകയോ വൈകി വരുകയോ സംഘ തീരുമാനങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ കളിക്കാൻ കൂട്ടാതിരിക്കലായിരുന്നു അന്നത്തെ ശിക്ഷ. ഒന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഒരു കുഞ്ഞുമനസിന് അതിലും വലിയ ശിക്ഷ എന്താണ് കിട്ടാനുള്ളത്. ”

സംഭവിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് നാം പേടിക്കേണ്ട, മനസിലാക്കേണ്ട സത്യം. അടച്ചിട്ട നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നും സ്കൂളുകളിലേയ്ക്കും തിരിച്ച് വീട്ടിലേയ്ക്കും പിന്നെ അവരുടേതായ മായാലോകത്തേക്കും. അന്നത്തെ പമ്പരം കൊത്ത് എന്ന കളിയിലെന്ന പോലെ സ്വയം ഒരു വൃത്തത്തിനുള്ളിൽ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഇന്ന് യുവതലമുറ. പരസ്പരം കാണുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതും പോലും ഉപകരണങ്ങളിലൂടെ. ഒളിച്ച് കളിയെല്ലാം ജീവിതത്തിലെ ഒളിച്ചോട്ടങ്ങളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു. സംഘപ്രവർത്തനവും ഒത്തൊരുമയും സ്വന്തം കുടുംബങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിയിരുന്നു. സാമൂഹ്യബോധം വ്യക്തിബോധത്തിലേക്കും മൂല്യങ്ങൾ വിജയങ്ങളിലേക്കും വഴി മാറിയിരിക്കുന്നു. വലിയ വലിയ അസുഖങ്ങൾ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് പക്ഷെ ആശുപത്രിക്കിടക്കയിൽ സ്ഥാനമുണ്ടെങ്കിലും അതിന് പോലും ബാക്കിവയ്ക്കാതെ ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ അടിച്ചമർത്തലിൽ ശ്വാസം മുട്ടി നേരിട്ട് മരണക്കിടക്കയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഒന്നായിരുന്നു അവരുപേക്ഷിച്ച് പോയ ഈ നാടൻ കളികൾ. ഒരുപക്ഷെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ അധഃപതനം കണ്ടുനിൽക്കാൻ പറ്റില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കി പ്രകൃതിതന്നെ അനുഗ്രഹമെന്നോണം കണ്ടറിഞ്ഞ് തൂക്കിലേറ്റിയതാവും അവയെ. ഇതിനെല്ലാം ആരാണ് കുറ്റവാളി എന്ന് ചോദിച്ചാൽ വ്യക്തമായൊരു ഉത്തരമില്ല.

പെട്ടന്ന് തന്നെ ആ കടലാസുതുണ്ടിലേക്ക് ജനലിലൂടെ വന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗാഢത കുറഞ്ഞ് വന്നു. ചെറിയ കാറ്റും വീശിതുടങ്ങി. ആകാശം ഇരുണ്ടു കറുത്തു. ഒരു പക്ഷെ എന്റെ ചിന്തകൾ വായിച്ച ആകാശം, സ്വയം കണ്ണീർ പൊഴിക്കുന്നതാവാം. എന്നിരുന്നാലും ആ മഴയ്ക്ക് പറയാൻ ഒരുപാട് കഥകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപാട് പേരുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ കുട്ടികാലത്തെ ഓർമ്മകളുടെ കഥ...

THE WAR OF MORALS

The war of Morals

Fathima Ayoob
II B.Sc. Mathematics

Humanity
Watching the fight,
In the glorious ring,
Between the lords of morals,
Has tired my sight.

I stand outside,
With my never healing wounds,
Looking for rays of hope
In the dark eyes of light.

My wounds dig deeper,
With each punch of hate,
With each strike of lies,
With each slap of denial,
Against a breathing corpse of morality.

Immorality,
Stands taller than ever,
Stronger than ever,
With each vein releasing hate.
The poison for my death.

I live in the eyes of light,
I die in the arms of hate,
And here I stand watching
Light in the arms of hate.

Despair to win,
Despair to breathe,
Despair to live,
I touched.

I touched the invisible hands of truth
To be loud.
I touched the fingers of love
To be felt.

Alas,
I saw hope sweeping in slow paces,
I saw my wounds healing,
I saw the dark lord fearing death.

ENFORCED COMES @ SOBRIETY COST ?

ENFORCED SOBRIETY COMES AT COST ?

Aakash Babu
II MA Economics

The liquor ban that has been employed in Kerala has been at heart, a project that was aimed at attaining moral upliftment within the state. Kerala is known for its very high consumption of liquor, especially during festive occasions. Hence crimes associated with liquor abuse have been a serious cause for concern over the years, especially with respect to the crimes relating to domestic violence. Thus, the moral concerns being voiced by the liquor ban from the Supreme Court, in its verdict, to prohibit the sale of liquor from outlets falling within the 500 meter radius of state and national highways, is understandable.

But such a stringent ban on alcohol consumption can have various socio cultural ramifications which can lead to further accentuated problems than the ones posed by alcohol abuse. Kerala has exhibited a 74 percentage hike in drugs and narcotics related crimes over the past two years. It cannot be considered a mere coincidence that this surge in drug abuse has directly coincided with the liquor prohibition policy that has been employed by the government. Over the past couple of years, the availability of liquor from hotels and other such commercial establishments owned by private persons have been forcibly shut down and the right to sale of liquor by private owners is confined to three star and five star establishments alone, thus making the access to alcohol very limited, especially to the common man who cannot possibly afford the high priced liquor services being provided by these high end establishments. Kerala has seen a tightening in the number of state run liquor outlets as a part of the government's policy in moving towards a liquor free state in the future ; this coupled with the supreme court's ban on the sale of liquor from outlets falling within the proximity of 500 meters from national and state highways will mean that approximately 111 outlets of the total of 337 state run liquor outlets would have to be shut down, leading to an acute shortage in access to liquor for the general populace.

> “Thus Kerala is moving towards a situation, where the access to narcotic drugs such as marijuana or other potent drugs such as cocaine, methamphetamine, MDMA, have become cheaper and easily accessible alternatives to liquor.”

Thus Kerala is

moving towards a situation, where the access to narcotic drugs such as marijuana or other potent drugs such as cocaine, methamphetamine, MDMA, have become cheaper and easily accessible alternatives to liquor. To avail of liquor services from a normal state-run liquor outlet, customers are forced to stand in queues for long hours. The access to alcohol from beer and wine outlets across the state has also seen stringent rules and regulations being employed within the terms of consumption that have led to a situation of extreme hindrance and irritancy for the consumer, who wishes to avail liquor services. Such a situation means that with the right contacts, it is easier to gain access to a packet of Ganja than it is to get a bottled beer from a state run liquor outlet.

The indirect fall in productivity due to the heavy reliance on psychedelic and mind-altering drugs by the working population within the state, can have serious impacts on the productivity of the state.

Liquor consumption is also something that can be easily detected by officials who can employ a breath analyzer and such easy mobile machinery to detect intoxication of an individual, thus ensuring prevention of crimes relating to accidents caused by drunken driving. On the other hand, detection of substance abuse such as cannabis or chemical intoxicants can only be detected through blood tests and other time - consuming medical procedures. Thus, people who want to intoxicate themselves prefer to use such substances that are extremely harmful for one's health. This can lead to major socio cultural issues rather than alcohol consumption which are relatively less problematic. Most of these more potent drugs are mind-altering and can influence the personality of the user.

Even though the ethical concerns of the policy being employed by the Supreme Court's verdict, is one that is appreciable, the resultant societal problems cannot be taken lightly. Another key problem is the loss in revenue that would befall the state. The potential economic profits foregone would be a major ailment in the states revenue deposits, as a major share of the state's revenue is collected via tax levied on alcohol.The state's own tax revenue (SOTR) for a year has been estimated at approximately 40,000 crore, of which around 25 percent is assimilated through liquor sales alone. Thus the drastic fall in revenue collections may hinder the states' efficient functioning during tremulous time marred with political instability.

Apart from the direct loss in revenue, the indirect fall in productivity due to the heavy reliance on psychedelic and mind-altering drugs by the working population within the state, can have serious impacts on the productivity of the state. Cochin is seen as the de jure commercial capital of Kerala and is directly involved in a major chunk of the economic activity flowing through the state. It is interesting to note that the largest number of cases being registered under the crimes relating to drugs and narcotics department hails from Cochin. The work pressure and long working hours in a metropolitan set up means that fatigue and exhaustion are quite common feature of the modern day youth. Thus the occurrence of depression and other mental distortions, however subtle they may be, lead to a high reliance on prescription drugs as well as narcotics which help numb one's senses. Thus the lack of alcohol means that more and more individuals resort to complex and highly addictive drug combinations as a viable alternative to liquor.

Instead of banning liquor sales and making it inaccessible to the common public, policies that would limit the level of alcohol consumption by each individual through a non-transferrable monthly quota system would be far more effective in the long run.

“ [illegible] [illegible] വിങ്ങിച്ച
ഓർമകളുടെ കാലുഷ്യം,
തടവറയ്ക്കുള്ളിൽനിന്ന്
എന്തെന്നില്ലാതെ പുഞ്ചിരിച്ചു.
കാലുഷ്യം മനസ്സിൽ അവശേഷിച്ച
ഓർമകളെ ഓർമകളാക്കിയ ആ
കാലത്തേക്കൊരു പരോൾ ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ”

देश है विकासशील

Daniya Davis
II B.Sc. Physics

देश है विकासशील

आर्यभट को जन्म देनेवाला
भारतवर्ष
गिनती सिखानेवाला भारतवर्ष
पर है आज भी राष्ट्र विकासशील
छत्तीस पैंतीस अट्ठाईस
प्रतिशत नहीं कमजोरी उनकी
नासा हो या माइक्रोसॉफ्ट
है सब कुशल भारतीय ।
फिर भी आज भी क्यूँ
देश रहा रहा पिछड़ा।

बेहतर ज़िन्दगी, विदेशी संस्कार
अवसर ओर लाइफस्टाइल
है सबकुछ मनमोहक।
झुकी रहे मुकुट देश की
नहीं पता है गुनाह किसकी।
करें प्यार देश से
न की धनसम्पति से ।
मिटे मैल मन की,
लग जाए आपस में गले।

दोहराए न इतिहास ,
दौलत को लुटे ताकत ,
शातिर थी वह शक्ती,
मासूम बने गुलाम ।

लज्जा

Racheal Berchman
I BA English

सुनसान सड़क पर
अचानक सी मिली
वह औरत, अकेली।
चिपक गयी थी उसकी परछाई
लाल रंग की पल्लू से ।
कंप रही थी वह , पर
पता नहीं गुस्से से
या आँसुओं की सिसकियों से।
गीली आँखों में फैली थी
कजरे की कालिमा ।
जैसे ज़िन्दगी भर उसके साथ
अन्याय ही अन्याय हुआ है।
निकट आने पर
नज़रें नीचे कर दी उसने
और दर्द भरी वाणी में
लगी कहने।

(उद्धरण चिह्न)काश ! धरा की बच्चों में
कितनों को कठोर
नियति से लड़ना पडता है।
करती है दुनिया जब
उन वीरों को याद ,
उससे कई ज्यादा अमर
रहते है स्मृति के परे ।(उद्धरण चिह्न)

सच ! मेरे मन ने बोला ।
उनकी कुर्बानियों से,
उनके बुलंद इरादों से,
पाया है हमने राहत ।
फिर भी है अफसोस ।
ज़िन्दगी कभी इन्साफ
न करती सबके साथ ।
यहीं दर्द धरा को
बांधती है लज्जा के
कफ़न से,
क्योंकि दुनिया कभी
उनके लायक थी ही नहीं ।
विस्मृति में डूबें हुए ,
वीरों की जलती कुर्बानियों में
जीते हुए ,
स्वार्थी दुनिया को देखे
आज लज्जा को भी
एक पल्लू की
सख्त ज़रूरत पड़ी है।
न जाने कितने ही
वीरों के खूनसे
सना हुआ वह
लाल पल्लू,
उसके लिए काफी होगा या नहीं ।
काश ! अब लज्जा को
इस लज्जा से कौन बचाएगा ??

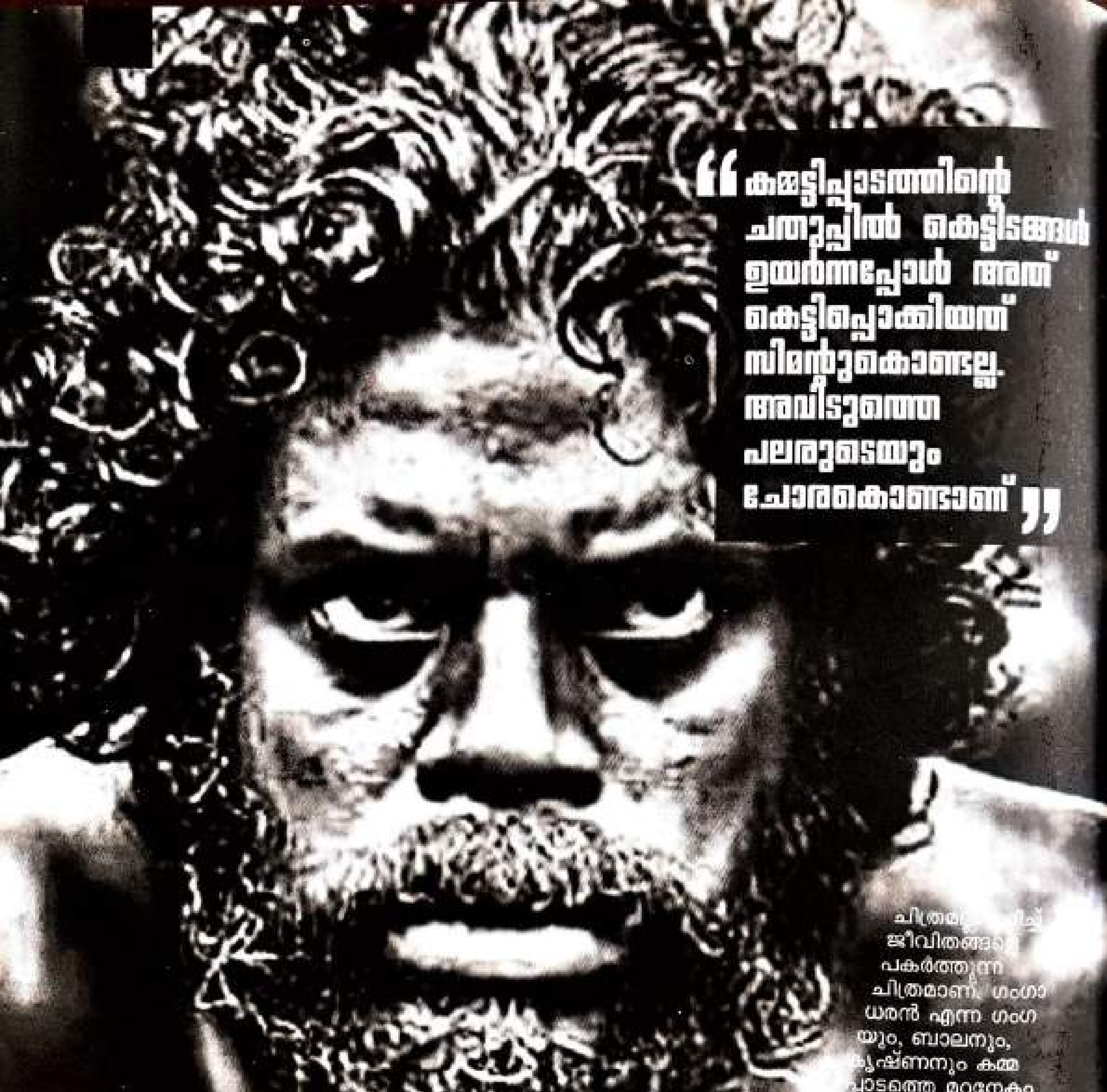

ഇമ്മാനുവേൽ ജെ.
രണ്ടാം വർഷം കൊമ്മേഴ്സ്

> "കമ്മട്ടിപ്പാടത്തിന്റെ ചതുപ്പിൽ കെട്ടിടങ്ങൾ ഉയർന്നപ്പോൾ അത് കെട്ടിപ്പൊക്കിയത് സിമന്റുകൊണ്ടല്ല. അവിടുത്തെ പലരുടെയും ചോരകൊണ്ടാണ്"

ചോരയുടെ മണം നിറഞ്ഞ വഴികളിലൂടെയുള്ള പച്ചയായ ജീവിതങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരമാണ് രാജീവ് രവിയുടെ കമ്മട്ടിപ്പാടം. ഒരു ഗ്യാങ്സ്റ്റർ സിനിമയുടെ സ്വഭാവമുള്ള ഈ സിനിമ നാം കണ്ടു ശീലിച്ച അതിമാനുഷികവും അസാധാരണവുമായ അധോലോക സിനിമകളിൽ നിന്നും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു. കമ്മട്ടിപ്പാടം ഒരിക്കലും കഥപറയുന്ന ചിത്രമ[illegible]ച്ച് ജീവിതങ്ങളെ പകർത്തുന്ന ചിത്രമാണ്. ഗംഗാധരൻ എന്ന ഗംഗയും, ബാലനും, കൃഷ്ണനും കമ്മട്ടിപ്പാടത്തെ മറ്റനേകം [illegible]ങ്ങളും; അവരാണ് [illegible] സിനിമയിലെ നായകന്മാർ.

പി.ബാലചന്ദ്രന്റെ തിരക്കഥയിൽ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന ആ സിനിമ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. പാവപ്പെട്ടവന്റെ ജീവിതം ചവിട്ടി അരയ്ക്കുന്ന മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ നിശബ്ദ ക്രൂരതയുടെ രാഷ്ട്രീയമാണ് അത്. വികസനത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലെ ചേരിക്കാഴ്ചകൾ

ചുവന്ന ചോരപ്പാടുകളുടെ കമ്മട്ടിപ്പാടം

ഈ സിനിമയുടെ മുഖമായി മാറുന്നുണ്ട്. നഗരങ്ങൾ ഉയരുമ്പോൾ അവിടെ ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ ആകാശ ഗോപുരങ്ങളുടെ താഴെ, അത് കെട്ടിപ്പൊക്കിയവരുടെ ഉപകരണങ്ങളായി മാത്രം മാറിയ ചില ജീവിതങ്ങൾ.

എഴുപതുകളിൽ തുടങ്ങി 2016 വരെ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന സിനിമയിൽ എറണാകുളത്തിന്റെ വളർച്ച നിർണായകമാവുന്നുണ്ട്. എറണാകുളത്തിന്റെ വികസനത്തിന്റെ കഥ ചിത്രം പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ പിന്നാമ്പുറത്തെ ചെറ്റക്കുടിലുകളുടെ കാഴ്ച നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഭീതിയും വിദ്വേഷവും ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മുഖ്യധാരയിൽ പോലുമെത്താതെ വികസനത്തിന് തങ്ങളുടെ ചങ്കൂറ്റവും ചോരയും വിയർപ്പും യുവത്വവും പകുത്തുനൽകിയ ചേരികളിലെ ജീവിതങ്ങളുടെ നേർകാഴ്ചയായി ചിത്രം മാറുന്നുണ്ട്. എത്രപേർക്ക് അറിയാം,എറണാകുളം സൗത്ത് കെ.എസ്.ആർ.ടി.സി ബസ് സ്റ്റേഷന്റെ പിന്നിലുള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ പേര് കമ്മട്ടിപ്പാടം എന്നായിരുന്നുവെന്ന്...

കമ്മട്ടിപ്പാടത്തിന്റെ ചതുപ്പിൽ കെട്ടിടങ്ങൾ ഉയർന്നപ്പോൾ അത് കെട്ടിപ്പൊക്കിയത് സിമന്റു കൊണ്ടല്ല, അവിടുത്തെ പലരുടെയും ചോരകൊണ്ടാണെന്ന്, ചിത്രത്തിന്റെ അവസാനം ദുൽഖർ അവതരിപ്പിച്ച കൃഷ്ണൻ എന്ന കഥാപാത്രം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. കമ്മട്ടിപ്പാടത്തിന്റെ ചതുപ്പിൽ കെട്ടിപ്പൊക്കിയതൊന്നും ശാശ്വതമല്ലെന്ന് അയാൾ പറയുമ്പോൾ വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ, ഉറ്റവർ നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ, കുടിയൊഴിപ്പിക്കപ്പെട്ടവന്റെ, പിന്നാമ്പുറക്കാഴ്ചകളിലേക്ക് മാത്രം ഒതുക്കപ്പെട്ടവന്റെ രോദനം കൂടിയാവുന്നുണ്ട് അത്.

ഈ സിനിമയിൽ നായകനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന രണ്ട് കഥാപാത്രങ്ങളുണ്ട്. മണികണ്ഠൻ അവതരിപ്പിച്ച ബാലനും, വിനായകൻ അവതരിപ്പിച്ച ഗംഗാധരൻ എന്ന ഗംഗയും. ആദ്യ പകുതിയിൽ കഥ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നത് ബാലൻ എന്ന കഥാപാത്രമാണ്. അതിഭാവുകത്വങ്ങളും ഏച്ചുകെട്ടലുകളുമില്ലാതെ ഈ കഥാപാത്രത്തിന്റെ സങ്കടങ്ങളും വാശിയും ദേഷ്യവുമെല്ലാം മണികണ്ഠൻ എന്ന പുതുമുഖ നടൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

"കൈയ്യടിക്കെടാ..." എന്ന് ബാലൻ പറയുമ്പോൾ ഇളകിമറിയുന്ന കാണികൾ, മരണത്തിനുമുൻപുള്ള മദ്യപാനരംഗത്തെ ബാലനെക്കണ്ട് കണ്ണീരണിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

കമ്മട്ടിപ്പാടത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയം വിനായകൻ അവതരിപ്പിച്ച ഗംഗ എന്ന കഥാപാത്രമാണ്. പണ്ടെങ്ങോ കണ്ടുമറന്ന ഒരു ചങ്ങാതിയുടെ മുഖവും പെരുമാറ്റവും സംസാരഭാഷയും കൊണ്ട് അയാൾ കാണികളുടെ ഹൃദയം കീഴടക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ കമ്മട്ടിപ്പാടംകാരനായ വിനായകൻ ഗംഗ എന്ന കഥാപാത്രമായി ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ എല്ലാ മാനറിസങ്ങളും സമന്വയിപ്പിച്ച് കൃത്രിമത്വമില്ലാതെ നൂറു ശതമാനം പൂർണതയോടെ ഗംഗയെ വിനായകൻ അവതരിപ്പിച്ചു. ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ വിവിധ പ്രായങ്ങളിലുള്ള മേക്ക് ഓവറുകളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പ്രേക്ഷകൻ കണ്ണീരോടുകൂടെ മാത്രം ഓർക്കുന്ന കഥാപാത്രമായി, വിനായകന്റെ ഗംഗാധരൻ എന്ന ഗംഗ.

നോൺ ലീനിയർ സ്വഭാവത്തിൽ ഒരുക്കിയ സിനിമയാണ്

കമ്മട്ടിപ്പാടം. ഒരുപോയിന്റിൽ തുടങ്ങി പിന്നോട്ടുപോയി മടങ്ങി അതേ പോയിന്റിൽ എത്തുന്ന ശൈലിയിൽ ഉള്ള സിനിമ പതുക്കെ യാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. രാജീവ് രവി സിനിമകളുടെ സവിശേഷതക ളിലൊന്നാണ് ഈ ശൈലി.

പശ്ചാത്തല സംഗീതവും, സിനി മയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള നാടൻ പാട്ടുകളുമെല്ലാം ചിത്രത്തിന്റെ തീവ്രത കൂട്ടുന്നത് തന്നെയായിരു ന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യ ബോധത്തോടെ അവതരിപ്പിച്ച ഈ സിനിമ രാഷ്ട്രീ യത്തിന്റെ നിറം ചാലിച്ചാണ് ഒരു ക്കിയിരിക്കുന്നത്. ചോരയ്ക്ക് ചോര, പകരത്തിന് പകരം എന്ന നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ അവസാനി ക്കുന്ന കമ്മട്ടിപ്പാടം കാണേണ്ട സിനിമയല്ല, അനുഭവിക്കേണ്ട സിനിമയാണ്.

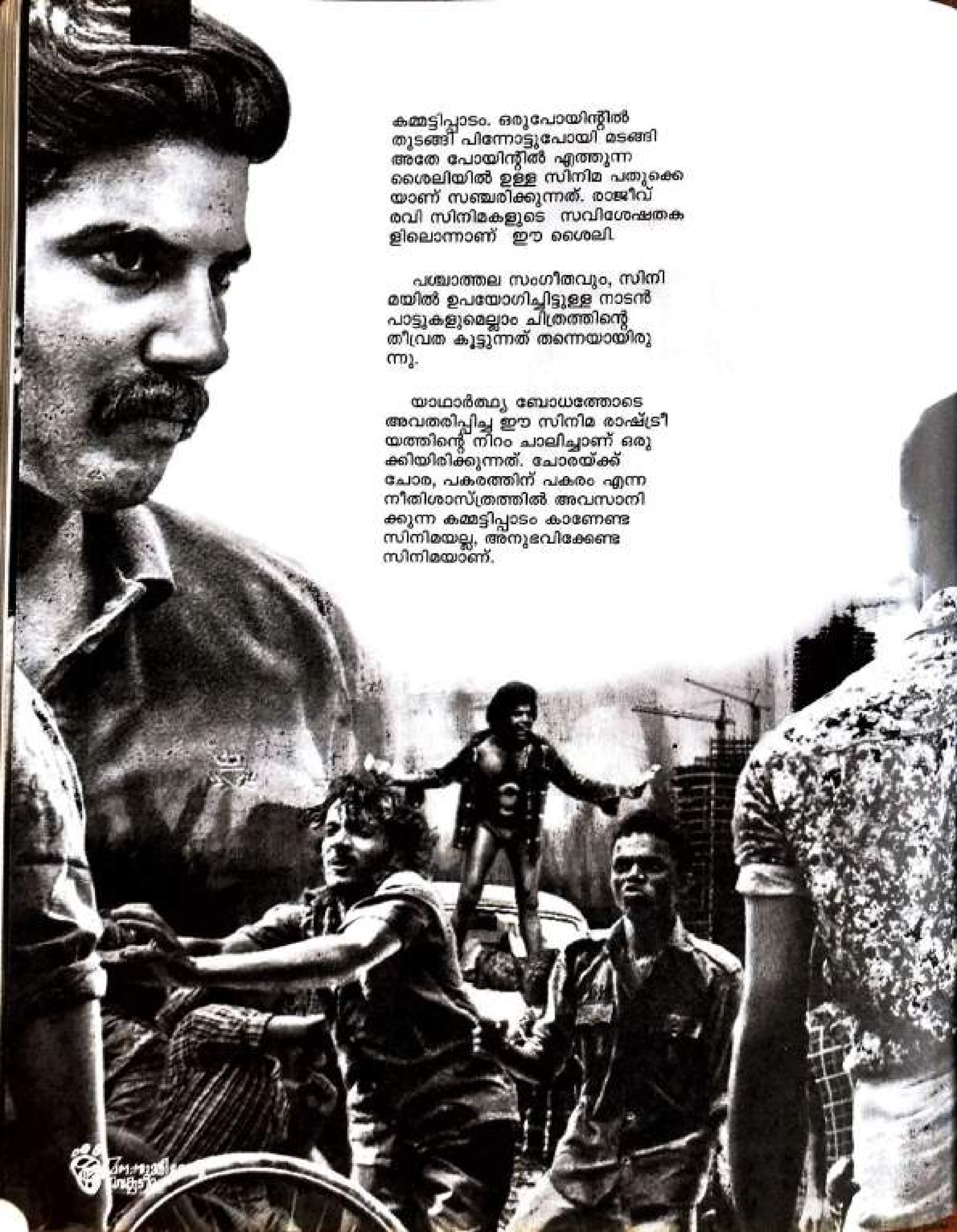

Pulsing Ahead to a Green Future

Editorial Board

'Jack and the Giant bean stalk' is an all-time favourite story across the world. Undoubtedly, the giant bean stalk grabbed as much attention as the hero Jack. Well, in the 21st century, the 'Giant bean stalk' still keeps up the lime light; only it has been grouped under the broad category of Pulses -the essence of every healthy diet. Pulses or legumes are a significant source of proteins, dietary fibres, carbohydrates and dietary minerals that play an inevitable role in producing a well-conditioned body.

In fact the year 2016 was declared as the International Year of Pulses by the 68th session of the United Nation's General Assembly to spread awareness and to celebrate the irreplaceable role of pulses like beans, lentils, cowpea etc. in feeding the world. It emphasized how much we rely on these dry seeds as a major source of plant protein and amino acids. The fact that pulses are high in fibre helps to fight obesity. Many of the chronic diseases that haunt mankind such as diabetes, coronary conditions and cancer can be thwarted by use of legumes. Also, pulses cultivation is vital for nitrogen fixation in the soil which is depleted of nutrients due to intense cultivation. Thus pulses pursue the path of 'Give and Take' while most crops stick to the latter part of this policy. To top it all, pulses require less water than most other protein crops, making them a sustainable choice for agriculture. Therefore, the UN's choice to promote pulses as an efficient health strategy proves to be indisputable.

In tow with the efforts of the Food and Agricultural Organisation (FAO) of the UN, our college, Sacred Heart (SH) Thevara had also launched a pulses drive for the promotion of pulses in everyday life. The aim is to cultivate healthy, edible pulses within the college premises and make it available in the Heartian Harvest, organic market for sale. As part of the initiative backed by the Management and the Principal Rev. Fr. Prasant Palackappillil CMI, seeds are sown for the maiden bean cultivation in the college grounds. Under the guidance of Fr. Joseph Kusumalayam, the yard-long beans or the Asparagus beans, a variety of Cowpea, was cultivated at the rear end of the lake view grounds. The cultivation that started during the Onam vacation spanned over a month before the first bunch of beans were harvested. The cultivation was also supported by the student groups like NSS, JY etc. This was also a call to experience the real problems that farmers faced, including pest, insect and rodent attacks, as Fr. Kusumalayam recalls. Finally the produce which used mostly organic farming techniques hit the markets through the Heartian Harvest market, thereby supplying healthy protein nutrition to the locality. Ultimately the profit from the sale was used to aid the various charity initiatives of the college including JY's Thanalmaram and other such groups. Thus the pulse cultivation also became an endeavour to add flavour to a few sombre lives. Also the pulse cultivation led to a revelation that these little seeds are no less than diamonds when it came to producing a healthy and enduring generation. So next time, remember to say 'Yes' to a steaming plate of Daal or Channa for breakfast as they are without query, the nutritious seeds for a sustainable and green future.

"Pulses have a crucial role in sustainable food production and healthy diets; therefore it is not only our duty but also our primary responsibility to raise awareness of the benefits of pulses for mankind"

José Graziano da Silva, FAO Director-General.

തൂക്കുമരം

ഗാന്ധി പൊതിഞ്ഞ ക്യാമറയ്ക്കും
പത്രങ്ങൾക്കും തൂക്കുമരത്തിനും ഞാൻ
തീവ്രവാദി..
തടവുകാരൻ..
തൂക്കിലേറ്റപ്പെട്ടവൻ...
വിലയുള്ള കടലാസ്സിൽ മുഖംമൂടിയായപ്പോൾ
അതണിഞ്ഞെത്തിയവർ
എന്റെ ഭാരത്തിനും വിലയിട്ടു...

1000
500
2000
₹100

ഉദരത്തിൽ ഉദിക്കുമോ രാഷ്ട്രീയം

ഉദരത്തിൽ ഉദിക്കുമോ രാഷ്ട്രീയം

നിഖിൽ റ്റി. റ്റി
എം എ സി ടി വി

2016 ഒക്ടോബർ 15 ന് ന്യൂഡൽഹിയിലെ JNU കോളേജ് ഹോസ്റ്റലിൽവെച്ചാണ് ഒന്നാം വർഷ M.Sc വിദ്യാർത്ഥിയായ നജീബ് അഹമ്മദിനെ കാണാതാവുന്നത്. തലേന്ന് രാത്രി ഒരു വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമായി ബഹളമുണ്ടാക്കുകയും ക്രൂരമായി മർദ്ദനമേൽക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ പിന്നാലെയാണ് നജീബ് അഹമ്മദിന്റെ തിരോധാനം. തന്റെ മകന്റെ നഷ്ടത്തിൽ വേദനയോടെ അലയുകയും അലമുറയിടുകയും ചെയ്യുന്ന ഫാത്തിമ എന്ന അമ്മയെ പിന്നീട് നാം മാധ്യമങ്ങളിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഏകദേശം മൂന്നു മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഇങ്ങ് കേരളത്തിൽ തൃശൂരിലെ പാമ്പാടി നെഹ്റു എൻജിനിയറിങ് കോളേജിലെ ഹോസ്റ്റലിൽ ജിഷ്ണു പ്രണോയ് എന്ന ഒന്നാംവർഷ വിദ്യാർത്ഥി ആത്മഹത്യ ചെയ്തതായി കാണപ്പെട്ടു. എക്സാം ഹാളിൽ കോപ്പിയടി ആരോപണത്തിൽപ്പെടുത്തിയ മാനേജ്മെന്റ് ഭീഷണിയെ തുടർന്നായിരുന്നു ജിഷ്ണുവിന്റെ ആത്മഹത്യ. സംഘടനപരമായി മാനേജുമെന്റിനെ എതിർത്തതിന്റെ പ്രതികാര പ്രവർത്തിയാണ് കോപ്പിയടി ആരോപണമെന്നാണ് തെളിവുകൾ. നഷ്ടപ്പെട്ട തന്റെ മകന്റെ നീതിക്കുവേണ്ടി അലമുറയിടുന്ന ഒരു അമ്മയെ നമുക്ക് ഇവിടെയും കാണേണ്ടിവന്നു.

രണ്ട് സംഭവങ്ങൾ, രണ്ട് സംസ്ഥാനങ്ങൾ പക്ഷേ രണ്ടിലും ചില സാമ്യതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടിലും കരയുന്ന അമ്മമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടുസംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ട് നാളുകൾ ഏറെയായി. മാധ്യമങ്ങളുടെ ആരവങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും പതിയെ പതിയെ അവസാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോഴും ചില ചോദ്യങ്ങൾ അവശേഷിക്കുകയാണ്.

എന്താണ് നജീബിനും ജിഷ്ണുവിനും സംഭവിച്ചത്? അല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ അമ്മമാർ നെഞ്ചുതല്ലി കരഞ്ഞ് തെരുവിലിറങ്ങിയത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർക്കിന്ന് പൊലീസിനെ എതിർക്കേണ്ടിവ

ന്നത്? ഇനി അവർ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ചോദ്യങ്ങൾ ഒരുപാടുണ്ട്; പലതരത്തിലുള്ള ഉത്തരങ്ങളും. ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം ഒരുപാട് ഉത്തരങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ ദിനംപ്രതി കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അതിൽനിന്നെല്ലാം വിദൂരമായിരുന്നില്ലേ സത്യം. ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ, ഈ രണ്ടു വിഷയങ്ങളിലും അടിസ്ഥാന പ്രശ്നം ആരംഭിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്നുമാണ്. വ്യക്തികളിൽ തുടങ്ങി സമൂഹികചിന്തകളിൽ അവസാനിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയം. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ വ്യക്തിയിൽ തുടങ്ങി ആ വ്യക്തിക്ക് വേണ്ടിതന്നെ എന്ന രാഷ്ട്രീയമാണ് കാണുവാൻ കഴിയുന്നത്-രാഷ്ട്രീയം.

അടിസ്ഥാനപരമായി, അവരുടെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ ബോധത്തിൽനിന്നുമാണ് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. രാഷ്ട്രീയബോധമുള്ള വ്യക്തികൾ ആയി വളരുന്നതും, മുന്നിൽ കാണുന്ന അനീതിക്കെതിരെ കൈകളുയർത്തുന്നതും തെറ്റാണെന്നല്ല പറഞ്ഞു വരുന്നത്. ആഴത്തിലുള്ള ആദർശങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെയും സത്യവും ധർമ്മവും, മനുഷ്യനും മനുഷ്യത്വത്തിനും വില കല്പിക്കാത്ത, ബോധശൂന്യരായ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളുടെ പ്രകോപനങ്ങളിൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ട്, പോവുന്ന യുവാക്കളായതാണ് ഇതിനുപിന്നിലെ പ്രശ്നം. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ ഒന്നു പോലും സത്യസന്ധമായ വ്യവസ്ഥയിൽ മുന്നോട്ടു പോവുന്നതായി പറയാനാവില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇതിന് മാറ്റം വരാത്തത്? കാരണം ഒന്നേയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് ബോധമുണ്ടാവും മുമ്പ്, മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ച്, സത്യത്തെക്കുറിച്ച്, പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് ബോധമുണ്ടാവണം. വായനയും അറിവും ഉണ്ടാവണം. അവയെക്കുറിച്ച് നേരായ ബോധവും അറിവും ഉണ്ടായതിനുശേഷം രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകൾ ഉണ്ടാവണം. ചുരുക്കത്തിൽ പ്രായമല്ല ജ്ഞാനവും ബോധവമുള്ളവയാരിക്കണം എന്നതാണ് പ്രവർത്തിക്കാൻ വേണ്ട യോഗ്യതകൾ. നജീബിനും ജെഎൻയുവിലെ എബിവിപി പ്രവർത്തകർക്കും ജിഷ്ണുവിനും സംഭവിച്ചത് ഈ യോഗ്യതകളുടെ കുറവാണ്. അരാഷ്ട്രീയ വാദത്തിലേക്ക്, നജീബിന്റേയോ ജിഷ്ണുവിന്റെ കുറ്റപ്പെടുത്തലിലേക്കോ അല്ല കടക്കുന്നത് മറ്റൊരു ചിന്തയിലേക്കാണ്. ഇങ്ങനെ പറയുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ

“രണ്ട് സംഭവങ്ങൾ,
രണ്ട് സംസ്ഥാനങ്ങൾ
പക്ഷേ രണ്ടിലും
ചില സാമ്യതകൾ
ഉണ്ടായിരുന്നു.
രണ്ടിലും
കരയുന്ന അമ്മമാർ
ഉണ്ടായിരുന്നു.”

പറയട്ടെ. മറ്റുമേഖലകളെപ്പോലെ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ കുത്തക മാനേജുമെന്റുകളുടെയും അവർക്കു കൂട്ടു നിൽക്കുന്ന വിവിധ പാർട്ടി ഭരണകൂടത്തിന്റെ കള്ളത്തരങ്ങളേയും നെറികേടുകളേയും യാതൊരു വിധവും ന്യായികരിക്കുന്നില്ല ഈ ചിന്തകൾ .

ഇനി പറയാനുള്ളത് അമ്മമാരെക്കുറിച്ചാണ്. സ്വന്തം വീടിന്റെ അടുക്കളപ്പുറങ്ങളിൽ നിന്നും തെരുവിലേക്ക് ഇറങ്ങേണ്ടിവന്നവരാണ് അവർ. പെരുവഴിയിൽ മകന്റെ നീതിയ്ക്കുവേണ്ടി പൊലീസിന്റെ കൈകളിൽ വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെട്ട അമ്മമാരാണവർ. എന്താണ് അവർ ചെയ്ത തെറ്റ്? നിഷേധിക്കപ്പെട്ട നീതിക്കുവേണ്ടി നിയമപാലകരുടെ മുന്നിലേക്ക് തനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട തന്റെ പുത്രന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുമായി ചെന്നതാണോ?

തന്റെ കൈകളിലേക്ക് പിറന്നുവീണ ആൺകുട്ടിയെ ഏൽപിച്ചപ്പോൾ ആ അമ്മ എത്ര സന്തോഷിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. തന്റെ മുലപ്പാൽ കൊടുത്ത് സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ നിലയുറച്ച് എത്ര എത്ര ആഗ്രഹങ്ങളും മോഹങ്ങളും ആ സ്ത്രീ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. തന്നെയും തന്റെ കുടുംബത്തെയും സംരക്ഷിക്കാൻ ദൈവം തന്ന സ്വത്തായി അവർ എത്രതവണ തന്റെ മകനെ സങ്കൽപ്പിച്ചിരിക്കും. ആ മകന്റെ വിയോഗത്തിൽ വേവലാതിപ്പെട്ട് അവന്റെ വിയോഗത്തിന് കാരണമായവർക്കെതിരെ നടപടിയെടുക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കാൻ തുനിഞ്ഞത് തെറ്റാണോ? മഹിജയുടെ മകൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പാർട്ടി ഭരണത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ജിഷ്ണുവിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട നേതാവ് മുഖ്യമന്ത്രി ആയിരുന്നിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണ് നീതി ലഭിക്കാതെ പോയത്? ഇവിടെ സത്യമെത്ര പ്രകാശിതമാണ്. പക്ഷെ എന്നിട്ടും ഒരു മാറ്റവുമുണ്ടാകുന്നില്ല. മുന്നേറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നില്ല.

ഇപ്പോഴും സംശയത്തിന്റെ നിഴലിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ചോദിക്കേണ്ട ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. ഈ സമരങ്ങളിൽ ഈ അമ്മമാർക്കൊപ്പം നിന്നവർ യഥാർത്ഥ്യത്തിൽ അവരുടെ കണ്ണുനീരിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കിയവരായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമല്ല. മാധ്യമങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ എല്ലാം അവരവരുടെ നേട്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിൽ മനസാക്ഷിയുള്ള ഒരുപാട് ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന സത്യം മറച്ചുവയ്ക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ മനസാക്ഷിയും മനുഷ്യത്വവും, അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തിനും കണ്ണുനീരിനും വിലകല്പിക്കുന്ന നല്ലവരായ ഓരോരുത്തരോടും പറയുവാനുള്ള, അവർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായ ഒരു ചിന്തയുണ്ട്. കണ്ണുനീരു നിറച്ച് മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിച്ച് തെരുവിലിറങ്ങി, മന്ത്രിമാരുടെയും, നീതിനിർവ്വഹണ സമതിയുടെയും മുന്നിലുള്ള യാചന അവസാനിപ്പിക്കണം. പകരം ആ അമ്മമാരോട് പറയുക നിങ്ങളുടെ മകനു പറ്റിയ ദുരിതത്തിൽനിന്ന് സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് നേരിന്റെ വഴിയിൽ തങ്ങളുടെ ആൺമക്കളെ വളർത്തുവാൻ വേണ്ടുന്ന പ്രചോദനങ്ങൾ മറ്റുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക് പകരുക. ആൺമക്കളെ പ്രസവിച്ച് പോറ്റിവളർത്തി ഭാവിജീവിതം സുന്ദരമാകുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണുന്ന അനേകം അമ്മമാർക്ക് നമ്മുടെ നാട്ടിൽനടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധമുണ്ടാക്കികൊടുക്കുക. കപടനേതാക്കൾ വിളമ്പുന്ന അക്രമ-രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പെടാതിരിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുക.

“ സ്വന്തം വീടിന്റെ അടുക്കളപ്പുറങ്ങളിൽ നിന്നും തെരുവിലേക്ക് ഇറങ്ങേണ്ടിവന്നവരാണ് അവർ. പെരുവഴിയിൽ മകന്റെ നീതിയ്ക്കുവേണ്ടി പൊലീസിന്റെ കൈകളിൽ വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെട്ട അമ്മമാരാണവർ. എന്താണ് അവർ ചെയ്ത തെറ്റ്? ”

ബോധവും ജ്ഞാനവുമുള്ള രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകരാകാൻ പഠിപ്പിക്കുക. പതിനെട്ട് തികയും മുമ്പ്, കൊടിയും മുദ്രാവാക്യവും കൈകളിൽ എത്തും മുമ്പ് ഏതൊരമ്മയ്ക്കും, മകനിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിയുമെന്ന പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടെ, നജീബിനും ജിഷ്ണുവിനും സംഭവിച്ചതിന്റെ വേദനയിൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞ ഫാത്തിമ നഫീസയുടെയും മഹിജയുടെയും കണ്ണുനീരിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കികൊണ്ട്, അവർ തന്നെ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഒരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലായി അവസാനിപ്പിക്കാം.

"എന്റെ മകന് വന്നതു പോലെ, ഈയൊരു ഗതി മറ്റാർക്കും വരാതിരിക്കട്ടെ."

ഒരു വഴിയും കുറേ നിഴലുകളും

ഒരു വഴിയും
കുറേ നിഴലുകളും

ഭാഗ്യലക്ഷ്മി ജെ
രണ്ടാം വർഷം
സോഷ്യോളജി

സഫലീകരിക്കപ്പെടാത്ത മോഹങ്ങളോ അമർത്തിവയ്ക്കപ്പെട്ട വികാരങ്ങളോ ആണ് സ്വപ്നങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഉപബോധമനസിൽ നമ്മൾപോലുമറിയാതെ അടിഞ്ഞുകൂടുന്ന വികാരങ്ങൾ സ്വപ്നങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു'' ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ ഇത്രയും വായിച്ച് ക്ലാസിന്റെ പ്രതികരണം നോക്കാനായി തിരഞ്ഞപ്പോഴാണ് വിനോദ് സാർ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. പതിവിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി എല്ലാവരും തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശ്വാസമായി എന്നു മനസിൽ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് മൂലയ്ക്കൊരുത്തൻ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്.

എടോ, സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പഠിപ്പിച്ച് തുടങ്ങിയതേ ഉള്ളൂ

ല്ലോ. അപ്പോഴേക്കും താൻ ഇവിടെയിരുന്ന് തന്നെ അങ്ങു സ്വപ്നം കണ്ടു തുടങ്ങിയോ... ക്ലാസ് മുഴുവൻ ഒരു കൂട്ടച്ചിരിയിലേക്ക് വഴുതി വീണപ്പോഴാണ് അവന് പരിസരബോധം വീണ്ടുകിട്ടിയത്.

ആരെ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുവാർന്നെടോ? എങ്ങനെയാ സ്വപ്നം കാണേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചുതരാം കേട്ടോ. അതാദ്യം കേൾക്ക് എന്നിട്ടാവാം ബാക്കി കാണുന്നത്. എല്ലാവരും തകർത്തു ചിരിച്ചു.

ഇത് നല്ല ഇന്ററസ്റ്റിങ്ങ് ടോപിക് ആണ്. എന്റെ പി. എച്ച്.ഡി. തീസിസ് ഇതാണ്. എന്തു സംശയം വേണമെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ചോദിക്കാം. സിലബസിലുണ്ടാവണമെന്ന് നിർബന്ധമൊന്നുമില്ല. ക്ലാസിനോട് മൊത്തമായി സാർ പറഞ്ഞു. പതിവുപോലെ ബാക്കി ക്ലാസെടുത്ത് സാർ മടങ്ങി.

ഉച്ചയ്ക്ക് ഡിപ്പാർട്ടമെന്റിലെ ഏകാന്തതയിൽ വെറുതെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് സാർ എന്നൊരു വിളി. നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്വപ്നജീവിയാണ്. എന്താ കിരൺ? വരൂ... അവനെ സാർ ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ക്ലാസിൽ പറഞ്ഞത് എനിക്കൊരു സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നു. മടിയോടെയാണവൻ തുടങ്ങിയത്. അതെങ്ങനാ ക്ലാസെടുക്കുമ്പോൾ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നാൽ പിന്നെങ്ങനാ സംശയം തോന്നാതിരിക്കുന്നത്. സ്വന്തം ഫലിതത്തിന് സ്വയമയാൾ ചിരിച്ചു. പക്ഷേ അധികനേരമയാൾക്കതിനായില്ല. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭയത്തിന്റെ തീനാളങ്ങൾ എരിഞ്ഞ് കത്തുന്നത് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. കാര്യമായി എന്തോ ഉണ്ടെന്നയാൾക്ക് തോന്നി. കിരൺ ഇരിക്കൂ. എന്താ ചോദിക്കാനുള്ളത്.

സാർ ഒരേ സ്വപ്നം തന്നെ ആവർത്തിച്ച് കാണുന്നത്... അതെന്താ അങ്ങനെ? ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയുന്നതിന് പകരം ഒരു മറു ചോദ്യം ചോദിക്കാനാണ് അയാൾക്കു തോന്നിയത്. ആട്ടെ, എന്തു സ്വപ്നമാണാവോ ആവർത്തിച്ച് കാണുന്നത്? തോന്നിയതുപോലെ തന്നെ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവൻ മുഖമുയർത്തി ഒന്നു നോക്കി. വിഷാദം തളം കെട്ടി നിൽക്കുന്ന കണ്ണുകൾ. അവയ്ക്കു താഴെ ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രിയുടെ ഇരുട്ട് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

താൻ ശരിക്ക് ഉറങ്ങാറില്ലെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. പിന്നെ ഈ സ്വപ്നമൊക്കെ ഇതെപ്പോ കാണുന്നു? എന്താ പ്രശ്നം പറയൂ. സാറിന്റെ ആ വാക്കുകളിൽ കോളേജിൽ ഒരു കൗൺസിലറായിക്കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ തഴക്കമുണ്ടായിരുന്നു.

സാർ, ഈ നിഴൽ... അത് എന്തിന്റെ സൂചനയാണ്? ആ ചോദ്യം... അതയാൾ ഒട്ടുംപ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. തെളിച്ചുപറയൂ... എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ലല്ലോ...

സാർ... ഞാൻ ശരിക്കൊന്നു ഉറങ്ങിയിട്ട് ദിവസങ്ങളായി. ഒന്നു മയങ്ങിത്തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും ആ ദുഃസ്വപ്നം... ഒരു കംപ്യൂട്ടറിൽനിന്നുള്ള വെളിച്ചം. അതിൽ ഞാനും എന്റെ നിഴലും മാത്രം. അതെന്നെ ആക്രമിക്കുകയാണ്. ഞാൻ അതിനെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴേയ്ക്ക് അത് അകന്നകന്നു മാറും. ഞാൻ അടുത്തെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും പെട്ടെന്ന് ആ കംപ്യൂട്ടർ ഓഫാകും. മൊത്തം ഇരുട്ട്. ഞാൻ കാൽതെറ്റി താഴേയ്ക്ക്.... താഴേയ്ക്കു വീഴും... അവൻ ആ ദൃശ്യം മുന്നിൽ കാണുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ആദ്യം ഞാനിത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. പക്ഷേ, എപ്പോഴും ഇത് ഇങ്ങനെതന്നെ. ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ. എനിക്ക് ഒരു സമാധാനവുമില്ല. ഒന്നിലും ശ്രദ്ധിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഇന്നു ക്ലാസിലും ഞാൻ ഇത് ആലോചിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്താ സാർ, ഇതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം? അവൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

ഇതിപ്പോ... സ്വപ്നങ്ങളുടെ അർത്ഥമൊക്കെ കൃത്യമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. എങ്കിലും നിഴൽ ഒരു പ്രതിഫലനമാണ്. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഇരുണ്ട വശങ്ങൾ ഒരു എത്തീസ്റ്റ് ആയ ചിന്തകന് താൻ ആരുമറിയാതെ ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ കണ്ട ഏക മൂകസാക്ഷിയാണ്

> **“എങ്കിലും നിഴൽ ഒരു പ്രതിഫലനമാണ്. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഇരുണ്ട വശങ്ങൾ ഒരു എത്തീസ്റ്റ് ആയ ചിന്തകന് താൻ ആരുമറിയാതെ ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ കണ്ട ഏക മൂകസാക്ഷിയാണ്”**

> ഒരിക്കലും തമ്മിൽ കാണേണ്ടിവരില്ലാത്ത, പരസ്പരം അറിയേണ്ടിവരില്ലാത്ത രണ്ടുപേർ... അവിടെയാണ് മൊറാലിറ്റി... ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന ധാർമ്മികതയൊക്കെ മണിക്കൂറുകൾക്കനുസരിച്ച് കൈയിലേക്കു കിട്ടിയിരുന്ന നോട്ടുകളുടെ വലിപ്പം കണ്ടപ്പോൾ പതിയെ വഴിമാറിതന്നു.

നിഴലെന്നൊക്കെ വേണമെങ്കിൽ അലങ്കരിച്ചു പറയാം. നാം പോലുമറിയാതെ ഉള്ളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വാസനകൾ. നിഴൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അതിനെയുമാവാം. തന്റെ കേസിൽ അത് തന്നെ ആക്രമിക്കുന്നു എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ... താൻ എന്തെങ്കിലും ഗുലുമാൽ ഒപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ... ചെയ്യരുതാത്തതായിട്ടു എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നു എന്നു സ്വയം തോന്നുന്നുണ്ടോ... പെട്ടെന്ന് അവന്റെ മുഖം കുനിഞ്ഞു. അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു പറയണമെന്നില്ല. സ്വയം തിരുത്തിയാൽ മതി. എന്നിട്ട് നോക്കൂ... ഈ പ്രശ്നമൊക്കെ മാറും.

താങ്ക് യൂ സാർ. പെട്ടെന്നു നന്ദിപറഞ്ഞ് അവൻ ഇറങ്ങി. തിരിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ചെവിയിൽ ആ വാക്കുകൾ മുഴങ്ങി. ചെയ്യരുതാത്തതായിട്ട് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? അത്തരമൊരു ചോദ്യം സ്വയം ചോദിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ ഇല്ലല്ലോ. കഴിഞ്ഞ കുറെ നാളുകളായി അതു തന്നെയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്. ഏതുനേരത്താണാവോ ആ തീരുമാനം എടുത്തത്.

നെറ്റിൽ വെറുതെ പരതി സമയം കളയുന്നതിനിടയിലല്ലേ ആ ജോലി കണ്ണിൽപ്പെട്ടത്. മണിക്കൂർ അനുസരിച്ച് പ്രതിഫലം, എവിടെയും എപ്പോഴും ഈസിയായി ജോലി എന്നൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ അങ്ങനെ തുടങ്ങിയതല്ലേ... പക്ഷേ, സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ഒരു ആഭാസനായി താൻ മാറിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ...

സ്ട്രെയ്ഞ്ചർ ചാറ്റ് എന്ന ആപ്പിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു ആ കോൺട്രാക്ട്. ഒരുമാസത്തേക്ക് ഒരു എഗ്രിമെന്റ്. അതിനുശേഷം പിന്നെ 'പെർഫോമൻസ്' അനുസരിച്ച് ബാക്കി. അയച്ചുകൊടുത്ത റെസ്യൂമെ സെലക്ട് ആയപ്പോൾ അതിരറ്റ സന്തോഷമായിരുന്നു. ട്രെയിനിങ്ങിനായി ചെന്നപ്പോഴാണ് തന്റെ ജോലി എന്താണെന്നും അതിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണ് എന്നെല്ലാം മനസിലായത്. പേര് പോലെതന്നെ അജ്ഞാതരുമായി സംസാരിക്കാൻവേണ്ടി ഉള്ളതാണ് ഈ ആപ്പ്. ഇതിൽ നമുക്ക് അപരിചിതരോട് മതിയാവോളം സംസാരിക്കാം. ഒരു തിരശ്ശീലയ്ക്കപ്പുറവും ഇപ്പുറവും ഇരിക്കുന്നതുപോലെ ആരെന്നറിയാതെ, എന്തെന്നറിയാതെ... എന്തുവേണമെങ്കിലും സംസാരിക്കാം. ആപ്പുപയോഗിക്കുന്നവരോട് സംസാരിക്കാൻ കമ്പനി ഏർപ്പെടുത്തുന്ന 'സോ കോൾഡ്' സ്ട്രെയിഞ്ചർമാരിലൊരാളാണ് താനെന്ന് പിന്നീടാണ് അവന് മനസിലായത്. എന്നും സംസാരിക്കാം എന്നാണ് വെപ്പെങ്കിലും സ്ട്രെയിഞ്ചർ ചാറ്റ് ഒരു സെക്സിങ് ആപ്പായി മാറിയിരുന്നു. ട്രെയിനിങ്ങിൽ തന്ന ഒരു പ്രധാന നിർദേശവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. തേടി എത്തുന്ന അപരിചിതരെ പരമാവധി ആനന്ദിപ്പിക്കുക ഏതു രീതിയിലാണെങ്കിലും...

തുടക്കത്തിൽ തനിക്കത് പ്രയാസമായിരുന്നില്ലേ?. അവൻ സ്വയം ചോദിച്ചു. ഒരു ഹായ്യിലോ ഹലോയിലോ തുടങ്ങുന്ന സംസാരം എത്ര പെട്ടെന്നാണവ മാറി മറിയുന്നത്. അപ്പുറത്തുനിന്നു വരുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അതേ റെയ്ഞ്ചിൽ മറുപടി പറയാൻ ആദ്യമൊക്കെ ഒന്നറച്ചു. പക്ഷേ, പിന്നെ പതിയെപ്പതിയെ ഒരു ലഹരിപ്പോലെ പിന്നീടങ്ങോട്ടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ഒരു പരിചയസമ്പന്നൻ എന്നതുപോലെയല്ലേ താൻ സംസാരിച്ചത്. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പതഞ്ഞുയരുന്ന ലഹരിയായിരുന്നു അത്. ഒരിക്കലും തമ്മിൽ കാണേണ്ടിവരില്ലാത്ത, പരസ്പരം അറിയേണ്ടിവരില്ലാത്ത രണ്ടുപേർ... അവിടെയാണ് മൊറാലിറ്റി... ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന ധാർമ്മികതയൊക്കെ മണിക്കൂറുകൾക്കനുസരിച്ച് കൈയിലേക്കു കിട്ടിയിരുന്ന നോട്ടുകളുടെ വലിപ്പം കണ്ടപ്പോൾ പതിയെ വഴിമാറിത്തന്നു.

കോളേജിൽനിന്നു വീട്ടിലെത്തിയാൽ മുറിയിൽ കമ്പ്യൂട്ടറിനു മുന്നിൽ ഇരുപ്പുറപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, വീട്ടുകാരിൽനിന്നു പതിയെ അകലാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ചൂടൻ സംഭാഷണങ്ങൾ ഒരു അനിവാര്യതയാണെന്ന തോന്നൽ ഉടലെടുത്തപ്പോൾ... അപ്പോഴൊന്നും അതവനെ കാര്യമായി ബാധിച്ചില്ല. പക്ഷേ...

ഒരുദിവസം കോളേജിൽ നിന്നു വീട്ടിലെത്തി 'ജോലി' തുടങ്ങി. അപ്പോൾവന്ന അപരിചിതയോട് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. തുടക്കത്തിൽ തന്നെ അവളുടെ അഴകുകളെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുവാൻ അവന് യാതൊരു മടിയും. ഉണ്ടായിരുന്നില്ല പറയാൻ

അവൾക്കും, ലജ്ജയെന്നൊരു വികാരത്തിനിവിടെ സ്ഥാനമേയില്ല. പിന്നെ വാക്കുകളിലൂടെ എല്ലാം പെട്ടെന്നായിരുന്നു. "ചേട്ടാ.. ദാ ചായ" എന്നു പറഞ്ഞ് അനിയത്തി മുറിയിലേക്ക് വന്നു. ഉടൻ അവൻ സെറ്റ് മിനിമൈസ് ചെയ്തു. ചായ വാങ്ങാൻ തുടങ്ങവേയാണ് തൊട്ടുമുന്നിലത്തെ സംസാരത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിലാവണം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ അവൻ അവളെ നോക്കി. ഇത്രയും നാൾ പുന്നാരപ്പെങ്ങൾ ആയിരുന്നവൾ 'പെണ്ണായി' മാറിയത് പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ചായ മേശയിൽവച്ച് തിരിഞ്ഞുനടന്ന അവളെ പിടിച്ചുനിർത്താൻ ഒരുങ്ങവേ എങ്ങിനെയോ ഒരു വെളിപാടുണ്ടായി... ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ... വയ്യ ഓർക്കാൻ വയ്യ...

തനിക്കുപോലും നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്തവിധം താൻ മാറിപ്പോയെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞതന്നായിരുന്നു. പിന്നീടങ്ങോട്ട് സ്വസ്ഥത ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അമ്മയേയും പെങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയാനാവാത്ത ഒരു കാപാലികനായി മാറിപ്പോയെന്ന കുറ്റബോധം. ഇനിയൊരിക്കലും ആവിധം സംസാരിക്കില്ലെന്നു തീരുമാനിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ... ഒരുമാസത്തെ എഗ്രിമെന്റ് കഴിയാൻ ദിവസങ്ങൾ ബാക്കിയായിരുന്നു. ഇതിന്റെ കാര്യമൊന്നും വീട്ടുകാർക്കറിയുകയുമില്ല... അന്നുമുതലാണ് ആ സ്വപ്നം തന്നെ വേട്ടയാടാൻ തുടങ്ങിയത്. ആ കുറ്റബോധവും നിസഹായതയുമെല്ലാം ആവും അതിനുപിന്നിൽ. ഇനി വയ്യ... ഇതിൽനിന്നൊരു മോചനം വേണം. പഴയതുപോലെയാവണം. തനിക്കിനി ആ ജോലി വയ്യ. വയ്യെന്നല്ല അതുപാടില്ല. ആ വഴിയിനി നടക്കരുത്. അവൻ ഉറച്ചു.

ഭയമെല്ലാം പതിയെ അവനെ വിട്ടൊഴിയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആരോടെങ്കിലും കുറെ പറയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതു ദൈവം കേട്ടുകാണും. അതുകൊണ്ടാവും ഇന്ന് സാറിനോടെല്ലാം പറയാനായത്. മനസിലെന്തോ പെയ്തു തോർന്നതുപോലെ തോന്നി.

അന്നു വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ കംപ്യൂട്ടറിനെ അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. എല്ലാവരോടും ഒന്നു നന്നായി സംസാരിച്ചിട്ട്, ഒന്നു ചിരിച്ചിട്ട് എത്ര നാളായെന്ന് അവൻ ഓർത്തു. ഇതെന്തു പറ്റിയെടാ... പതിവില്ലാതെ ഭയങ്കര സ്നേഹമാണല്ലോ. എന്തെങ്കിലും കാര്യം സാധിക്കാനുണ്ടോ? എന്നു അമ്മ കളിയാക്കിയപ്പോൾ... അവൻ ഒരു ചിരി മറുപടിയായി നൽകി. അതു പോരെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഒരുമ്മയും.

"നിഴലുകളെ ഭയക്കരുത്
അത് വെറും ഒരു സൂചന
മാത്രമാണ് .
നിങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും
വെളിച്ചം ഉണ്ടെന്ന്
നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന
ഒരു സൂചന."

കച്ചവടം

കച്ചവടം

റോസ്മിൻ ജോണി
മൂന്നം വർഷം കൊമ്മേർസ്

പുസ്തകജീവിതത്തിൽ ഏടോന്നുകീറി;
പുറംലോകം കാണാനെത്തിയ ശലഭം
ഹൃദിസ്ഥമാക്കി പ്രബന്ധങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ;
ഹൃദയമൊരുക്കി പുതുലോകം പുൽകാൻ.
പണം, പണമിടപാടുകൾ, കച്ചവടം;
പഠിച്ചതൊക്കെയും പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ.

അൻപതുപൈസയ്ക്കു ലഭിക്കും ഉണ്ണിക്ക്
മധുരം നുണയാനിനി മിഠായി;
പത്തിന് കിട്ടും വലിച്ചു പുകയ്കാൻ
നൂറിന് ചാരായം നാട്ടിൻപുറത്ത്
ആയിരത്തിന് മുന്തിയ കിറുങ്ങൽ പട്ടണത്തിൽ
അമ്പതിന് വിശപ്പിൻ ശമനം തട്ടുകടയിൽ.

കണ്ടു വമ്പൻ കമ്പോളങ്ങൾ ചരക്കുകൾ;
കൊടുക്കും കാശിന് മാറ്റിടും പിതൃത്വം
കറൻസി കടലാസിൽ ഗാന്ധിയെ നൽകിയാൽ
നേടാനാകും സർവ്വം സുനിശ്ചിതം
കണ്ടു പുത്തൻ കമ്പോളങ്ങൾ ചരക്കുകൾ;
കൊടുത്ത കാശിന് കിട്ടി പിതൃത്വം, കൃത്രിമം.

ലഭ്യമിന്ന്, അധികാരപത്രങ്ങൾ, സാക്ഷികൾ
ഇല്ലാത്ത മികവ് നല്കും സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ
നേടാത്ത യോഗ്യതകൾ, പദവികൾ.
പണിയാതെ തേടിയെത്തിയ പണപ്പൊതികൾ
അനങ്ങാതെ നേടിയ ഉടമസ്ഥാവകാശങ്ങൾ
മൂന്നാമനറിയാതെ; അറിയുന്നതെല്ലാം ഗാന്ധി
മാത്രം.

ജീവൻ വെയ്ക്കുന്നതു പിണം റിപ്പോർട്ടുകളിൽ,
ലിസ്റ്റിൽ അവസാനമായപ്പോൾ തേടുന്നു
സീറ്റുകൾ.
പൂട്ടേണ്ട കടകളിന്ന് ശോഭിതം ദിനരാത്രം.
പുസ്തകമറിയാത്തവനിന്ന് കിട്ടും റാങ്കുകൾ.
കിട്ടുമിന്ന് പത്തരമാറ്റിൽ നാട്യസ്നേഹം
കിട്ടുമിന്ന് പങ്കാളിയെ ലേലം വിളിച്ചാൽ.

അറിഞ്ഞതില്ലിവൾ കാലം കരുതിയ കുരുക്ക്;
ആരാരും ചൊല്ലിയില്ലിത് ഇരുണ്ട് ഗാന്ധിചിത്രം.
അറിഞ്ഞതൊന്നു മാത്രം; നേടാൻ കൊതിച്ചതും
കാലാവധിതീർന്നു പഴകിയ നിർമല സ്നേഹം
പണം ദ്രവിപ്പിച്ച ബന്ധങ്ങൾ ബന്ധനങ്ങളായ്
കേഴുന്നീ ശലഭം ഇനിയുമൊരാകാശത്തിനായ്.

എഴുത്തുകാർ മരിക്കുമ്പോൾ

ഇത് വെറുമൊരു എഴുത്താണ്. ചിന്തകളെ ചിന്തകളായും ആശയങ്ങളെ ആശയങ്ങളായും ഉള്ളിലൊതുക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമൂലം അവയ്ക്ക് അക്ഷരങ്ങളുടെ രൂപരേഖകൾ നൽകുന്നുവെന്ന് മാത്രം. തള്ളേണ്ടവയെ തള്ളാനും കൊള്ളേണ്ടവയെ കൊള്ളാനും പ്രാപ്തരായ വായനക്കാർക്കു മാത്രമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. സമർപ്പണത്തിലെ ഈ പാർശ്വവത്കരണത്തിന്റെ മൂലകാരണം ശീർഷകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള "എഴുത്തുകാരന്റെ മരണം" എന്നതു തന്നെ.

എഴുത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ മറിച്ചു വയ്ക്കുന്നിടത്തോളം അത് എഴുതപ്പെടുന്നവന്റെ പരാജയം തന്നെ. എങ്കിലും വായനക്കാരനെ സ്വതന്ത്രനാക്കുന്ന അവന്റെ ചിന്താമണ്ഡലങ്ങളെ എഴുത്തിന്റെ തുടക്കമെന്നവണ്ണം ഞാനും മാനിയ്ക്കുന്നു. സാക്ഷരമായും സാമൂഹികമായും എല്ലാം നേടി എന്നവകാശപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തെ മാനിയ്ക്കാതെ തരമില്ലല്ലോ!

ഇവിടെ എഴുതപ്പെടുന്നതത്രയും ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞ ചില സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്- നിറയെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടലുകൾക്കിടയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന നിഷ്പക്ഷമായ എഴുത്തിനെക്കുറിച്ച്.

എഴുത്തുൾക്കൊള്ളുന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി എഴുത്തുകാരൻ കൊല ചെയ്യപ്പെടുന്നതും, അനർത്ഥ

കൃഷ്ണേന്ദു പി. കുമാർ
മൂന്നാം വർഷം ഇക്കണോമിക്സ്

വായനയ്ക്ക് വിധേയമായി എന്നതുകൊണ്ട് എഴുത്തുകാരൻ തന്റെ കലാപാടവം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും ഇന്നലെകളിൽ നമ്മൾ ചർച്ച ചെയ്തവയാണ്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തെ വിഷയമാക്കി ഒരു കൃതി രചിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ അതിന്റെ പ്രകാശനവേദി നിഷേധിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള സംഭവവികാസങ്ങൾ നമുക്കിടയിൽ അരങ്ങേറുമ്പോൾ എഴുത്തിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ എപ്രകാരം മൂകയാകുവാൻ സാധിക്കും?

വല്ലാതെ പറഞ്ഞും അനുഭവിച്ചും പോരുന്ന 'പ്രണയം' എന്ന സ്വാഭാവിക വിഷയത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ച് എഴുത്തിന്റെ പുതുമയ്ക്കെന്ന വണ്ണം 'പെൺ പ്രണയ'ങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചതാണ് ശ്രീപാർവ്വതി എന്ന യുവ എഴുത്തുകാരിയ്ക്ക് തന്റെ "മീനുകൾ ചുംബിക്കുമ്പോൾ" എന്ന കൃതിയ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വന്ന വെല്ലുവിളിയ്ക്കു കാരണം.

കേരളം പോലൊരു സംസ്ഥാനം ഇന്നും ലെസ്ബിയനിസത്തെകുറിച്ചും പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നും, ഉറക്കെ പറയാൻ പോലും പ്രാപ്തമായിട്ടില്ല. കപട സദാചാര സഹോദരന്മാർ നാടുവാഴുന്ന അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിലാണ് എഴുത്തുകാരി ഇത്തരമൊരു വിഷയവുമായി കടന്നു വരുന്നത്. വിഷയം പെൺകുട്ടികൾക്കിടയിലെ പ്രണയം ആയതിനാൽ തന്നെ പെൺകുട്ടികൾ മാത്രം പഠിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ തന്നെ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകാശനവേദി നിഷേധിച്ചു എന്നതിനു പിന്നിലുള്ള അധികൃത ശ്രേഷ്ഠരുടെ ചേതോവികാരം മനസിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ കലാലയത്തെ അപേക്ഷിച്ച് അവിടെ പഠിയ്ക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിനികൾ മുന്നോക്ക ചിന്താഗതിക്കാരാണെങ്കിലോ? കെട്ടിനിർത്തിയ നാൽച്ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ചിന്തിയ്ക്കുകയും, ഉണരുകയും പ്രവർത്തിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തലമുറ വളർന്നു വരുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത ഒരുപക്ഷേ അധികൃതർ; അധികൃതവർഗം വിസ്മരിച്ചു. വിഷം തുപ്പി ശീലിച്ച സദാചാരം എന്ന ദുരാചാരം മാത്രമാണ് ഇത്തരമൊരു നീക്കത്തിനു പിന്നിലുള്ളതെന്ന് നിസംശയം പറയാം.

'എന്തുകൊണ്ട് ഇവർ ഈ വിഷയത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു?' എന്ന ചോദ്യത്തിന് എഴുത്തുകാരി നൽകുന്ന മറുപടി ഇങ്ങനെ: പ്രണയം എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ചേറ്റവും മഹത്തരമായ അനുഭവമാണ്, എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ആളാണ് ഞാൻ. അത് ഏത് ലിംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളതും ആയിക്കോട്ടെ... ആത്മാവിന് അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ എന്തു ലിംഗവ്യത്യാസമാണ് ഉള്ളത്? ശരീരം നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ എന്തു ലിംഗവ്യത്യാസം? പെൺകുട്ടികൾക്ക് എന്തുകൊണ്ട് പ്രണയിച്ചുകൂടാ? താത്പര്യമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അവരെ മൈൻഡ് ചെയ്യാതിരിക്കാം. അവഗണിയ്ക്കാം. പക്ഷേ അവരെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആകില്ല. കാരണം പ്രകൃതിയ്ക്ക് നിരക്കുന്നത് എന്നാൽ അവനവന് നിരക്കുന്നത് എന്നല്ല അർത്ഥം. ഇത് എന്റെ മാത്രം വിഷയമല്ല. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള ചോദ്യം ചെയ്യലാണെന്ന് തോന്നിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രതികരിക്കാൻ തയ്യാറായത്. പുസ്തകമാണ് ഇവിടെ വിഷയം. പെൺകുട്ടികളുടെ ശുദ്ധമായ പ്രണയം മാത്രമാണ്. അവർ പ്രണയിക്കട്ടെ!

വളർന്നു വരുന്ന ഒരു ജനതയെ തെറ്റിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഒന്നായാണ് അധികൃതർ ഈ കൃതിയെ വീക്ഷിച്ചത്. എന്നാൽ ഇവിടെ ജൈവപ്രകൃതിയുടെ പ്രഹേളികകളെ അതിജീവിക്കേണ്ടി വരുന്ന മനുഷ്യജീവനുകളോട് ചേർന്നു നില്ക്കുക മാത്രമാണ് കൃതി ചെയ്യുന്നത്. ഒരു വേദി നിഷേധിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരാശയത്തെ അതിലുപരി ഒരു സ്വാഭാവിക സത്യത്തെ തടയാൻ പറ്റുമോ? ആ ഹൃദയങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ വലിയ ഭീതിയുടെ, കാപട്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിന്റെ ഒക്കെ ആശങ്കകൾ കാണും. ആയതിനാൽ തെറ്റിനു നേർക്കുള്ള പ്രോത്സാഹനം എന്നതിലുപരിയായി ഒരു ജൈവിക സത്യത്തിന്റെ വിശദീകരണമായി എന്തുകൊണ്ട് ഈ കൃതിയെ കണ്ടുകൂടാ? അതിനിടയിൽ ഇത്രയും വിദ്യാസമ്പന്നരായ അധികൃത ജനത എന്തിനിത്തരം ക്ലീഷേ ചിന്താഗതികൾ വച്ചു പുലർത്തണം. ഇവിടെ എഴുത്താണികളുമായി കലഹിച്ചു പോകേണ്ടിവരുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ് എഴുത്തുകാരി നേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു പക്ഷേ എഴുതിയത് ഒരു പെണ്ണായത് കൊണ്ടാവാം. പുരുഷ മേധാവിത്വത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ അവൾ മാത്രമല്ല അവളുടെ എഴുത്തും കുടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണല്ലോ! പെൺജീവിതങ്ങൾ പോലെ അവൾ പെറ്റിടുന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കും അടക്കവും ഒതുക്കവും ശാലീനതയും വേണമെന്ന് ശാഠ്യം പിടിയ്ക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് ഇന്നത്തേത് എന്ന് ഇത്തര സംഭവ പരമ്പരകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. എഴുത്ത് കൂട്ടങ്ങൾക്ക് സർവ്വ സ്വാതന്ത്ര്യവും അനുവദിക്കേണ്ട കലാലയ മുറ്റത്താണ് ശ്രീപാർവ്വതി അവഗണിക്കപ്പെട്ടത്. സാക്ഷരർ എന്ന് സ്വയം ഊറ്റം കൊള്ളുന്ന ഒരു ദേശത്തെയാകെ ഇത് ലജ്ജിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസം ലക്ഷ്യം വെച്ചു കൊണ്ട് വലിയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തി

പ്പോരുന്നവരോട് പുച്ഛവും സഹതാപവുമൊക്കെ തോന്നുന്നത്. ട്രാൻസ്ജന്റേർസിനെ അനുകൂലിച്ചും കൂടെ നിന്ന് ഫോട്ടോയെടുത്തും വിവിധതരം ശില്പശാലകൾ നടത്തിയും ഐക്യദാർഢ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവർ എന്തുകൊണ്ട് 'ലെസ്ബിയൻ' എന്ന വിഷയം മുന്നിൽ വന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ മുഖം തിരിയ്ക്കുന്നു? വിരുദ്ധമായതിനെ അംഗീകരിക്കാൻ അല്ല മറിച്ച് അതിലെ തിന്മകളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കൊണ്ട് മുന്നേറുവാനാണ് ഇത്തരം കൃതികൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകേണ്ടത്. തെറ്റുകൾ തിരുത്താനുപകരിയ്ക്കുന്ന മാധ്യമമായ് എന്തുകൊണ്ട് ഇത്തരം കൃതികളെ കാണുന്നില്ല?

പീഢനങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും അഴിമതിയുമെല്ലാം എട്ടുകോളം വാർത്തയായി കൊണ്ടാടുന്ന പത്രമാധ്യമങ്ങൾ ഈ വിഷയം മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കുന്നില്ല എന്നത് തീർത്തും അപലപനീയമാണ്. എഴുത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികൾ വേലിയേറ്റങ്ങളായി മുന്നിൽ നിറയുമ്പോൾ അവയെ കവച്ചു വെച്ച് കൂടുതൽ സെൻസേഷണൽ വാർത്തകൾ തേടിപ്പോകുന്ന തിരക്കിലാണവർ!

“പുരുഷ മേധാവിത്വത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ അവൾ മാത്രമല്ല അവളുടെ എഴുത്തും കുടുങ്ങി കിടക്കുകയാണല്ലോ! പെൺജീവിതങ്ങൾ പോലെ അവൾ പെറ്റിടുന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കും അടക്കവും ഒതുക്കവും ശാലീനതയും വേണമെന്ന് ശാഠ്യം പിടിയ്ക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് ഇന്നത്തേത്”

ഇത്തരം കൃതികൾ സാഹിത്യലോകത്തേക്ക് ഇത് ആദ്യമല്ല. Radclyffe Hall എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നോവലിസ്റ്റിന്റെ The well of loneliness (1928) എന്ന കൃതി ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യ ലെസ്ബിയൻ നോവലാണ്. അന്ന് ഈ കൃതി അമേരിക്കയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും വർഷങ്ങളോളം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. സ്വവർഗാനുരാഗം ആണ് വിഷയം എന്നതിനാൽ ആ നോവൽ യാഥാസ്ഥിതികരിൽ നിന്നും കടുത്ത പ്രതിഷേധം ഏറ്റുവാങ്ങിയത് ഏകദേശം 89 വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണെന്ന് ഓർക്കുക. ഇത്തരം കവിതകൾ എഴുതി നാടുകടത്തപ്പെട്ട പുരാതന കവിയിത്രി സാഫോയുടെ കാലം മുതൽ Lesbian എന്ന വാക്കുരുത്തിരിയുന്നത് sappho ജനിച്ച ദ്വീപിന്റെ Lesbos എന്ന പേരിലാണ്. ഇത്തരം വിഭിന്ന ലൈംഗികത രൂക്ഷമായ അസഹിഷ്ണതയ്ക്കും അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിധേയമാക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകളിത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്നു എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ചോദ്യചെയ്യപ്പെടുകയാണ് ഇവിടെ.

പെൺപ്രണയത്തിന്റെ കടലാഴങ്ങളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരത്തെ തിരകൾക്ക് മുകളിലൂടെ മാത്രം നോക്കികാണാതെ ആഴത്തിലറിഞ്ഞ് അതിന്റെ എല്ലാ മാനങ്ങളിലും വ്യക്തത വരുത്തുവാൻ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള ആസ്വാദക ജനത തയ്യാറാകേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. സമൂഹം വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഹേതുവാകുമ്പോൾ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാമൊരിക്കലും അജ്ഞരാകരുത് എന്നൊരപേക്ഷ മാത്രം. വായന അറിയാനും ആസ്വദിക്കാനും മാത്രമുള്ളതല്ല, മറിച്ച് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിക്കാൻ കൂടിയുള്ളതാണ്.

പ്രണയവും പ്രണയാക്ഷരങ്ങളും
നിലയ്ക്കാതിരിക്കട്ടെ!
എഴുത്ത് മരിക്കാതിരിക്കട്ടെ
എഴുത്തുകാരനും!!!

(കടപ്പാട്: സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിൽ ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്തവർക്ക്, സർവ്വോപരി യുവ എഴുത്തുകാരിയ്ക്കും)

9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
9999999999999999999
999999

Pseudo Paedophilia-Phobia

Sanjay Sreenivas
III BA English

The thought came to me when I was scrolling down my newsfeeds in Facebook. One of those pages that desperately begged for 'likes and comments' had made a post again. This time, there was something disturbing about it. The post had a picture of a young school girl and the Hindi titles on the picture read **"comment main 9 likho aur jadhoo dekho. Jitne bar 9 likhoge, utne button khulega"** (type '9' in the comments and see the magic; the magic being that a button [of the girl's shirt] opens for every time a '9' appears). What is more despicable than a little girl's image being exploited merely for attention was the staggering number of individuals who actually commented on the picture with the number '9' some of them repeating it multiple times while some of them cursing the admin for the defective 'magic'. This post appeared in the midst of posts that sought attention regarding the rising sexual abuse against minors, especially girls, and the actions that are required to be taken against the offenders. I realized that the media was active in publicizing the issue of paedophilia and encouraging discussions on it, frequently portraying it (as it should be) in a negative light. Paedophilia is apparently scorned upon to such an extent that the popular opinion in social media is that the offenders must be punished even if their acts were the result

of a psychological imbalance which is a recent claim that suggests the cause of such acts. The thought that occurred to me was whether all of this was merely a distraction. Does all this attention drawn towards this subject be little another less obvious, more terrifying truth?

Take the case of advertisements. There are creams, lotions, soaps, dyes, shampoos and toothpastes that all seem to promise one thing 'fairer' skin, wrinkle free face, lush black hair and 'everlasting' youth. Is it merely a coincidence that all the companies selling such 'magic' only seem to target the female gender? Why are there no anti-ageing potions and gizmos made available for the men? Is it not a hint at the fact that a dominant gender can exert its preference on the submissive one? Are the women conditioned in such a way that they are forced to maintain unnatural beauty standards to satisfy the demands of the patriarchy? Before arriving at a definitive conclusion, let's take the examples of some of the recent movies released in the peninsular itself Mangatha, 7th day, Gangster, Mr. Fraud and Sathya to name only a few. What do all of these movies have in common? The so called- heroes are all featured in a 'salt-and-pepper' (or grey) hair. This in itself is not a matter of concern what is striking is the fact that in almost all the movies that feature the male protagonist in such a look, women would always find him attractive, or they are usually the love-interests of these men. In one of these movies, a woman runs her hand through the man's hair and says 'you look sexy in this salt 'n' pepper look'. The hair colour being a significant marker of old age, the subliminal message that patriarchy wants to send here is 'I may be old, but my sexual preference would always be directed at a young ~~woman~~ girl'.

Prominent feminist activist Alicen Grey associates these hidden paedophilic drives to be associated with what she terms as 'paedophilic culture'. The

hatred that the society shares towards paedophiles is thus, an attempt to bury the truth that it is responsible for the creation of a paedophilic culture. Thus, the society merely blames the more 'overt paedophile' to make it feel better about itself. What we seem to be telling these offenders is: "By god! You're a monster to have sexual feelings for a young child. Why can't you be like normal people whose only demand from a female is that they have dark lush hair, soft glowing skin without wrinkles, rosy cheeks, no body hair and a general 'youthfulness'? cos that's what's normal!". In fact these desires have been so normalized that explaining its mechanism often becomes problematic, if not controversial. The cure? Acceptance. Admitting mistakes is the first step to correcting it of course. Paedophilia, unlike other fetishes often manifests itself and slowly takes control of an individual's thoughts and actions. It may start off in the mind, then move to Facebook post and if it is not curbed, it could end up creating an entire community that objectifies women through print media and brainwashing commercials. Oh wait. Too late? Who knows!

999999
999999
999999
999999
999999
999999
999999
999

കെവിൻ കാർട്ടർ കുറ്റക്കാരനോ?

കെവിൻ കാർട്ടർ കുറ്റക്കാരനോ?

വിഷ്ണു വിജു
ഒന്നാം വർഷം ഫിസിക്സ്

വിശപ്പ് ജീവനുള്ള എല്ലാത്തിന്റേയും കൂടപ്പിറപ്പാണ്. വിശപ്പിനാലാണ് മനുഷ്യന്റേയും മറ്റേതു ജീവിയുടെയും നിലനിൽപ്പ്. വിശപ്പിനേക്കാൾ വലിയൊരു കറി മറ്റൊന്നുമില്ല. നല്ല വിശപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ മറ്റൊരു കറിയും വേണ്ട. അതാണ് സത്യം. ലോകത്ത് ഇന്നും പല രാജ്യങ്ങളും പട്ടിണിയുടെ പിടിയിലാണ്. സൊമാലിയ, ടർക്കി (തുർക്കി), ദക്ഷിണസുഡാൻ തുടങ്ങിയവ ചില ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. തുടരെ തുടരെ ഉണ്ടാകുന്ന ആഭ്യന്തര കലാപങ്ങളും, യുദ്ധങ്ങളും ഇത്തരത്തിൽ കടുത്ത ഭക്ഷ്യക്ഷാമത്തിലേക്ക് രാജ്യങ്ങളെ തള്ളിവിടുന്നു. വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്ത് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വേണ്ട രീതിയിൽ പഠിക്കാനോ, നടപടി എടുക്കാനോ ആർക്കും താത്പര്യമില്ല എന്നതു തന്നെയാണ് സത്യം. എങ്കിലും ഇതിനായി ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും നമുക്കിടയിലുണ്ട്. കാലങ്ങളായി തുടരുന്ന ഇത്തരം അവസ്ഥ നമുക്കന്യമല്ല. മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ നാം ഇത്തരം അവസ്ഥകളെ അടുത്തറിയുന്നു. കരഞ്ഞുകലങ്ങി തള്ളിയ കണ്ണുകളും, എല്ലുന്തി തോലു മാത്രമായ ശരീരവുമായി ഭക്ഷണത്തിനായി കൈ നീട്ടുന്ന കുരുന്നു കുഞ്ഞുങ്ങൾ, ഒരു നേരത്തെ ആഹാരം പോലും മക്കൾക്ക് കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത നിർഭാഗ്യമോർത്തു തേങ്ങുന്ന മാതാപിതാക്കൾ, വല്ലപ്പോഴും വരുന്ന 'ഹെലികോപ്ടർ പൊതികൾക്കായി' ആർത്തിയോടെ കാത്തു നില്ക്കുന്ന അസ്ഥികൂടങ്ങൾ..., ഇവയെല്ലാം നാം കാണുന്നത് മാധ്യമ കണ്ണിലൂടെയാണ്. ഇവയെല്ലാം നമ്മുടെ മിഴികളെ കണ്ണീരണിയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മനഃസാക്ഷിയെ മുറിവേൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്...

അത്തരത്തിൽ ലോകമനഃസാക്ഷിയെ കണ്ണീരണിയിച്ച ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു 1993- ൽ ദക്ഷിണ

സുഡാൻ നേരിട്ട കടുത്ത ക്ഷാമത്തിന്റെ നേർചിത്രമായി പുറത്തുവന്ന 'കഴുകനും പെൺകുട്ടിയും' (ദി വൾച്ചർ ആൻഡ് ദി ലിറ്റിൽ ഗേൾ) എന്ന ചിത്രം. ലോക മാനവരാശിയെ കണ്ണീരിലാഴ്ത്തിയ ചിത്രമായിരുന്നു അത്. ഭക്ഷ്യക്ഷാമത്തിന്റെ അതിരൂക്ഷ ചിത്രം ലോകർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്ത ചിത്രം. എല്ലും തോലുമായി മരണത്തോട് മല്ലിടുന്ന ഒരു ചെറിയ കുട്ടി. അവൾ നിലത്ത് തലകുനിച്ച് കിടക്കുന്നു. കുറച്ചകലെയായി ഒരു കഴുകൻ തന്റെ ഇരയുടെ മരണത്തിനായി കാത്തുനില്ക്കുന്നു. ഇതായിരുന്നു ആ ചിത്രം. ഒരു നിമിഷം ലോകം സ്തംഭിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു ഇത്. ക്ഷാമം ഒരു ജനതയെ എത്രത്തോളം കഷ്ടതയിലാക്കുന്നു എന്നതിന്റെ പ്രതിബിംബമായിരുന്നു അത്.. ഒട്ടേറെ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചന്നൊയിരുന്നു ആ ചിത്രം. അത് പകർത്തിയ ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ഒടുവിൽ വളരെയധികം പഴികേട്ട് ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

കെവിൻ കാർട്ടർ എന്ന സൗത്ത് ആഫ്രിക്കക്കാരനായ ഫോട്ടോഗ്രാഫറാണ് ഈ ചിത്രം പകർത്തിയത്. ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ എല്ലാ നിപുണതയും തെളിയിക്കുന്നതായിരുന്നു ഈ ചിത്രം. ഒട്ടനേകം പുരസ്കാരങ്ങൾ ഈ ചിത്രം കരസ്ഥമാക്കി. ക്ഷാമത്തിന്റെ ഭീകരത എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു ലോകം അറിഞ്ഞത് ഈ ചിത്രത്തിലൂടെയായിരുന്നു. അന്ന് അവിടെ ചിത്രങ്ങളെടുക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കാർട്ടർ ഈ ചിത്രത്തിലൂടെ ലോകശ്രദ്ധയിലേക്കാണ് നടന്നു കയറിയത്.

ഒരു ദക്ഷിണ ആഫ്രിക്കൻ ഫോട്ടോ ജേർണലിസ്റ്റായ കെവിൻ കാർട്ടർ 1960 സെപ്റ്റംബർ 13ന് ദക്ഷിണ ആഫ്രിക്കയിലെ ജോഹന്നസ്ബർഗിൽ ജനിച്ചു. ഒരു ഇടത്തരം കുടുംബമായിരുന്നു കാർട്ടറുടേത്. ചെറുപ്പം മുതലെ കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാർക്കെതിരെയുള്ള ചൂഷണം കണ്ടാണ് കാർട്ടർ വളർന്നത്. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം കെവിൻ ഒരു ഫാർമിസ്റ്റ് ആകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇടയ്ക്ക് ആർമിയിലും പിന്നെ വ്യോമസേനയിലും ചേർന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കറുത്ത വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പാചക തൊഴിലാളി അപമാനിക്കപ്പെട്ടതിനെ ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ കെവിൻ മർദ്ദനത്തിന് ഇരയായി. പിന്നീട് ഒരു റേഡിയോ ജോക്കിയാകാൻ ശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും അത് ഉപേക്ഷിച്ചു. 1983- ലെ പ്രട്ടോറിയയിലെ

> **"ആ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ദക്ഷിണ സുഡാനിലെ അയോദ് എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചാണ് ലോകത്തെ നടുക്കിയ ആ കാഴ്ച കാർട്ടർ കാണുന്നത്. എല്ലും തോലുമായ ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടി."**

ചർച്ച് സ്ട്രീറ്റ് ബോംബിംഗിന്റെ ഭാഗമായി ഒരു ഫോട്ടോ ജേർണലിസ്റ്റാകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം ലോകത്തിന് വലിയൊരു ചലനം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ളതാണെന്ന് അന്ന് കെവിൻ മനസിലാക്കിയിരിക്കില്ല.

1993 മാർച്ചിൽ സുഡാനിലേക്കുള്ള യാത്രയിലാണ് ലോകപ്രസിദ്ധമായ ആ ചിത്രം പിറന്നത്. ആ സന്ദർഭം വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെ...

1993-ൽ രണ്ടാം സുഡാൻ ആഭ്യന്തര യുദ്ധകാലത്ത് രാജ്യം കടുത്ത ക്ഷാമത്തിന്റെ പിടിയിലായി. ഒരു മില്യണിൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ പട്ടിണിയിലേക്ക് കൂപ്പുകുത്തി. ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയും മറ്റു ദുരിതാശ്വാസ സേനകളും ജനങ്ങൾക്കായി ക്യാമ്പുകൾ തുറന്നു. ആ അവസരത്തിൽ 1993 മാർച്ചിലാണ് കെവിൻ കാർട്ടർ ദക്ഷിണ സുഡാനിലേക്ക് യാത്രതിരിയ്ക്കുന്നത്. ആ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ദക്ഷിണ സുഡാനിലെ അയോദ് എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചാണ് ലോകത്തെ നടുക്കിയ ആ കാഴ്ച കാർട്ടർ കാണുന്നത്. എല്ലും തോലുമായ ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടി. വസ്ത്രങ്ങൾ പോലുമില്ല. അവൾ അയോദിലെ ഐക്യരാഷ്ട്ര സഭയുടെ ഭക്ഷണം നൽകുന്ന കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് പോകാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ്. പക്ഷേ അവളെക്കൊണ്ട് അതിന് സാധിക്കുന്നില്ല. അവൾ തളർന്ന് കിടക്കുകയാണ്. കൊടും വെയിലത്ത് ഒരു കല്ലു കിടക്കുന്നപോലെ വിരൂപമായൊരു രൂപം. ക്ഷാമത്തിന്റെ ഭീകരമായ ഒരു നേർക്കാഴ്ചയായിരുന്നു അത്. അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ പക്ഷേ കെവിൻ വന്ന അതേ പ്ലെയിനിൽ നിന്നും യുഎൻ-ന്റെ ഭക്ഷണപ്പൊതികൾ വാങ്ങുന്നതിന്റെ തിരക്കിലായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് കെവിൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. തടിച്ചു കൊഴുത്ത ഒരു കഴുകൻ. അത് ആ കുട്ടിയുടെ കുറച്ചകലെയായി നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എപ്പോഴെങ്കിലും ആ കുഞ്ഞു ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഉടനെ ആ ജഡത്തെ ഭക്ഷണമാക്കാൻ ചോരക്കണ്ണും, ആർത്തിയേറിയ കൊക്കുമായി കാത്തുനിൽക്കുകയാണ് അവൻ... പെട്ടെന്ന് കെവിന്റെ മനസിലെ ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ഉണർന്നു. ഉടനെ തന്റെ ക്യാമറ എടുത്തു. ഒരു ചിത്രത്തിനായി അത് സജ്ജമാക്കി. കുട്ടിയേയും കഴുകനേയും ഒരേ ഫ്രെയ്മിൽ കാർട്ടർ ഫോക്കസ് ചെയ്തു. എല്ലാം റെഡി!!!

ഇനി ഒരു ക്ലിക്ക് മാത്രം. പക്ഷേ കെവിൻ കാർട്ടർ എന്ന ഫോട്ടോഗ്രാഫർ അവിടെയും തന്റെ ഫോട്ടോഗ്രാഫിക്ക് ചിന്ത

യിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. ചിറകൊതുക്കി നിൽക്കുന്ന കഴുകനേക്കാൾ, വിടർത്തിയ ചിറകുമായി നില്ക്കുന്ന കഴുകനാണ് കൂടുതൽ ഉത്തമം എന്ന് കെവിനു തോന്നി. പിന്നെ കഴുകൻ ചിറകു വിടർത്താനുള്ള കാത്തിരിപ്പായി. ഏതാണ്ട് 20 മിനിറ്റോളം കെവിൻ തന്റെ കാത്തിരിപ്പു തുടർന്നു. പക്ഷേ ആ കാത്തിരിപ്പ് വിഫലമായി. കഴുകൻ അതിന്റെ ആദ്യഭാവം തന്നെ തുടർന്നു. ഒടുവിൽ തിരകെ പോകാൻ സമയമായതിനാൽ കെവിൻ കിട്ടിയ പോസിൽ തന്നെ ആ ചിത്രം പകർത്തി. അത് ലോകത്തിന്റെ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കാ

> **“ഇത് സുഡാനിലെ ക്ഷാമ ബാധിത മേഖലയിൽ നിന്നും എടുത്ത ചിത്രമാണ്. ഭക്ഷണം നൽകുന്ന അയോദിലെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് പോകുന്ന കുട്ടിയാണിത്. ആ കഴുകനെ ഓടിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ആ കുട്ടി അവിടെ എത്തിയോ എന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് അജ്ഞാതമാണ്.”**

നുള്ള ക്ലിക്കായിരുന്നു. അതിനു ശേഷം സുഹൃത്തുക്കൾ തിരികെ പോകാൻ വിളിച്ചതിനാൽ കെവിൻ തിരികെ പോന്നു. പകർച്ചവ്യാധി ഭയത്താൽ കെവിൻ ആ കുട്ടിയെ തൊട്ടതു പോലുമില്ല...”

1993 മാർച്ച് 26 ന് ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസിലാണ് ഈ ചിത്രം ആദ്യം അച്ചടിച്ചു വന്നത്. ഏറെ ചലനം സൃഷ്ടിച്ച ഒന്നായിരുന്നു ആ ചിത്രം. ഈ ചിത്രം വന്നതിനു പിന്നാലെ ആ കുട്ടിക്കു എന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന ചോദ്യം പല കോണുകളിൽ നിന്നും വന്നു. പത്രത്തിന് ഉത്തരം മുട്ടി. കാർട്ടറോട് വിശദീകരണം ചോദിച്ച പത്രം അടുത്ത ദിവസം തന്നെ സംഭവത്തിന്റെ വിശദീകരണം നൽകി കൊണ്ട് പ്രത്യേക എഡിറ്റോറിയൽ കൊടുത്തു. അതിലവർ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ഇത് സുഡാനിലെ ക്ഷാമബാധിത മേഖലയിൽ നിന്നും എടുത്ത ചിത്രമാണ്. ഭക്ഷണം നൽകുന്ന അയോദിലെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് പോകുന്ന കുട്ടിയാണിത്. ആ കഴുകനെ ഓടിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ആ കുട്ടി അവിടെ എത്തിയോ എന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് അജ്ഞാതമാണ്”. ഇതാണ് പത്രം നല്കിയ വിശദീകരണം. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും വായനക്കാർ തൃപ്തരായില്ല. ചിത്രം പകർത്തിയ ഫോട്ടോഗ്രാഫറെ ജനങ്ങൾ ഏറെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. അയാൾ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്തയാളാണെന്നും പണത്തിനു വേണ്ടി സ്വാർത്ഥനാണെന്നുമെല്ലാം ആരോപണങ്ങൾ വന്നു. എങ്കിലും ഈ ചിത്രം കാർട്ടർക്ക് നിരവധി പുരസ്കാരങ്ങൾ നേടിക്കൊടുത്തു.

1994- ൽ ഫീച്ചർ ഫോട്ടോഗ്രാഫിക്കുള്ള പുലിറ്റ്സർ പുരസ്കാരവും, ദ അമേരിക്കൻ മാഗസിന്റെ 'പിക്ചർ ഓഫ് ദ ഇയർ' പുരസ്കാരവും ലഭിച്ചു. പക്ഷേ തന്റെ പുരസ്കാരങ്ങൾ കെവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചില്ല. അയാളിൽ കുറ്റബോധം ഉടലെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങളുടെ ആരോപണങ്ങൾ ശരിയല്ല എന്നു കെവിനു തോന്നി. തന്റെ മനഃസാക്ഷിക്കു മുൻപിൽ കെവിനു ഉത്തരംമുട്ടി. ഒടുവിൽ 1994 ജൂലൈ 27 ന് കെവിൻ കാർട്ടർ എന്ന ലോക പ്രശസ്ത ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കുമുള്ള ഉത്തരം നൽകി. ആ മഹത്തായ പുരസ്കാര നേട്ടത്തിന് 4 മാസത്തിന് ശേഷമാണ് കെവിൻ കാർട്ടർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തത്. കാർബൺ മോണോക്സൈഡ് എന്ന വിഷവാതകം ശ്വസിച്ചാണ് കാർട്ടർ തന്റെ ജീവൻ അവസാനിപ്പിച്ചത്.

“ഞാൻ വളരെയധികം ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ വേദന എന്റെ സന്തോഷം കെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. സന്തോഷം അത് ശാശ്വതമല്ല... ഞാൻ നിരാശനാണ്... പട്ടിണി കിടന്ന് കരയുന്ന കുട്ടികളുടെ ദൃശ്യം എന്നെ വേട്ടയാടുന്നു. ഞാൻ പോകുന്നു...” കെവിൻ കാർട്ടർ എഴുതി.

ഇവിടെ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത് കെവിൻ കാർട്ടർ എന്ന ഫോട്ടോഗ്രാഫറെയാണ്. അയാളുടെ നിസഹായ അവസ്ഥയെയാണ്. തന്റെ ജോലിയോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാണ് അയാളെ മറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ആ കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കാനാവാതെ സമയക്കുറവു മൂലം കെവിൻ തിരിച്ചു പോയി. പിന്നീടയാൾ പറഞ്ഞു: “ഇതെന്റെ ജോലിയാണ്... ക്ഷാമക്കാലത്ത് ഒട്ടനേകം പേർ മരണത്തിനു കീഴടങ്ങുന്നു. അതിൽ കുട്ടികളും പെടുന്നു. ഇത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതിനാൽ ഈ കുട്ടിയുടെ കാര്യത്തിലും വ്യത്യസ്തമായി ഒന്നുമില്ല...” ആ കുട്ടി രക്ഷപ്പെടുമായിരിക്കും എന്നു കരുതിയുമാവാം കെവിൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. കെവിൻ ആ കഴുകനെ ഓടിച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഒന്നിനും ഒരു വ്യക്തതയില്ല. പക്ഷേ കെവിൻ വന്ന പ്ലെയിൻ തിരികെ പോകാറായിരുന്നു. പിന്നീട് അവിടെ നിന്നും മറ്റൊന്നും ഇല്ല. അതിനാൽ അയാൾ ഉടനെ തന്നെ അതിൽ തിരികെ കയറി പോവുകയായിരുന്നു. ഇതാണ് സത്യാവസ്ഥ. എന്താണ് ആ കുട്ടിക്ക് സംഭവിച്ചതെന്നും കാർട്ടർക്ക് അജ്ഞാതം. എങ്കിലും കാർട്ടർ മനുഷ്യത്വം നശിച്ച കഠിന ഹൃദയനാണെന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ സാധിക്കില്ല. പക്ഷേ കുറ്റബോധം അയാളെ വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ചു. അതാണ് ആത്മഹത്യയിലേക്ക് നയിച്ചത്. ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ പഴിയും കേട്ടാണ് കാർട്ടർ പോയത്. പക്ഷേ, ഒരർത്ഥത്തിൽ ആ ആത്മഹത്യ ഒരു ഏറ്റുപറച്ചിലായിരുന്നു. ഒരു പശ്ചാത്താപമായിരുന്നു. പക്ഷേ കുറ്റം മാത്രം പറഞ്ഞു

ശീലിച്ച സമൂഹം അത് അംഗീകരിക്കില്ലല്ലോ...

നാം കാർട്ടറിന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നും ഒന്നു ചിന്തിക്കണം. തന്റെ ജോലിയോടുള്ള ആത്മാർത്ഥത കാരണം ഒരു നിമിഷം അയാൾ തന്റെ മനുഷ്യത്വം മറന്നു കാണും. പക്ഷേ അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ അയാൾ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്ത ഒരു കല്ലാണെന്ന് പറയാൻ സാധിക്കില്ല. ഇവിടെ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ആ കുട്ടിയെ വിട്ടുപോയ മാതാപിതാക്കളോ...? അവർ കുറ്റക്കാരല്ലേ?

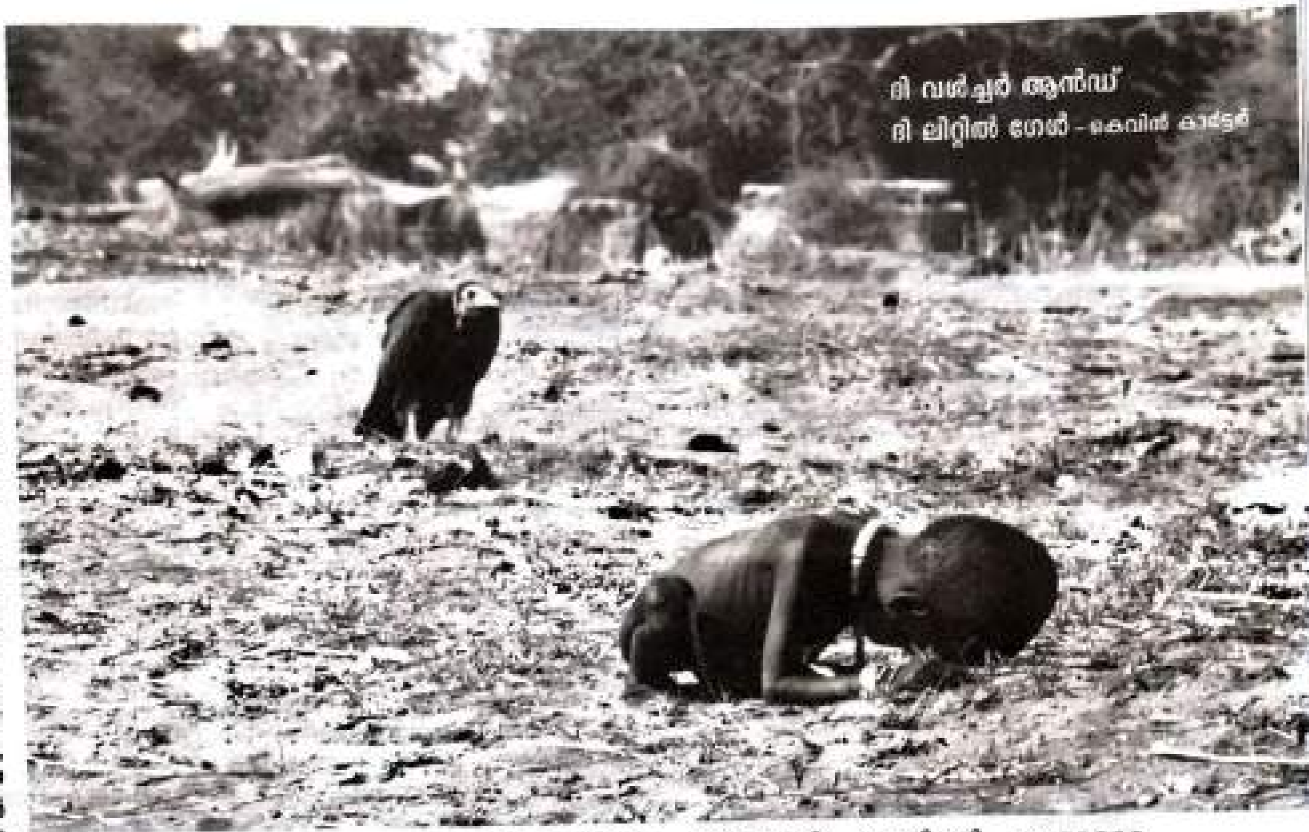

ദി വൾച്ചർ ആൻഡ് ദി ലിറ്റിൽ ഗേൾ - കെവിൻ കാർട്ടർ

അവരെ ആരു ചോദ്യം ചെയ്യും? വല്ലപ്പോഴും കിട്ടുന്ന ഭക്ഷണത്തോടുള്ള ആർത്തിയായിരിക്കും അവരെ മാറ്റിയത്. പക്ഷേ എന്തു തന്നെയായാലും സ്വന്തം കുട്ടിയല്ലേ...? അത് ചിന്തിക്കേണ്ടേ? മനുഷ്യൻ വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളുമുള്ള ഒരു സാധാരണ ജീവിയാണ്. എപ്പോഴും എല്ലാർക്കും ഒരുപോലെ ചിന്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു വരില്ല. പലരുടെയും മനസും ചിന്തകളും പലതാണ്. അത് സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇവിടെ പകർച്ചവ്യാധി കാരണം ആരെയും സ്പർശിക്കരുത് എന്ന് കാർട്ടർക്ക് ചട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. തനിക്ക് അസുഖം വന്നാൽ തന്റെ ജോലി നഷ്ടപ്പെടും. അതോടെ തന്റെ ജീവിതം ദുസഹമാകും, വരുമാനം നിലയ്ക്കും, മാത്രമല്ല ഫോട്ടോഗ്രാഫി കാർട്ടർക്ക് ഒരു ആനന്ദമായിരുന്നു. അവയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന ഭയം ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ പിന്തിരിപ്പിച്ചിരിക്കാം എന്നു കരുതി അയാളൊരു കൊടും കുറ്റവാളിയാണെന്ന് വിധിയെഴുതാൻ സാധ്യമല്ല. ആ കുട്ടിയുടെ അവസ്ഥയ്ക്കും, ഇനി ആ കുട്ടി മരിച്ചുപോയെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവൻ ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ തലയിൽവച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ എന്തു ന്യായമാണുള്ളത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ആ കുട്ടിക്ക്, ആ നാടിന് ഇത്തരമൊരു അവസ്ഥ വരുത്തിയ ഭരണകൂടത്തെയല്ലേ ആദ്യം കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടത്. അംഗങ്ങളായവർക്കെല്ലാം സൗഖ്യം പകരുന്നു, എന്നാൽ എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രം സൗഖ്യം പകരുന്ന ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയെയും പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിർത്തണ്ടേ? അതിനാൽ, ഇതൊക്കെ വെറും പ്രഹസനങ്ങളാണ്... ആളുകളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാനുള്ള വെറും പ്രഹസനങ്ങൾ. ആരെങ്കിലും എന്തിനെങ്കിലും തുടക്കം കുറിച്ചാൽ അതിന്റെ പിറകേ, കാര്യം പോലും അന്വേഷിക്കാതെ പോവുക, അതാണ് അവസ്ഥ.

ഈ ആധുനിക കാലത്ത് ആർക്കാണ് ഇതുപറയാൻ യോഗ്യത. ഒരു അപകടം നടന്നാൽ അതിന്റെ ഫോട്ടോയെടുത്ത് ഫേസ്ബുക്കിലും വാട്സ് ആപ്പിലും യൂട്യൂബിലുമിട്ട് ലൈക്കിനും കമന്റിനും വേണ്ടി ആർത്തിപൂണ്ട് നടക്കുന്നവരാണ് ഇവിടെ ചുറ്റും. ആ അപകടം സംഭവിച്ച വ്യക്തിയെ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിക്കാനോ കൃത്യമായ വൈദ്യ സഹായം കൊടുക്കാനോ ആരൊക്കെ, എത്രപേർ ഇക്കാര്യത്തിൽ തയാറാകും...? നാം നമ്മോടുതന്നെ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യമാണിത്. ഇവിടെയൊന്നു വിലപിക്കാനെങ്കിലും മനസുകാണിച്ച കെവിൻ കാർട്ടർ തന്നെയാണ് വലുത്. ഈ ആധുനിക സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രമായി ഒരുവേള കെവിനെ നമുക്ക് ആ സന്ദർഭത്തിൽ കാണാൻകഴിയും. ഇവിടെ കെവിൻ കാർട്ടറെ പൂർണമായി ന്യായീകരിക്കുകയും മറിച്ച് കാര്യമറിയാതെ ഒരാളെ വിമർശിക്കുന്നതിനുള്ള വിമർശനമാണ്. എന്തിനെയും വിമർശിക്കാൻ ഞാൻ കേമൻ എന്ന മനുഷ്യന്റെ ധാർഷ്ട്യം ഇവിടെ പ്രകടമാണ്. സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം മൂലം.... എന്ന് നാം എതിനും

എന്തിനും എടുത്തുപ്രയോഗിക്കുന്ന പ്രയോഗമുണ്ടല്ലോ, ഏതു തെറ്റിനെയും കുറച്ചുകാട്ടാൻ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപാധി, അതു തന്നെ കെവിൻ കാർട്ടർ എന്ന ഈ ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ കുറ്റത്തിനും നമുക്ക് നൽകാം... എടുത്തുപ്രയോഗിക്കാം. അപ്പോൾ ആ തെറ്റും തണുക്കുമല്ലോ.

എങ്കിലും ഒന്നു പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. ഒന്നും വകവയ്ക്കാതെ സ്വാർത്ഥരായി ജീവിക്കുന്നതിനും യാതൊരു അർത്ഥവുമില്ല. ഒരാപത്തിൽ ആരെങ്കിലും പെട്ടാൽ നമ്മളിൽ പലരും അതു കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച് ഒഴിഞ്ഞുമാറി പോവുകയാണ് പതിവ്. എന്തിനു വെറുതെ പ്രശ്നങ്ങളിൽചെന്നു ചാടണം എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ നാം ചിന്തിക്കുക. പക്ഷേ, മറിച്ചൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ... ഒരു ജീവൻ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരുപാടുപേരുടെ ജീവൻ നാം കാരണം രക്ഷപ്പെട്ടാൽ, തിരികെക്കിട്ടിയാൽ അതൊരു പുണ്യമല്ലേ.... അതിനു തടിമിടുക്കോ ആൾബലമോ ഒന്നുമല്ല വേണ്ടത്, ആർദ്രതയുള്ള ഒരു മനസാണ് വേണ്ടത്. എന്തുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യത്വവും നന്മയും നശിച്ച് പിന്നെ ജീവിക്കുന്നതെന്തിന്? കവി പാടിയതുപോലെ "... കാരസ്കരത്തിൽ കുരു പാലിലിട്ടാൽ കാലാന്തരേ കയ്പ്പു ശമിപ്പതുണ്ടോ...." ഇത്തരമൊരു അവസ്ഥയാണിത്.

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു അവസാനിച്ച ഒരു സംഭവമെങ്കിലും കെവിൻ കാർട്ടർ ഇന്നും ഒരു ദുഷ്ടനായ വ്യക്തിയായി ഏവരുടെയും മനസിൽ തുടരുന്നു. മനുഷ്യത്വമില്ലാത്ത രൂപം. പക്ഷേ, താൻ ചെയ്ത തെറ്റിനാൽ കുറ്റബോധംകൊണ്ട് ആത്മഹത്യ ചെയ്ത് പശ്ചാത്തപിച്ച ആളാണ് കാർട്ടർ. എത്ര തെറ്റുചെയ്താലും അവയെല്ലാം മറച്ചുവച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും തെറ്റിലേക്കു തിരിയുന്ന ഈ ആധുനിക സമൂഹത്തിന് കെവിൻ കാർട്ടറെ കുറ്റം പറയാൻ എന്തവകാശം? ആ കുട്ടി മരിച്ചെങ്കിൽ തനിക്കും ഈ ജീവൻ വേണ്ടായെന്നു കെവിൻ വിചാരിച്ചിരിക്കും. അതാവാം ആ ആത്മഹത്യയ്ക്കു കാരണം. ഒരർത്ഥത്തിൽ ആ മരണത്തിനു കാരണം നാം തന്നെയല്ലേ? അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ആത്മഹത്യയായിരുന്നില്ല, കൊലപാതകമായിരുന്നില്ലേ? ഈ ജനം ചെയ്ത കൊലപാതകം. നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ് ഈ ആത്മഹത്യയും അതിന്റെ കാരണവും. ഇനിയൊരു കെവിൻ കാർട്ടർ ആവർത്തിക്കരുത്. മാത്രമല്ല മാധ്യമപ്രവർത്തകരെ പട്ടക്കൂട്ടിനകത്താക്കി തളച്ചിടുന്ന സമീപനങ്ങളും മാറണം. അവരും മനുഷ്യരല്ലേ... അതു മറക്കരുത് ആരും. സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാ മേഖലയ്ക്കും, മനുഷ്യനും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അതുപോലെ, വിമർശിക്കാനും അനുകൂലിക്കാനും നമുക്ക് അവകാശമുണ്ട്. പക്ഷേ, വിമർശിക്കുമ്പോൾ അതിന് അർഹതയുണ്ടോയെന്നുകൂടി നാം ചിന്തിക്കണം. ഇവിടെ കെവിൻ കാർട്ടർ കുറ്റക്കാരനോ അല്ലയോ...? എന്നു സ്വന്തം മനസാക്ഷിയോടുതന്നെ ചോദിച്ചു നോക്കുക. പക്ഷേ, അപ്പോഴും നാം ഒന്നോർക്കണം. നിങ്ങളിൽ പാപം ചെയ്യാത്തവർ കല്ലെറിയട്ടെ....

"ഒരു അപകടം നടന്നാൽ അതിന്റെ ഫോട്ടോയെടുത്ത് ഫേസ്ബുക്കിലും വാട്സ് ആപ്പിലും യൂട്യൂബിലുമിട്ട് ലൈക്കിനും കമന്റിനും വേണ്ടി ആർത്തിപൂണ്ട് നടക്കുന്നവരാണ് ഇവിടെ ചുറ്റും."

The Hanging

Prathiba Pradeep
I MA English

Wind did not invade,
The windows closed;
They swayed from the roof.
The bell rang, little bees
Swarmed out.
As they neared home,
Frolicking and larking,
There were eyes, swinish and lecherous
Peeping.
Under the wire, she saw the sun hide
And the door close; stifled screams.
Younger one, the faint witness,
Saw the torn skirt, ruffled shirt,
Her silhouette in the corner.
Rays filtered through the crevices
Grazing the noose; high-reaching.
There it smelt of their unquenchable
Thirst and vile sweat.
Shhhh! Sun went down again
Behind closed blinds.
Those hands choked and blinded
The witness; relishing their lust.
A small noose joined the wind.
They swayed from the roof.
Stained notes, minister's wink;
Pardoned swine smirk
Fluttering lewd wings loose.
Hand, lotus and sickle
Barge into each other
To bolster their names;
His feathers diffusing slime.
White doves perched on their loose hair,
Saffron angels pointed their caste,
Green saints blamed flimsy
shawls
Ruling kids' easy morals.
God-forsaken, aside from clamor,
In the stenchy shed;
The clock held back to strike
gazing at them.
They were there, hanging,
Rodents feasting their eyes on
decay;
Eyes withering out.
Scales of skin dripping down;
Worms spewing from mouths,
They swayed from the roof.
Thousands swayed from the roof.
Muted, unknown and bleeding.

STEPPING UP

Stepping Up

Anna Mathew
I MA CTV

Kavya walked into her room, shut the door and locked it. Her face looked fatigued and her cheeks were flushed. Her eyes were vacant, devoid of any emotion. Her hair was disheveled and there were bruises on her arms and face. Frantically, she looked around, not knowing what she wanted to find. She walked into the bathroom and washed her face and hands, and as she looked into the mirror, a wave of emotion engulfed her and she broke down into another bout of crying, burying her face in her hands. She wiped her face with a towel hung on the stand and walked back into the room. She touched her forehead and realized that the body temperature was now high. She opened the desk drawer and grabbed a small bottle of Vicks and applied some on her forehead, while sitting down on the bed. The throbbing in her head, which she didn't feel before, was slowly making its presence felt. She brought the Vicks near her nose and started inhaling the pungent vapor, slowly drifting into thoughts as her breathing became stable.

As she slowly steadied her breathing, numerous thoughts started crowding her head. Voices of her parents and that of Deepak beetled through her mind. Indulged in these thoughts, she failed to notice a dark figure creeping up behind her. The intruder bend down, and then backed up on his feet, slowly approaching her. She snapped back to reality when she felt a cloth coiling around her neck. Her hands instantly clenched the cloth, and pulled at it. As the grip tightened, she felt her wind pipe closing up and she began to choke. Eventually she realized that her attempts were futile, as she released her hands and dropped them on to her lap. As her face turned pale, she began to lose her consciousness and drifted off to sleep....

20 year old Kavya lived with her parents Sudhi and Usha, and her younger brother Karthik. She was pursuing BA in History at St. Teresa's College, Kochi and she excelled at her studies.

Coming back home from

college one day, she found her cousin Deepak seated on the sofa. Hesitantly, she made her way to the sofa and greeted him, after which she hurried to her room and shut the door. Kavya threw her bag on the bed and sat down on a chair nearby, engrossed in thoughts. She despised him. Deepak was her cousin, twice removed, on her mother's side and was about 5 years older than her. The horrific memories of her childhood reappeared in her mind. As a kid, she used to play with him and under this pretext he used to touch her inappropriately, but her innocence and naivety caused her to believe it was perfectly normal. As time went by, the improper behavior continued as Deepak was certain that he would never be caught. He knew Kavya was too timid to confront him or tell her parents about it. This confidence fueled his desire for more. Kavya decided to keep quiet about the frequent incidents until, one day, she realized with pain and grief that she had been raped. She gathered the courage to tell her mother about it, but she dismissed the matter.

Reliving the tragic memories made her extremely furious but she controlled her emotions and left the room. Searching for her mother, she went to the kitchen. Deepak came up behind her to inform her that her parents had gone out to buy groceries. Kavya moved back a few steps when she sensed that the distance between them was very less. Not saying another word, she walked back to her room, only to find Deepak in there with her. As she started saying something he pounced on her and pinned her down on the bed. She tried to fight back but eventually he overpowered her.

Kavya sat on the floor, crouched, traumatized at the fact that it had happened yet again. By now all the strength in her had been drained out and she felt weak, mentally and physically. Hearing her father's voice, she ran towards him, to the front room, and told him everything. She turned around to find her mother standing there and rushed into her arms. Grief-stricken, she told her parents about the ordeal she had undergone. She was certain that her dad would confront Deepak but was

devastated when her parents asked her to forget it as if it never happened and never to speak about it.

Standing there aghast, she listens to her parents justifying their reaction, explaining how this would ruin the reputation of the family and hence it would be better if she kept quiet. With each word uttered by her dad, a fresh wound was created in her mind. She stood listening to all that they had to say, after which, she turned and walked to her room.

Standing there aghast, she listens to her parents justifying their reaction, explaining how this would ruin the reputation of the family and hence it would be better if she kept quiet.

The sound of loud knocking jolted her back to her senses. The door swung open and her father rushed towards her, pushing off the intruder and pinning him down. Kavya pulled off the now loosely wrapped cloth around her neck and took in a deep breath. She cried, relieved and grateful. She figured everything would be alright now, as she knew that her parents would never let any harm befall her. She forgave them for everything and seeing her mother stand at the door with outstretched arms, she began to walk towards her. Her mom assured her that everything would be alright and they would always protect her.

As she got closer to her mother, she felt something holding her back. Unable to move forward, the grip around her neck made its presence felt, tightening more and more. Realization struck her as she looked at her mother one last time before closing her eyes. She brought her hand to her neck trying to stop it....

Kavya tugged on the cloth that clenched her throat. She tilted her face upward and with a clouded vision, her eyes traced the cloth, which was strangling her, going to a blade of the ceiling fan. As she struggled to breathe, she remembered stepping up on the stool and tying the knot around her neck. She regretted it now. But, it was too late as her eyes shut and she let go.... There was a soft knock on the door as Kavya's lifeless body hung from the ceiling fan.

നീയൊരു നഷ്ടം

നീയൊരു നഷ്ടം!

ടോണി തോമസ്
രണ്ടാം വർഷം ഫിസിക്സ്

മുഖമിരുണ്ട ദിനങ്ങളിലെല്ലാം
മൂകമായ് ഞാൻ കേഴുന്നകേൾക്കേ,
സൂര്യനായ് നീ മുകളിൽ തെളിഞ്ഞു!
വീര്യമായി ഉയിരിൽ നിറഞ്ഞു!

സുഖമില്ലെന്ന കാരണമോതി
ഏകനായ്ഞാനിരിപ്പതു കാൺകെ,
കാര്യമറിയാൻ കാതുമായ് വന്നു,
ധൈര്യമേകി കൂടെ നീ നിന്നു!

നെഞ്ചിൽ പൂത്തൊരാമ്പരപ്പൂക്കൾ
കൊഞ്ചലോടെ നീ വന്നിറുത്തു!
"നിന്റെ വാടിയിൽ
ഞാനുണ്ടുപൂവായെ"
ന്നെന്റെ കാതിൽ മധു നീ പകർന്നു!

നീറ്റലുള്ളിൽ നിറച്ച ചൂടിൽ
ചാറ്റൽമഴയായ് നീ വന്നണഞ്ഞു!
"നിന്റെ മാനത്തു ഞാനാണുമുകിലെ"
ന്നെന്റെ മണ്ണിൽ മാരി ചൊരിഞ്ഞു!

അന്നുനാമൊരുമിച്ചാ തണലിലിരിക്കെ
ചൊന്നുനീ, ഇരുകരവും കവർന്ന്:
"കാതുകൾ രണ്ടുണ്ടെനിക്കതിലൊന്ന്
നിന്നെ കേൾക്കുവാൻ ഉള്ളതാണെന്ന്!"

"ധൈര്യമായ് പറയൂ, ശങ്കിക്കവേണ്ട!
തെറ്റുകളെങ്കിൽ തിരുത്താം ഞാനെന്ന്!"
"മൂടിവയ്ക്കേണ്ട, മടി കരുതേണ്ട,
എല്ലാം നിനക്കെന്നോടായ്
പങ്കിടാമെന്ന്!"

ശ്രോതാവു സിദ്ധിച്ച ഭാഗ്യമറിഞ്ഞ്
വാചാലമായി എന്റെ മൗനങ്ങൾ!
തോന്നിത്തുടങ്ങിയീ ഭൂവിലെനിക്ക്
അർത്ഥമെന്തോതോ കൈവരുന്നെന്ന്!

കാര്യമായി ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ പലതും
കളിയായേ നീ കരുതിയിട്ടുള്ളൂ!
കളിയായി ഞാൻ ചെയ്തവയെല്ലാം
കളിയാക്കിയേ കളഞ്ഞിട്ടുമുള്ളൂ!

അറിയില്ലെനിക്കിന്നും
എന്തുകൊണ്ടെന്ന്
പൊടുന്നനെ നീയങ്ങനെ
ചൊല്ലിയതെന്ന്!
അന്യൻ പടയ്ക്കുന്ന അപവാദവാതം
അനന്യയാം നിന്നെ ഉലച്ചതെന്തെന്ന്!

നിനക്കെന്നപോലെയീ ഭൂവിൽമറ്റാർക്കും
ഞാനെന്ന കള്ളം അറിവതില്ലല്ലോ!
കള്ളൻ ഞാൻ! എന്നോ ഉള്ളുതുറന്നതു
നിന്നോടൊരുകള്ളം തിരുത്തുവാനല്ലോ!

എന്നിട്ടുമെന്തിനോ പോയി നീ പാവം
എന്നെയെന്തിനോ തിരസ്ക്കരിച്ചേവം!
നിത്യമിത്രമെന്നുറച്ച വ്യക്തിയെ
സത്യമത്രമേൽ നോവിച്ചുവെന്നോ?

പകൽ പോയാൽ വരും പിന്നാലെ
പകയെന്നപോൽ രാവുനിശ്ചയം!
ഉയിർത്തിട്ടുവീണ്ടുമാദിത്യനെന്നപോൽ
തിരികേവരുമോ നമ്മുടെ വസന്തവും?

നഷ്ടമായെങ്കിലും സ്പഷ്ടമായ്ചൊല്ലാം
ഞാൻ:
"നഷ്ടമേ, ഇന്നും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു ഞാൻ!"
നഷ്ടമായെങ്കിലും സ്പഷ്ടമായ്ചൊല്ലാം
ഞാൻ:
"നഷ്ടമേ, എന്നും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു
ഞാൻ!"

അരാചകത്വത്തിന്റെ വാളിനാൽ
എന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് പൊടിയുന്ന
ഓരോ തുള്ളി രക്തത്തിൽ നിന്നും
ആയിരം വിത്തുകൾ പിറവിയെടുക്കും
വേദന അവയ്ക്ക് വളമാകും
കണ്ണുനീർ അവയുടെ ദാഹമകറ്റും.

ഐബിൻ എസ് മാത്യൂ
രണ്ടാം വർഷം ഫിസിക്സ്

സമസ്ത സുന്ദര കേരളം എന്ന ആശയം വിഭാവനം ചെയ്തപ്പോൾ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ ആശിച്ചത് സകലമേഖലകളിലും നല്ലതുകൊണ്ട് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കേരളത്തെയാണ്. പരശുരാമൻ തന്റെ മഴു എറിഞ്ഞ് വേർതിരിച്ച് എടുത്ത നാടാണ് കേരളമെന്നാണല്ലോ ഐതിഹ്യം പറയുന്നത്. ആ മഴുവിന്റെ അധീനതയിൽ വരുന്ന കേരള നാടാകെ ഇന്ന് വികസനത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെയും പാതയിലാണ്. സ്വന്തമായി ഒരു മെട്രോ നഗരം ഇന്ന് കേരള സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അധീനതയിൽ ഉണ്ട്. എന്നാൽ 'എല്ലാ മറയ്ക്കു പിന്നിലും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്' എന്ന് പറയുന്നതു പോലെ, ആരാലും കാണാതെ, ശ്രദ്ധിക്കാതെ ശ്രദ്ധിച്ചാലും അതുവക വെക്കാതെ പോകുന്ന നിരവധി സ്ഥലങ്ങളുണ്ട് ഈ പരശുരാമ ക്ഷേത്രത്തിൽ. പറഞ്ഞുവരുന്നത് മട്ടാഞ്ചേരിയ്ക്കു സമീപം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന രാമേശ്വരം എന്ന കോളനിയെക്കുറിച്ചാണ്. കേരളം ഇന്ന് എത്തി നിൽക്കുന്ന വളർച്ചയെ ലക്ഷ്യമാക്കി 1960കളിൽ യാത്ര ആരംഭിച്ചപ്പോൾ സർക്കാർ ജീവനക്കാരായി തങ്ങളുടെ ജോലി ചെയ്തുവന്നിരുന്ന കുറെ അന്യനാട്ടുകാരും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത്.

ജീവിതം എന്ന മാർഗ്ഗം

സർക്കാർ ജോലി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആദ്യം മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന കൂടിയ ശമ്പളം ലഭിക്കുന്ന മുന്തിയ ഇനം ജോലി ഒന്നുമല്ല ഇവർ ചെയ്തിരുന്നത്. വെറും തുച്ഛമായ, ചില്ലറ പൈസ മാത്രം ശമ്പളമായി ലഭിക്കുന്ന താഴെ തട്ടിലുള്ളവർ മാത്രം സ്വീകരിക്കാൻ മനസ്സുകാട്ടുന്ന ഒരിനം ജീവിതമാർഗ്ഗം. എല്ലാ കാലത്തും അവഗണിക്കപ്പെട്ടു പോകുന്ന ഒരുകൂട്ടം സർക്കാർ ജോലിക്കാർ, കക്കൂസ്

> **“പ്രത്യാശയുടെ ഒരു മിന്നൽ സ്പർശം പോലും ഇല്ലാത്ത, അതിലുപരി പ്രത്യാശ എന്താണെന്നുപോലും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ജനസമൂഹം.”**

മാലിന്യം വൃത്തിയാക്കുന്നവർ. കവല പ്രസംഗങ്ങളിൽ നാം കേട്ടിട്ടുള്ളതു പോലെ, വികസനം താഴെ തട്ടിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കണമെന്ന പൊള്ളയായ വാക്കുകൾ. അധികാരികളുടെ അവഗണനയുടെ ഒരു നിത്യസ്മാരകമായി രാമേശ്വരം കോളനി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. പ്രത്യാശയുടെ ഒരു മിന്നൽ സ്പർശം പോലും ഇല്ലാത്ത, അതിലുപരി പ്രത്യാശ എന്താണെന്നു പോലും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ജനസമൂഹം. ജീവിതവും മരണവും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചറിയാൻ പോലും സാധിക്കാത്ത; ജീവിച്ചുകൊണ്ട് അനുദിനം മരണം ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന, ഒരു ഫോർമാലിറ്റിക്ക് മാത്രം വേണമെങ്കിൽ മനുഷ്യനെന്ന് വിളിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം. 'മനുഷ്യസമൂഹം' എന്ന നാമം അവർക്ക് നൽകാതെയിരിക്കുന്നതൊന്നും അല്ല. അവർ ജീവിക്കുന്നത് തീർത്തും അധഃപതിച്ച ഒരു അവസ്ഥയിലാണ്. ജീവിതം മുന്നോട്ടു നയിക്കാനായി ജോലി ചെയ്തുവരുന്നവരെ നാം അനുദിനം കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട്. പക്ഷേ, നശിക്കാനായി മാത്രം ജോലിക്കു പിന്നാലെ പോകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ് ഈ കോളനിയിലെ നിവാസികൾ.

രാമേശ്വരത്തിന്റെ ഉള്ള്

രാമേശ്വരം കോളനിയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്; ആരും ഒരു നിമിഷം ശ്രദ്ധിച്ചു പോകുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത. 55 വയസ്സ് പൂർത്തിയാക്കാൻ ഇന്നേവരെ ഈ കോളനിയിൽ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. ലക്ഷ്യമില്ലാതെയിരുന്ന നീണ്ടയാത്രയിൽ എങ്ങനെയോ രാമേശ്വരം കോളനി വിട്ട് പുറത്ത് താമസമാക്കിയ ദാസൻ ചേട്ടന്റെ സംസാരശൈലിതന്നെ എല്ലാം അടിവരയിട്ട് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പുതുജന്മം ലഭിച്ച രീതിയിലുള്ള സന്തോഷമാണ് ഇന്ന് ആ ചേട്ടന്റെ മുഖത്ത് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ നമ്മളൊക്കെ കാണിച്ചുവരുന്നതിലും തീവ്രമായ ആഗ്രഹമാണ് രാമേശ്വരം കോളനി നിവാസികൾക്ക് മദ്യം, മയക്കുമരുന്ന്, കഞ്ചാവ് തുടങ്ങിയ ലഹരിവസ്തുക്കളോട് ഉള്ളത്. ജീവിതം എന്നാൽ അവർക്കൊരു ലഹരിയാണ്. ലഹരി; എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ ഇതിൽ വ്യത്യസ്തമായ സാധനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടും. മദ്യം,

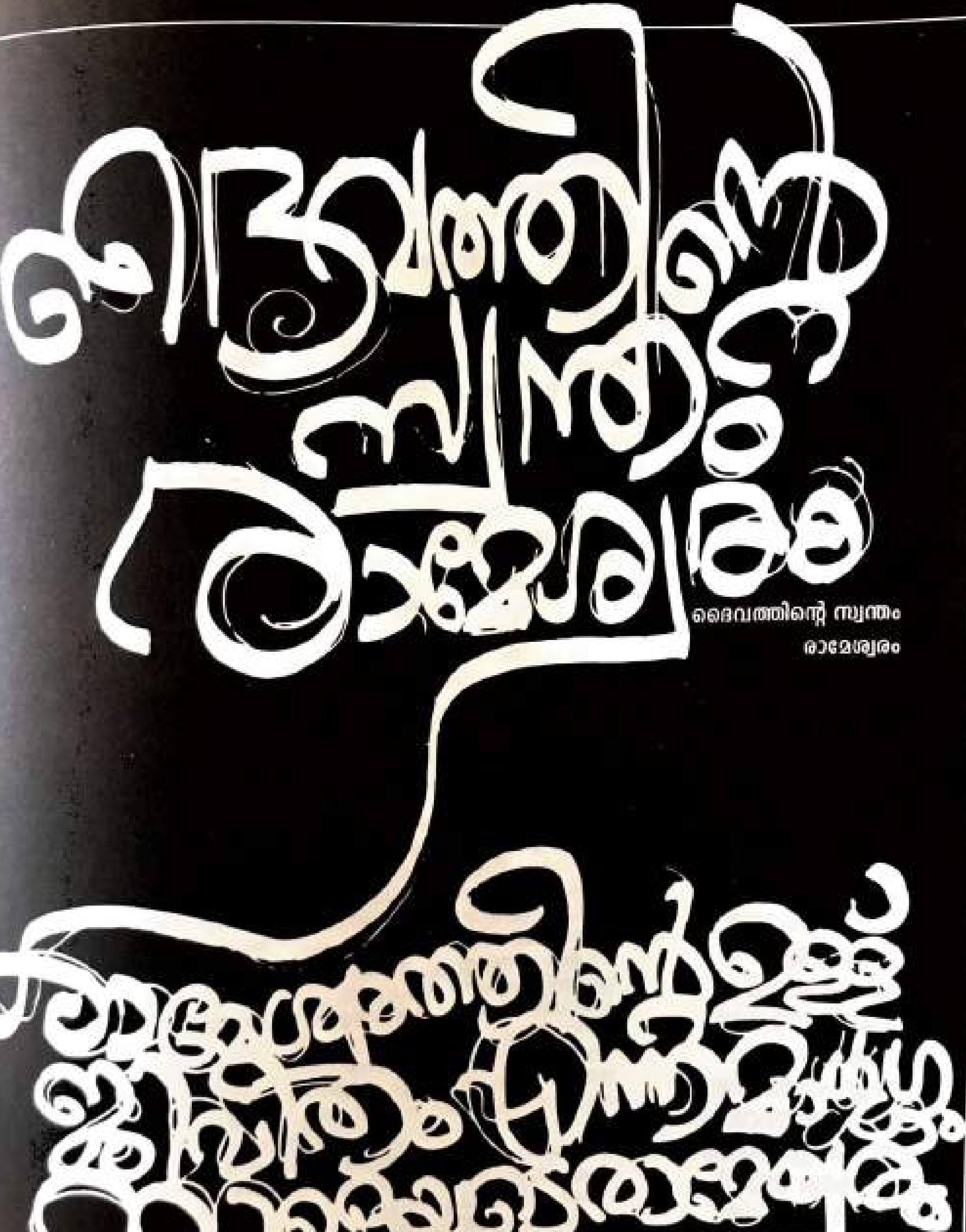

ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം

രാമേശ്വരം

കഞ്ചാവ് തുടങ്ങിയവയൊന്നും കിട്ടാതെവരുന്ന അവസ്ഥയിൽ മൃതദേഹം അഴുകാതെ ഇരിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്പിരിറ്റ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള വസ്തുക്കൾ ഇവർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനും ഇടയിലുള്ള നൂൽപാലത്തിലൂടെ ഇവർ തങ്ങളുടെ ജീവിതം മുന്നോട്ട് നീക്കുന്നു.

ഈ ലഹരിവസ്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് പുരുഷന്മാർ മാത്രമാണെന്ന് കരുതിയാൽ, തെറ്റി. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഉൾപ്പെടെ എല്ലാവരും ലഹരിയ്ക്ക് അടിമയാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ രാമേശ്വരം കോളനിയിൽ സമാധാനം നിലനിൽക്കാറില്ല. പ്രശ്നങ്ങൾ ഓരോന്നായി അനുദിനം കൂടിവരുന്നു. മദ്യം ലഭിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളെ വരെ മർദ്ദിച്ച് ഇവർ അവശരാക്കുന്നു. അപ്പനെന്നോ അമ്മയെന്നോ മകനോ മകളോ എന്നൊന്നും വേർതിരിച്ചറിയാൻ ഇവർ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം കുടുംബത്തിലുള്ളവരുടെ മർദ്ദനം ഏറ്റുവാങ്ങി പലരും മരണപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഈ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ചികിത്സ ഈ പരിസരത്ത് ലഭ്യമല്ല. ചികിത്സയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇവർക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ് സത്യം. അതിജീവനം എന്നതിലുപരിയായി ലഹരി വസ്തുക്കൾ കൈവശം ആക്കാനായി ഇവർ ജോലിചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി നിരവധി ഗുണ്ടാസംഘങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും മയക്കുമരുന്ന്-കഞ്ചാവ് മാഫിയകാർക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യുന്നവരും ഇവിടെ സാധാരണമാണ്.

1950-55 കാലഘട്ടത്തിൽ മുൻസിപ്പാലിറ്റി ജീവനക്കാർ സമരത്തിലേർപ്പെട്ടപ്പോൾ ആണ് അഴുക്ക് വൃത്തിയാക്കാൻ ആളെത്തേടി അധികൃതർ തമിഴ്നാട്ടിലെത്തിയത്. എന്തു ജോലിയും ചെയ്യാൻ ഒരു മടിയും ഇല്ലാത്ത ആളുകളാണ് ഈ ജോലി ചെയ്യാനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. പക്ഷേ ഇവർക്ക് ചെയ്യേണ്ടി വന്ന ജോലിയുടെ ശൈലി ആയിരിക്കാം ഇവരെ ലഹരിയോട് അടുപ്പിച്ചത്. മാത്രമല്ല കൂലികൊടുക്കുന്നു എന്നതല്ലാതെ ഇവരുടെ കാര്യത്തിൽ മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള നല്ല ഇടപാടുകളും നടന്നിട്ടില്ല എന്നത് വാസ്തവമാണ്. ലഹരിയ്ക്ക് അപ്പുറം ഒരു ലോകം ഉണ്ടെന്ന് അറിയാൻ പോലും ഇവർക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. ലഹരി നേടാനായി എന്തും ചെയ്യുമെന്ന അപകടകരമായ അവസ്ഥയാണ് ഇന്ന് ഇവർക്കിടയിലുള്ളത്. 'ഇവരും ഒരുനാൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കും' - ദാസൻ ചേട്ടൻ നിറഞ്ഞ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറയുന്നു. ലഹരി മോശമാണെന്നും അതിന്റെ കുറവുകൾ എന്താണെന്നും ഇവർക്ക് അറിവില്ല എന്നതാണ് പ്രധാന കാര്യം. കൗമാരക്കാരും യുവതി-യുവാക്കളും ലഹരിയുടെ നിമിഷ നേരത്തേക്കുള്ള സുഖത്തിൽ അടിയറ വെച്ചിരിക്കുകയാണ്. സന്തോഷവും ജീവിത സൗഭാഗ്യങ്ങളും എന്താണെന്ന് അവർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജനിച്ച നാൾ മുതൽ ലഹരിയുടെ സുഖഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകി കഴിയുന്ന മാതാപിതാക്കളെയും ബന്ധുക്കളെയും കണ്ടുകൊണ്ടാണല്ലോ ഓരോ കുഞ്ഞും രാമേശ്വരം കോളനിയിൽ വളർന്നുവരുന്നത്.

നാളെയുടെ രാമേശ്വരം

സത്യവും നീതിയും ഉയർത്തികാട്ടുന്നവർക്കിടയിൽ രാമേശ്വരം കോളനി പോലെ ഒരു സ്ഥലം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് തികച്ചും അപമാനകരമാണ്. കേരള സമൂഹം മുഴുവൻ അംഗീകരിക്കേണ്ട ഒരു അനീതി യാണ് രാമേശ്വരം കോളനിയിൽ നിലനിൽക്കുന്നത്. കുറ്റം ഏറ്റെടുക്കാൻ

> **“ രാമേശ്വരം കോളനിയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്; ആരും ഒരു നിമിഷം ശ്രദ്ധിച്ചുപോകുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത. 55 വയസ്സ് പൂർത്തിയാക്കാൻ ഇന്നേവരെ ഈ കോളനിയിൽ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാ എന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. ”**

ആരും തയ്യാറായി എന്നുവരില്ല. എന്നാൽ 5 വർഷത്തിന്റെ ഇടവേളയിൽ കേരളത്തിൽ മാറി-മാറിവരുന്ന ഇടത്-വലത് ഭരണത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുത്ത നേതാക്കളും പ്രവർത്തകരും തീർച്ചയായും ഇതിന് ഉത്തരം നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഭാരതീയന്റെയും പാർട്ടി, പാവപ്പെട്ടവന്റെ പാർട്ടി എന്നൊക്കെ നാടുനീളെ നടന്നു പ്രസംഗിച്ച അനുയായികളും നേതൃത്വനിരയിൽ അജയ്യരായി എന്നും സ്വന്തം കുടുംബം തന്നെ നിലനിൽക്കണമെന്ന് വാശിപ്പിടിച്ച് നടന്ന നേതാക്കളുമൊക്കെ തികച്ചും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തിൽ ഇടപെടാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? മന്ത്രിമാരുടെയും പോലീസ് അധികാരികളുടെയും ഫ്ളാഷ് ന്യൂസിനായി ഓടിനടക്കുന്ന മാധ്യമസുഹൃത്തുക്കളും, മനുഷ്യനന്മ ആഗ്രഹിച്ച് എന്ന വ്യാജേന സ്വന്തം നിലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന സംഘടനകളും എല്ലാം ഈ കാര്യത്തിൽ നിശബ്ദതയുടെ സ്വരമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. കുടിയേറിപാർത്തവർ ആയതുകൊണ്ടാകാം ഇവർക്ക് വിവരാവകാശനിയമം പോലും നേരെചൊവ്വേ നൽകപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ഭാരതീയപൗരൻ ആണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ പാകത്തിന് ആവശ്യമായ രേഖകൾ ഇവരുടെ പക്കൽ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. മണ്ണിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന അതിലുപരി മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഈ മലയാള മണ്ണിൽ ഇനി ഇതുപോലൊരു രാമേശ്വരം കോളനി കൂടി ഉണ്ടാവരുത്. നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പുതിയൊരു മാനം രാമേശ്വരം കോളനിയ്ക്ക് നൽകാൻ സാധിച്ചാൽ ഈ മലയാളമണ്ണിന് എന്നും അഭിമാനത്തിന് വകനൽകാൻ ഉതകുന്നൊന്നാകും ഇത്.

നല്ലൊരു നാളേയ്ക്കായി നമുക്ക് അണിചേരാം, അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടൊരു മാന്ത്രികലോകം സൃഷ്ടിക്കാം, നാവിന്റെ അക്ഷരചാരുത നമുക്ക് നീട്ടിപിടിക്കാം, ചിന്തകൾക്കൊപ്പം നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങളും നമുക്ക് കാഴ്ചവെയ്ക്കാം. പ്രത്യാശയുടെ ഒരു നവകേരളം ആയിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടത്. അതിനായി രാമേശ്വരം കോളനി പോലുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അവയുടെ വളർച്ചയ്ക്കായി നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അവ പരീക്ഷിച്ച് വിജയം കൈവരിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കട്ടെ. ദാസൻ ചേട്ടന്റെ മുഖത്ത് ഇന്ന് ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രത്യാശയുടെ ആ പുഞ്ചിരി രാമേശ്വരം കോളനിയിലെ എല്ലാവരിലേയ്ക്കും നമുക്ക് എത്തിക്കാം. കള്ളിനും കഞ്ചാവിനും മറ്റ് ലഹരി പദാർത്ഥങ്ങൾക്കുമൊക്കെ മീതെ സുസ്ഥിതമായ ഒരു നല്ല ലോകം ഉണ്ടെന്നുള്ള അവബോധം അവരിൽ സൃഷ്ടിക്കാം.

രാമേശ്വരം കോളനിയെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഏതു രീതിയിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആയിരിക്കും കൂടുതൽ നല്ലത് എന്ന് ദാസൻ ചേട്ടനോട് ചോദിച്ചതും, നല്ലൊരു നാളെ രാമേശ്വരം കോളനിയ്ക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന പ്രത്യാശ കൊണ്ടാകാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് ഒരു ചിരി വിടർന്നു. തുടർന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു 'ഇന്ന് നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം വിദ്യാർഥികൾ ഇത്തരം സംരംഭത്തിനായി രാമേശ്വരത്തെ തേടി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും ഈ യുവതലമുറയെ എനിക്ക് വിശ്വാസമാണ്. വരും നാളുകളിൽ മികച്ച മാറ്റങ്ങൾ ദർശിക്കാൻ ഈ നാടിന് കഴിയും.'

“സത്യവും നീതിയും ഉയർത്തികാട്ടുന്നവർക്കിടയിൽ രാമേശ്വരം കോളനി പോലെ ഒരു സ്ഥലം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് തികച്ചും അപമാനകരമാണ്. കേരള സമൂഹം മുഴുവൻ അംഗീകരിക്കേണ്ട ഒരു അനീതിയാണ് രാമേശ്വരം കോളനിയിൽ നിലനിൽക്കുന്നത്.”

ഹാഷ്ടാഗുകൾക്കപ്പുറം

ആതിര എഡ്വിൻ
മൂന്നാം വർഷം കെമിസ്ട്രി

 # പ്രതികരണവും, പ്രതിഷേധവും, റിബൽ ചിന്താഗതികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കിടിലൻ വെറുപ്പിക്കൽ പോസ്റ്റുകൾ ഇനിയുണ്ടാവില്ല

ഇതൊരുപക്ഷേ എന്റെ അവസാനത്തെ ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റ് ആയിരിക്കും. പ്രതികരണവും, പ്രതിഷേധവും, റിബൽ ചിന്താഗതികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കിടിലൻ വെറുപ്പിക്കൽ പോസ്റ്റുകൾ ഇനിയുണ്ടാവില്ല; കാരണം, ഈ പോസ്റ്റ് നിങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഞാനൊരു 'റേയ്പ്പ് വിക്റ്റിം' ആണ്. ഒന്നെങ്കിൽ ഞാൻ മരണപ്പെട്ടു; അല്ലെങ്കിൽ മരണത്തോട് മൂന്നാം മഹായുദ്ധം പയറ്റിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഏതെങ്കിലും ഐസിയുവിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ഏതാണെങ്കിലും, നിങ്ങളാരും ശങ്കിക്കേണ്ട. ഞാൻ ഹാപ്പിയാണ്.

''എന്നാലും നമ്മുടെ ആതിരയ്ക്ക് ഈ വിധി വന്നല്ലോ'' എന്നോർത്ത് ആരും ആകുലപ്പെടേണ്ട. ഈ ദൗർഭാഗ്യം ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിവസം, ഒരു പെട്ടി ഓട്ടോറിക്ഷാ പിടിച്ചാണേൽ പോലും എന്റെ അടുക്കൽ വരുമെന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നു. സുരക്ഷിതത്വമില്ലാത്ത ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സാക്ഷര കേരളവുമുണ്ടെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ഇതു സംഭവിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ തെല്ലും ഭയന്നിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഞെട്ടിയിട്ടുണ്ടാവില്ല... അതുകൊണ്ട് എന്റെ അവസ്ഥ ആലോചിച്ച് ആരും കരയേണ്ട.

''ഒരു ദിവസം നമ്മളിവിടെയീ മണ്ണിൽ കരിയിലകൾ പോൽ കൊഴിഞ്ഞുവീഴുന്നു'' എന്നു സാഹിത്യം മനോഹരമായി പാടാറുണ്ട്. അതെ, കൊഴിയേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ, ബലമില്ലാത്ത ചില്ലകളിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുക്കപ്പെടുന്ന തളിരിലകളുടെ അവസ്ഥ നിങ്ങൾ ആലോചിക്കാറുണ്ടോ? ഇളം പച്ചയെ പുണരുന്ന സൂര്യനെപ്പോലും വേദനിപ്പിക്കും വിധം നിലത്തു കിടന്നരഞ്ഞു തീരുന്നവയെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ, കേട്ടുകൊള്ളൂ; ഞങ്ങളാണാ തളിരിലകൾ...

ദൈവത്തെ പോലും നിശബ്ദനാക്കും വിധം ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്നു അടർത്തി മാറ്റപ്പെട്ട ചില ജന്മങ്ങൾ... ചില സ്ത്രീകൾ...

ഭാരതത്തെ മുഴുവൻ നടുക്കിയ ദില്ലി കൂട്ടമാനഭംഗം നടന്നപ്പോൾ ഞാൻ പഠിക്കുന്നത് പത്താംക്ലാസിൽ. മാനഭംഗം... പീഡനം... ഇതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥംപോലും വ്യക്തമായി അറിയാത്ത കാലഘട്ടം. പത്രത്തിൽ വാർത്ത വായിച്ചപ്പോൾ- ''ഏയ്, എനിക്കീ അവസ്ഥ വരില്ല. വീട്ടുകാരും, കൂട്ടുകാരും, നാട്ടുകാരും കൂടെയുള്ളപ്പോൾ എന്നെ ആര് തൊടാൻ ആണ്? വിവരമറിയും അവനൊക്കെ!'' ഇതായിരുന്നു എന്റെ മനോഭാവം. (പ്രായത്തിന്റെ അറിവില്ലായ്മ!)

കഥ തീർന്നില്ല. തുടങ്ങുന്നേയുള്ളൂ... സൗമ്യയും ജിഷയുമൊക്കെ പിന്നീടാണ് വന്നത്. പൊതുജന ശ്രദ്ധ ഉണർത്താൻ പാകത്തിന് കേരളമാകെ പ്രതിഷേധ മാർച്ചുകളും ധർണ്ണകളും ഉയർന്നപ്പോൾ

ഞാനും അതിന്റെയൊരു ഭാഗം ആയിരുന്നു. അപ്പോഴും വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവം എന്റെ കളിമൺ കൂട്ടിലോട്ട് കയറിയിട്ടില്ല- "ഇതൊന്നും എനിക്ക് സംഭവിക്കില്ല."

പക്ഷേ, കാര്യങ്ങൾ മാറിത്തുടങ്ങി. പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെ മുതൽ പടുവൃദ്ധയെ വരെ ഓടിച്ചിട്ട് പീഡിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. മീശ്രഭുക്കുകൾ നരഭോജികളായി. മറ്റെല്ലാ വാർത്തകളും തള്ളിമാറ്റിക്കൊണ്ട് പീഡനവാർത്തകൾ പത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേക കോളങ്ങളും പേജുകളും കൈയ്യടക്കി. നവമാധ്യമങ്ങളായ ഫേസ്ബുക്കിലും വാട്ട്സാപ്പിലും ഉയർന്ന പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ ഈ കേസിന്റെയൊക്കെ ജീവൻ നിലനിർത്തി- അത്യാസന്ന നിലയിൽ കിടക്കുന്ന രോഗിക്ക് ഓക്സിജൻ മാസ്ക്കെന്നപോലെ. അത്ര പെട്ടന്നൊന്നും ആർക്കും ഈ സംഭവങ്ങളെ കുഴിച്ചു മൂടുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് വെന്റിലേറ്ററിലല്ലേ... നമ്മുടെ നീതിപീഠത്തിനു മുൻപിലേക്ക്... ഇപ്പോഴിതാ ഞാനും പോകുന്നത് അങ്ങോട്ടുതന്നെ... പ്രതീക്ഷയുടെയും നീതിയുടെയും നുറുങ്ങുവെട്ടം പോലും ഇല്ലാത്ത ആ ഇരുട്ട് മുറിയിലേക്ക്.

"ജീർണ്ണതയെ സംരക്ഷിക്കുന്ന കോട്ടമതിലാണ് നിയമം. കാലവർഷമേൽക്കാതെ കാക്കുന്ന അനാചാരക്കുട" (എം.എൻ.വിജയൻ). കാലാനുസൃതമായി നിയമവ്യവസ്ഥകൾ മാറണമെന്നും പുതിയവ നിർമ്മിക്കപ്പെടേണ്ടത് അനിവാര്യമാണെന്നും നമുക്കറിയാം... എല്ലാവർക്കുമറിയാം... എന്നാൽ, നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അധികാരികൾ പരസ്പരം കരിവാരി തേക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സമയത്ത് ഇതിനൊക്കെ പ്രസക്തിയുണ്ടോ? എല്ലായിടത്തും കൺഫ്യൂഷൻ തന്നെ കൺഫ്യൂഷൻ!

ഇതെല്ലാം അവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

നിങ്ങളോട് എനിക്കിതാണ് പറയാനുള്ളത്. എനിക്കിതെല്ലാം സംഭവിച്ചതുകൊണ്ട് ആരും നിങ്ങളുടെ ഡിപി ബ്ലാക്ക് ആക്കേണ്ട. എനിക്കുവേണ്ടി ശബ്ദം ഉയർത്തേണ്ട. ഹാഷ് ടാഗ് വേണ്ട വേണ്ട! എന്റെ കുടുംബത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയോ നീതി നൽകുമെന്ന് വാക്കുകൊടുക്കുകയോ വേണ്ട. (അവർ കുറച്ചുനാൾ സ്വസ്ഥമായി കരഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ...). പക്ഷേ, എനിക്ക് നിങ്ങളൊരു വാക്കു നൽകണം; എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും, ഒരു നാണയം പോലും നിങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി ആ ത്രാസിൽ ഇടില്ല എന്ന്. പലചരക്കുകാരൻ രാമുവിന്റെ ത്രാസിനെപറ്റിയല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. കോടതിമുറിയിൽ കറുത്ത തുവാലകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ മറയ്ക്കപ്പെട്ട 'ജസ്റ്റീഷ്യ'യുടെ ത്രാസാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. നിങ്ങൾ കരിങ്കല്ലെടുത്ത് വെച്ചാൽ പോലും മറുവശത്തുള്ള പണചാക്കുകളുടെ ഭാരത്തോളം അത് വരില്ല. അതുകൊണ്ട്, വേണ്ട.

പക്ഷേ, എനിക്ക് പ്രതീക്ഷയുണ്ട്. കാലചക്രമുരുളുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിന്റെ കെട്ടഴിച്ചു വിടാൻ കെൽപ്പുള്ളവർ വരും. അവൾ സത്യമെന്തെന്ന് കണ്ട് തുടങ്ങും. എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്കായി അവൾ വാളുയർത്തും.

മരണത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം

മുഹമ്മദ് സമീർ
I M.Sc. Aquaculture

ഇൻക്വിലാബുകളും അലമുറകളും ഒതുങ്ങി, തേങ്ങലുകൾ അവശേഷിച്ച ആ മുറ്റത്തേക്ക് കടന്നു ചെന്നപ്പോൾ തലേന്നാൾ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞ മഴയിൽ കുതിർന്ന, മണ്ണുപോലും ചുട്ടുപ്പൊള്ളുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മരണത്തിലൂടെ ജനിച്ചവനാണ് രക്തസാക്ഷി. നാടറിഞ്ഞ നാളെ ലോകമറിയുന്ന വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നെങ്കിലും മാതാപിതാക്കൾക്ക് അവൻ മകനാണ്. സർവോപരി അവരുടെ ജീവനാണ്. ആ തിരിച്ചറിവ് കൊണ്ടാവണം ഓരോ ചുവടുകളിലും നെഞ്ചിടിപ്പിന്റെ വേദന ഏറുന്നത്. കനം തൂങ്ങിയ മൂഖദയിലും ഒരായിരം അലമുറകളും തേങ്ങലുകളും ചെവികളിൽ വലയ്ക്കുന്നത്. കനലെരിയും തെക്കേപ്പുറത്തേക്ക് ഒരു പാതി നോട്ടം തൊടുക്കാനേ എനിക്കായുള്ളൂ. ചങ്കിടിപ്പായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സർവോപരി ഒരു നാടിന്റെ മുഴുവൻ സ്വപ്നങ്ങൾ എരിയുന്നത് കൊണ്ടാവാം ചിതക്ക് പതിവിലും ചൂട്. വെന്ത മാംസത്തിന്റെ രൂക്ഷഗന്ധം തലച്ചോറിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നത് ഒരായിരം ചോദ്യങ്ങൾ.

തലപെരുപ്പിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ പലതിനും ഉത്തരമില്ലെന്നത് സത്യം. ഉമ്മറക്കോലായിൽ ദു:ഖഭാരം പേറി പാതി അടഞ്ഞ ഉറവറ്റിയ രണ്ടു കണ്ണുകളിൽ ഞാൻ ഉടക്കിനിന്നു.

ഞാനാര് എന്നതിനേക്കാൾ എന്തിനുവന്നു എന്നാവണം ആ നോട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ. അമ്മ ആശ്വാസ വാക്കുകൾക്കു വേണ്ടി തിരഞ്ഞിട്ടെന്തുകാര്യം. ഒന്നുമാവില്ല. ആ അമ്മയുടെ മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കാൻ. ദൈവം പോലും മാറി നിൽക്കുന്നിടത്ത് ഞാനെന്തു പറയാൻ? എന്തിനെന്നറിയില്ല കുറ്റബോധം ആ അമ്മയുടെ കാൽക്കൽ വീഴാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു... അവിടത്തെ അടക്കം പറച്ചിലുകളെല്ലാം അവന്റെ നന്മകളായിരുന്നു. വികാരങ്ങളുടെ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിലും തന്റെ കർത്തവ്യ ബോധത്താൽ മകന്റെ ഘാതകരെക്കുറിച്ചൊരു ചോദ്യം അച്ഛനോടു മാത്രം. അതിനെനിക്കു കിട്ടിയ മറുപടിയിൽ ഇനിയുള്ള എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

പിടയുന്ന നെഞ്ചിലെ കനൽച്ചൂളയിൽ ചുട്ടെടുത്ത ആ പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ.. എന്റെ മകനായിരുന്നു ശരി എന്ന് ഈ ലോകം തിരിച്ചറിയാൻ ഈ മരണമൊരു കാരണമെങ്കിൽ എനിക്കതിൽ സങ്കടമില്ല. പുണ്യം ചെയ്ത ഒരു അച്ഛന്റെ നിർവൃതി ഉണ്ടെനിക്ക്... സുകൃതം

വാക്കുകൾ മുഴുവിപ്പിച്ചെങ്കിലും ആ ശരീരം വിറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അച്ഛന്റെ മകൻ ഒരു വിപ്ലവകാരി ആയതിനാൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

തേങ്ങലടക്കിപ്പിടിച്ച് സഹധർമിണിയെ മാറോടു ചേർത്ത് ആ അച്ഛൻ ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞു "ജനിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ മരിക്കും, പക്ഷേ, എന്റെ മകൻ രക്തസാക്ഷിയാണ്, മരണത്തിലൂടെ ജനിച്ച രക്തസാക്ഷി".

“ ഇലകളും പൂക്കളും കൊഴിഞ്ഞു
മണ്ണോട് മണ്ണായി ചേർന്നപ്പോൾ
നോക്കി നിൽക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു
പിന്നെ, ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസം എടുത്ത്
ആ പൊൻഭൂമിയിൽ ഒരു പിടി
വിത്തുകൾ വാരിയിട്ടു.
കണ്ണീരുകൊണ്ട് നനച്ചു.
ആഗ്രഹങ്ങളുടെ വളമിട്ടു.
വരാനിരിക്കുന്ന വസന്ത കാലത്തിനുവേണ്ടി
ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. ”

M.M. KALBURGI

നീതു സേവിയർ
രണ്ടാം വർഷം ഇക്കണോമിക്സ

''പെരുമാൾ മുരുകൻ എന്ന എഴുത്തുകാരൻ മരിച്ചു. ദൈവമല്ലാത്തതിനാൽ അയാൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കാനൊന്നും പോകുന്നില്ല. പുനർജന്മത്തിൽ അയാൾക്ക് വിശ്വാസവുമില്ല. ഒരു സാധാരണ അധ്യാപകനായതിനാൽ അയാൾ ഇനിമുതൽ പി. മുരുകൻ മാത്രമായിട്ടായിരിക്കും ജീവിക്കുക. അയാളെ വെറുതെ വിടുക.'' താനെഴുതിയ 'മാതൊരുപാകൻ' എന്ന നോവലിന്റെ പേരിൽ വേട്ടയാടപ്പെട്ടപ്പോൾ തമിഴ് സാഹിത്യകാരൻ പെരുമാൾ മുരുകൻ ഫെയ്സ്ബുക്കിൽ കുറിച്ച വരികളാണിവ. അസഹിഷ്ണതയുടെ കരിംഭൂതങ്ങൾ പിടിമുറുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ എഴുത്തുകാരന്റെ മരണത്തിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രതിഷേധിച്ചത്. താനെഴുതിയത് വായിക്കാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്തവർക്കു

മുന്നിൽ പേന താഴെവെച്ച് തന്നിലെ എഴുത്തുകാരനെ സ്വയം കൊലപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ പെരുമാൾ മുരുകൻ പ്രതീകാത്മകമായി പ്രതിഷേധിച്ചപ്പോൾ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവൻ വെടിയേണ്ടിവന്ന ഒരു എഴുത്തുകാരൻ നമുക്കുണ്ട്. വർത്തമാനകാലത്തെ ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊണ്ടു എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഇരയാക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരുവൻ. കേന്ദ്രസാഹിത്യഅക്കാദമി അവാർഡ് ജേതാവാണെന്നതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവന് സംരക്ഷണമായില്ല.

> **“ അസഹിഷ്ണതയുടെ കരിംഭൂതങ്ങൾ പിടിമുറുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ എഴുത്തുകാരന്റെ മരണത്തിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രതിഷേധിച്ചത്. ”**

വചന സാഹിത്യപണ്ഡിതനും കന്നട സർവ്വകലാശാല വൈസ് ചാൻസലറുമായിരുന്ന മല്ലേശപ്പ മടിവാളപ്പ കൽബുർഗി 2015 ആഗസ്റ്റ് 30ന് കൊല്ലപ്പെട്ടു. ദർവാഡയിലുള്ള കൽബുർഗിയുടെ വസതിയിൽവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുനേരെ വെടിയുതിർക്കുമ്പോൾ അക്രമികൾ കരുതിയിട്ടുണ്ടാകും ഇനി കൽബുർഗി ശബ്ദിക്കില്ലായെന്ന്. പക്ഷെ ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ ഇരുമ്പുകൂടിനുള്ളിൽ അടിച്ചമർത്താൻ കഴിയുന്നതല്ല സാഹിത്യം എന്നവർക്കറിയില്ലായിരുന്നു.

അറിയപ്പെടുന്ന ചരിത്രകാരനും കന്നഡ സാഹിത്യപണ്ഡിതനുമായിരുന്നു എം.എൻ കൽബുർഗി. കർണാടകയിലെ ലിംഗായത് സമൂഹത്തിൽ പിറന്ന അദ്ദേഹം സ്വസമൂഹത്തിലെ കാലഹരണപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരുന്നു. തുറന്ന കാഴ്ച്ചപ്പാടും പുരോഗമനചിന്താഗതിയും വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ച പാഠങ്ങൾക്ക് സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇളകാത്ത സിംഹാസനങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത ആധിപത്യങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് മരണംവരെ സ്വതന്ത്രമായി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. തന്റെ കുടുംബത്തെ അക്രമികളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാനായി ഭൗതീക ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതനായെന്ന് അദ്ദേഹം വിലപിച്ചു.

കന്നട സാഹിത്യത്തിലെ ചില സുപ്രധാന എഴുത്തുകളെ പുനർവായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ലിംഗായത് സമൂഹം ബഹുമാനിക്കുന്ന വീരശൈവായിസനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും തത്വചിന്തകനുമായ ബാസവേശ്വരയെ മോശമായി ചിത്രീകരിച്ചു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനെതിരായുള്ള ആരോപണം. തന്റെ 'മാർഗ 1' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ രണ്ട് ലേഖനങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയായിരുന്നു വിവാദങ്ങളെല്ലാം. ബാസവേശ്വരയുടെ രണ്ടാമത്തെ പത്നി നീലാംബികെ അദ്ദേഹത്തിനെഴുതിയ വചനങ്ങൾ (പദ്യങ്ങൾ) പരിശോധിച്ച കൽബുർഗി ബാസവേശ്വരയും പത്നിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരു പ്ലേറ്റോണിക് തലത്തിൽ മാത്രമുള്ളതാകാമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു വീരശൈവ കവി ചന്നബാസവയുടെ ജനനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കൽബുർഗിയുടെ പഠനങ്ങളും വിവാദങ്ങൾക്ക് തിരികൊളുത്തി. ഇപ്രകാരം മതത്തെ തൊട്ട് കളിക്കുന്നവർക്ക് മറുപടിയായി മാറട്ടെ കൽബുർഗിയുടെ മരണം എന്നാവും അദ്ദേഹത്തെ നിശബ്ദനാക്കാൻ ശ്രമിച്ചവർ ചിന്തിച്ചിരിക്കുക.

സ്വന്തം മതത്തിന്റെ ദുരാചാരങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്ത എഴുത്തുകാർ മലയാള സാഹിത്യത്തിലുമുണ്ട്. ലളിതാംബിക അന്തർജനവും മാധവിക്കുട്ടിയും വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറുമെല്ലാം തങ്ങളുടെ എഴുത്തിലൂടെ സ്വസമൂഹത്തിന് പുരോഗതിയുടെ വെളിച്ചം പകർന്നവരാണ്. ഈ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം ദശകത്തിലും, അനന്തതയുടെ ചക്രവാളങ്ങൾ കൈപിടിയിലൊതുക്കാമെന്ന് മനുഷ്യൻ അഭിമാനിക്കുമ്പോഴും കാലാഹരണപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ പിടയുന്നവർ ഏറെയുണ്ട് നമുക്ക് ചുറ്റും. സാഹിത്യത്തെ പുത്തൻ വായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനഭ്രംശം സംഭവിക്കുന്നത് ദൈവത്തിനല്ല, ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ അധികാരം കൈയാളുന്നവർക്കാണ്. തന്റെ യുക്തിയെ വിശ്വാസത്താൽ അന്ധമാക്കുവാൻ കൽബുർഗി അനുവദിച്ചില്ല. ദൈവം സത്യമാണെങ്കിൽ, സത്യാന്വേഷണമാണ് ഏതു മതത്തേയും പൂർണമാക്കുന്നത്.

എഴുത്തുകാരനെ നിശബ്ദനാക്കാൻ അവന്റെ തൂലിക പിടിച്ചുവാങ്ങാം, വിരലുകൾ മുറിക്കാം, നാവ് ഛേദിക്കാം. എന്നാൽ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മരണമില്ലല്ലോ. ഓരോ വായനയിലും അവയ്ക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും ജീവൻ വെയ്ക്കുന്നു. ഓരോ തവണ പകർത്തപ്പെടുമ്പോഴും അവ പുതുജീവൻ നേടുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സ്ഥലകാല പരിമിതികളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെ

ടാത്ത ആശയങ്ങൾക്ക് ജനമനസുകളിൽ രൂപം നൽകുന്നു. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജീവിതങ്ങൾ പോലെ അക്ഷരങ്ങൾക്കും ചട്ടക്കൂടും അടക്കവും ഒതുക്കവും വേണമെന്ന് ശഠിക്കുന്നത് പരിഹാസ്യം തന്നെ.

അസഹിഷ്ണതയുടെ കരിംഭൂതങ്ങൾ പിടിമുറുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ പ്രതിരോധത്തിന്റെ കനത്ത മതിലായി കൽബുർഗി വളർന്നു. അതിജീവനത്തിന്റെ വെള്ളിവെളിച്ചമായി അത് നാടാകെ പടർന്നു. എഴുത്തുകാരെ നിശബ്ദരാക്കുവാൻ ഭരണകൂടങ്ങൾ എന്നും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫാസിസത്തിന്റെ കരാളഹസ്തങ്ങൾക്ക് അകപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത ഏക മാധ്യമവും ഒരുപക്ഷെ എഴുത്തായിരിക്കും. കാരണം അക്ഷരങ്ങൾ നിർവികാരമല്ല. വ്യക്തിയുടെ സ്വകാര്യയാഥാർത്ഥ്യത്തിനപ്പുറം സാമൂഹികാവബോധമായി പടർന്നു കയറുവാൻ എഴുത്തിനാകും. താനനുഭവിച്ച അനുഭൂതികളും അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളും താനാർജിച്ച ജീവിതാവബോധവും ആവിഷ്കരിക്കാൻ അനിവാര്യമായ ഉപാധിയാണത്. എഴുത്തുകാരൻ നിശബ്ദനായാലും അക്ഷരങ്ങൾ സംസാരിക്കും. വാക്കുകൾ തീജ്വാലയാകും. അത് സമൂഹത്തിൽ ആളിപ്പടരുകയും ചെയ്യും.

മുറിവുകൾ ഏറ്റു വാങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഇര എന്നും വേട്ടക്കാരനെ അലട്ടുന്നു. പ്രതികരിക്കാൻ മടിക്കുന്ന ഇരയോ വേട്ടക്കാരനിൽ തീ കോരിയിടുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് കൊല്ലപ്പെട്ട കൽബുർഗിയും ചെയ്തത്.താനെന്ത് ചെയ്യണം, എങ്ങനെ എഴുതണം, എന്തുകൊണ്ട് എഴുതണം എന്നെല്ലാം തീരുമാനിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറ്റാരെയും അനുവദിച്ചില്ല. അധ്യാപകനും ചിത്രകാരനും സാഹിത്യകാരനുമായ അദ്ദേഹം പുരോഗമനാശയങ്ങൾ സമൂഹത്തിന് മുന്നിൽ വെച്ചു. പുരോഗതിയെ ഭയപ്പെടുന്ന മാറ്റങ്ങളെ വെറുക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ചു. സമൂഹത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കാൻ താൻ നൽകേണ്ടുന്ന വില സ്വന്തം തൂലിക മാത്രമല്ല ജീവൻ തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല.

"സ്വന്തം ഹൃദയം തുറന്ന് സത്യത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരാൾ ജീവിതത്തിന്റെ പുറമ്പോക്കുകളിൽ നിന്ന് കശാപ്പുകാരുടെ കൊലച്ചിരി കേൾക്കുമ്പോൾ വിറച്ചു വീഴുകയില്ല. ആത്മാവ് ഒരിക്കൽ സർവ്വശക്തമാകും. അന്ന് മനുഷ്യൻ തലകൊണ്ടടിച്ചാൽ ഇരുമ്പുകമ്പികൾ പൊടിഞ്ഞുവീഴും", നിക്കോസ് കസാൻദ്സാക്കിസ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുമ്പോൾ സത്യത്തെ കണ്ടെത്താൻ ജീവൻ നൽകിയ ഒരുവനെ നമുക്കോർക്കാം.

> **"ഇളകാത്ത സിംഹാസനങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത ആധിപത്യങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് മരണംവരെ സ്വതന്ത്രമായി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു."**

ഭരണകൂടത്തോടും അജ്ഞത നിറഞ്ഞ ചിന്തകളോടും നിരന്തരം കലഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാരമ്പര്യത്തെ യുക്തികൊണ്ട് അവലോകനം ചെയ്ത് സത്യത്തെ അരിച്ചെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും കർണാടക സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും മികവുറ്റ സാഹിത്യ സൃഷ്ടിക്കു കിട്ടിയ അംഗീകാരമായി മാത്രം കൽബുർഗി കണ്ടു. അവാർഡുകളും അംഗീകാരങ്ങളും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തെ മൂടിവെയ്ക്കാനുള്ള മുന്നറിയിപ്പായി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ല. വിഗ്രഹാരാധനയെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുമ്പോഴും അന്ധവിശ്വാസത്തിനെതിരെയുള്ള ബിൽ പാസാക്കാൻ പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോഴും വധഭീഷണികളും അസഭ്യവർഷങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല.

സാഹിത്യത്തിൽ വിമർശനാത്മകതയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കടന്നു പോയത്. വേറിട്ട സ്വരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ക്രൂരതയ്ക്കു മുന്നിൽ ബലിയാടായത് കൽബുർഗി മാത്രമല്ല, നരേന്ദ്ര ദബോൽക്കറും ഗോബിന്ദ് പൻസാരെയും ഇത്തരം മതവൈരം ആയുധമേന്തിയപ്പോൾ ജീവൻ നഷ്ടമായവരാണ്. തങ്ങളുടെ എഴുത്തുകാരെയും ബൗദ്ധിക നായകരെയും സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് പുരസ്കാരങ്ങൾ മടക്കികൊടുത്തവരും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ രാജിവെച്ചവരും ഒട്ടേറെയാണ്. ശശി ദേശ്പാണ്ഡെ, കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, അരവിന്ദ് മാലഗാട്ടി എന്നിവർ അക്കാദമി ഓഫീസിൽ നിന്നും രാജിവെച്ചു. ഏകദേശം നാല്പതോളം കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി ജേതാക്കളും അത്രത്തോളം തന്നെ കർണാടക

സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ജേതാക്കളും തങ്ങളുടെ പുരസ്കാരങ്ങൾ മടക്കി നൽകി. ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് വേറിട്ട സ്വരങ്ങൾ എത്രത്തോളം ആവശ്യമെന്ന് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. അക്ഷരങ്ങൾ പ്രതിഷേധത്തിന്റെ തീപ്പന്തങ്ങളായി.

കാലത്തിന്റെ വീഴ്ചകളോട് ശക്തമായി പ്രതികരിക്കുകയും പുനഃക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട സാധ്യത എഴുത്തിനുണ്ട്. ഉപരിവിപ്ലവമായ ആശയങ്ങളും യുക്തിരഹിതമായ വിശ്വാസങ്ങളും ഇന്ന് ഇത്തരം വിഷമുള്ളേറ്റ് ആത്മാവ് കീറി ചോരയൊലിക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ് നമുക്ക് ചുറ്റും. മുൻപാഠങ്ങളെ എഴുതിയുറപ്പിക്കേണ്ടവയല്ല എഴുത്ത്. അത് നമ്മുടെ നിശ്ചലതകളെ പൊള്ളിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചൊല്ലിപഠിപ്പിച്ച പാഠങ്ങളെ തിരുത്തിയെഴുതാൻ തുനിഞ്ഞതായിരുന്നു കൽബുർഗി ചെയ്ത പാതകം. പക്ഷേ അത് വരാനിരിക്കുന്ന അനേകം തലമുറകൾക്ക് വഴിവെളിച്ചമായി മാറി. ചോരയിൽ മുക്കി കൽബുർഗി എഴുതിയ വാക്കുകൾ ചരിത്രത്തിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മരണമില്ലാത്തിടത്തോളം കാലം എഴുത്തുകാരും ജീവിക്കും. സ്വതന്ത്രചിന്തയുടെ കവാടങ്ങൾ മലർക്കെ തുറന്നിടുവാൻ നമുക്ക് പ്രചോദനമാകും. ജീവനുള്ള വാക്കുകൾ സാഹിത്യത്തെ മാത്രമല്ല ജീവിതങ്ങളെയും തിരുത്തിയെഴുതും. അന്ന് ശുദ്ധജലലാളനങ്ങളിൽ കുളിരുകോരുന്ന വിശുദ്ധ പുലരികളെ നമുക്ക് കണികണ്ടുണരാം.

“ എഴുത്തുകാരനെ നിശബ്ദനാക്കാൻ അവന്റെ തൂലിക പിടിച്ചുവാങ്ങാം, വിരലുകൾ മുറിക്കാം, നാവ് ഛേദിക്കാം. എന്നാൽ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മരണമില്ലല്ലോ. ”

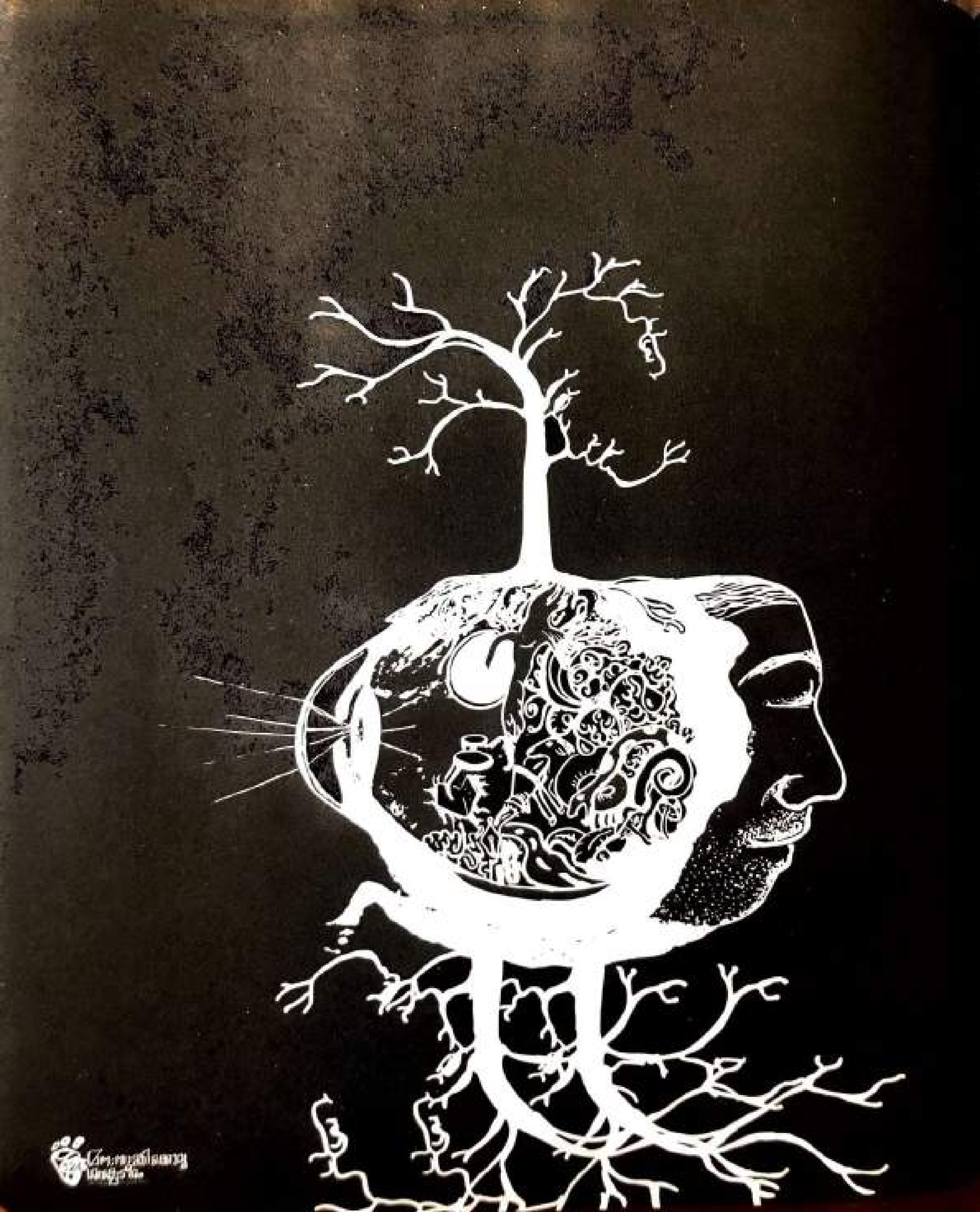

തെറ്റ്

ജെറോം ജോസഫ്
മൂന്നാം വർഷം കൊമ്മേർസ്

എനിക്കാകുലതകുലുണ്ട്
നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ വസന്തത്തെക്കുറിച്ചല്ല
വരാനിരിക്കുന്ന വരൾച്ചയെക്കുറിച്ച്.

എനിക്കു കുറ്റബോധമുണ്ട്
ചെയ്തു കൂട്ടിയ തെറ്റുകളെ ഓർത്തല്ല
ചെയ്യാതിരുന്ന ശെരികളെ ഓർത്ത്.

എനിക്കു ദുഃഖമുണ്ട്
ഒരുപാട് കരഞ്ഞതിലല്ല
ഒത്തിരി ചിരിക്കാൻ പറ്റാത്തതിൽ.

ഞാൻ പേടിക്കുന്നു
ശത്രുക്കളെയല്ല.
മിത്രങ്ങളെന്നു നടിക്കുന്നവരെ.

എനിക്കു പശ്ചാത്താപമുണ്ട്
പഠിച്ചറിവ് നേടാത്തതിലല്ലാ,
ജീവിതമെന്തെന്നു പഠികാത്തതിൽ.

ഞാൻ ദുഖിക്കുന്നു
ആരുടേയും ആരുമാകാൻ പറ്റാത്തതിലല്ല
ചിലരുടെയൊക്കെ 'ആരോ' ആകാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ.

എനിക്കു വിഷമമുണ്ട്
ഇതുവരെ ഒന്നുമാകാൻ കഴിയാത്തതിലല്ല
ഇനിയുമൊന്നുമാകാൻ കഴിയില്ലെല്ലോ എന്നോർത്ത്.

എനിക്കു പേടിയുണ്ട്
വരാനിരിക്കുന്ന മരണത്തെയല്ല
അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തെ.

The alarming rise in India: Isn't it ti

Anu Abraham
Dept. of Economics

According to the National Crime Bureau Report, in 2015, 8,934 students committed suicide and according of another report in 2012, the suicide rate in India is among the highest in the world

A news item that got a lot of media attention recently was the suicide of a PhD scholar from IIT Delhi. She had it all – academic success, a good career path, she traveled the world, wore good clothes, clicked selfies – everything seemed perfect. She was a success story of middle class dreams. And then she commits suicide. Another incident that caught our attention was the suicide of an IIT aspirant in Kota. She had cleared the first round of the JEE exams, which are difficult to crack, with decent marks. Instead of preparing and giving her mains exam she kills herself.

Everyday the newspapers carry reports of young people committing suicides. Many of these youngsters come across as normal, sometimes a little anxious, stressed or sad, but not distressed enough for the people around, even those closest to them, to anticipate such happenings. Like in the recent case of the suicide of a CA student in our own city, the level of stress, anxiety or the depth of the problems go unnoticed that when something as drastic as a suicide happens we grope in the dark unable to come to terms with the fact that things were bad enough to push a person to take such an extreme step.

I remember one of the B-Tech students who I was acquainted with, in the campus where I was doing PhD. He was a good student, active in cultural activities, liked by all, and with a pretty large friends circle. I see him one evening going for dinner, he nods and talks a bit. Next afternoon, I hear about his suicide. Nothing had seemed amiss. Many others have similar stories to share – of friends and acquaintances who just decided to end it, abruptly. A friend recounted the story of a boy with whom he used to play cricket almost every evening. One day he didn't come to play. When the players went to drink water, they found him – hanging in the water dispenser room. There were many more stories. They all talked about young lives ending abruptly.

Why do youngsters who seem to have it all together commit suicide? In many cases, especially in institutes of higher education, students commit suicide when they faced failure for the first time. These students who have achieved everything that they have aimed at and come out on top of every competition, finds it difficult to accept or justify the failure. We are taught to succeed and there is a stigma attached to failure. Our definition of failure is very broad as opposed to the very narrowly defined term called 'success'. Being successful is a relative term, and we work hard to achieve standards that society, family and we ourselves have set. Ironically, this has nothing to do with our innate abilities, sensibility or character disposition. Students or youngsters in general are rarely taught and mostly reprimanded when they fail to achieve these set standards. We as a society find it difficult to cope with failure or accept it gracefully.

student suicides
e we introspect?

The statistics regarding suicide shows an alarming trend of more young people committing suicide in India as opposed to older people in other countries. According to the National Crime Bureau Report, in 2015, 8,934 students committed suicide and according of another report in 2012, the suicide rate in India is among the highest in the world, a large portion of which is in the age group 15-29. A mental health crisis is making itself felt among students without ways to manage stress- the prime source of which seems to be work pressure and an intensely competitive climate for grades and placements.

Most of the student suicides are a direct result of performance anxiety and fear of failure. We witness the curious phenomenon of students committing suicides in anticipation of not scoring a 100% in exams or for having a failed relationship. Sometimes suicides are trivialized, the victim is seen more like the perpetrator and blamed, especially by onlookers who find it difficult to fathom why a person would do something so terminal and hang oneself instead of trying and hanging in there. According to people who have gone to the brink and come back, what we fail to understand from the outside is the feeling of utter hopelessness and loneliness. Though suicides often seem like knee jerk reactions, more often than not they happen due to a loss of mental well-being and lack of support systems.

In the ever connected and fast evolving world, youngsters bear the burden of parental aspiration and clash of the traditional and modern value systems. This has also led to a more individualistic life style and a more and more closed up world. The number of youngsters suffering from depression is striking but the reality is much worse, as those cases, which are not reported or recognized, are far more. The stigma attached to mental issues and the lack of enough institutional support causes the problems to go unnoticed and unrectified. Fear of losing face and upsetting family also makes students try to deal by themselves with issues that they may not be equipped for.

Adjusting our attitudes to look at mental health more positively and increasing the importance of learning life-skills have been seen to reduce suicide rates. Making children equipped for dealing with mental distress and providing institutional support facilities where they can reach out with out feeling stigmatized or judged goes a long way in resolving these issues. Most of all, inculcating the habit of doing something for the right reasons and letting go of things not meant to be, helps better deal with losses.

Most of the student suicides are a direct result of performance anxiety and fear of failure. We witness the curious phenomenon of students committing suicides in anticipation of not scoring a 100% in exams or for having a failed relationship.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ അണക്കെട്ട്

പ്രതിരോധത്തിന്റെ അണക്കെട്ട്

ബിലിൻ ചെറിയാൻ
രണ്ടാം വർഷം എം എ ഇക്കണോമിക്സ്

ഫെമിനിസത്തെപ്പറ്റിയും സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും ഒറ്റത്തുണിയിൽ ചുണ്ടിൽ ചായം പൂശി ഘോരം ഘോരം പ്രസംഗിക്കുന്നവർ വാഴച്ചാലിലെ ഈ ആൺകുട്ടിയെ പരിചയപ്പെടുന്നത് നല്ലതാകും. ഇതുവരെ തേച്ചു പൂർത്തിയാവാത്ത കൂരയ്ക്കു താഴെ എന്തിനുവേണ്ടിയാണേലും ഞാൻ എന്റെ ജനത്തെ ഒറ്റുകൊടുക്കില്ല എന്നു ഗീത എന്ന സ്ത്രീ പറയുമ്പോൾ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിനു പിന്നിൽ അധികാര ധാർഷ്ട്യത്തിന് എതിരെ അണിനിരന്ന ഒരു സമൂഹത്തെ കാണാം. വിജയിച്ചവരുടെ ചരിത്രം മാത്രം വായിച്ചുശീലിച്ച നമുക്ക് ഒരുപക്ഷെ ഇവളെ അറിയണമെന്നില്ല. തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ ഒക്കെ മറികടന്ന് താൻ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു ജനതയുടെ അവകാശത്തിനുവേണ്ടി വിവാഹസുഖങ്ങളും ആഡംബര സുഖങ്ങളും ത്യജിക്കുമ്പോൾ അവളിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന

പോരാട്ടത്തിന് ഇറോം ശർമ്മിളയുടെയും ഡോ.ബി.ആർ.അംബേദ്കറുടെയും ഒക്കെ മുഖമാണ്. ജീവൻ കൊടുത്തും പ്രകൃതിക്കുമേൽ സംരക്ഷണം തീർത്ത ചിപ്കോ ആന്ദോളനിലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ഹൃദയമാണ്. ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതി നടക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്ന ചൂടേറിയ ചർച്ചയിൽ ഭരണനേതൃത്വവും മാധ്യമങ്ങളും ഏർപ്പെടുമ്പോൾ വാഴച്ചാലിലെ പണിതീരാത്ത വീടിനു മുന്നിൽ നിന്ന് ഗീത ചേച്ചി പറയും "എന്നെ കൊന്നിട്ടുവേണമെങ്കിൽ അവർ ഈ പദ്ധതി നടപ്പാക്കട്ടെ" എന്ന്.

ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതി

1980 കളിലാണ് ചാലക്കുടി പുഴയ്ക്കുമീതേ ഒരു ജലവൈദ്യുത പദ്ധതി എന്ന ആശയം ഉയർന്നു വരുന്നത്. പിന്നീട് 1996- ൽ ഇപ്പോഴത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിയായിരിക്കുന്ന ശ്രീ. പിണറായി വിജയൻ വൈദ്യുത മന്ത്രിയായിരിക്കെ ചർച്ചകൾ വീണ്ടും ചൂടേറി വന്നു. സാധ്യതാപഠനങ്ങളും ആശങ്കകളും നിയമയുദ്ധങ്ങളുമൊക്കെയായി കഴിഞ്ഞ 20 വർഷം ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതി വാർത്തകളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു.

ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചു മനസിലാക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ആതിരപ്പിള്ളിയെയും ഇവിടുത്തെ ആവാസ വ്യവസ്ഥയെയും മനസിലാക്കുന്നത് നല്ലതായിരിക്കും. കേരളത്തിന് വിലമതിക്കാനാവാത്ത അത്രയും സമ്പുഷ്ടമായ ജൈവസമ്പത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന വനമേഖലയാണ് ആതിരപ്പിള്ളിയിലുള്ളത്. വൈദ്യുതി ബോർഡിനു വേണ്ടി നടത്തുന്ന പഠനങ്ങളിൽ കാണുന്ന ആതിരപ്പിള്ളി അല്ല യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളത്. ഇത്രയും സാന്ദ്രമായ പുഴയോരക്കാടുകൾ ലോകത്ത് തന്നെ വേറെയുണ്ടാവില്ല. ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും വൃക്ഷസാന്ദ്രതയുള്ള വനമേഖലകളിൽ ഒന്നാണ് ഇത്. കുറ്റിക്കാടുകളുടെ കാര്യത്തിലായാലും സൂക്ഷ്മ സസ്യജാലങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലായാലും ആതിരപ്പിള്ളിയിലെ ജൈവസമ്പത്ത് താരതമ്യങ്ങൾക്ക് അപ്പുറമാണ്. ഈ സമ്പുഷ്ടമായ വനമേഖലയ്ക്ക് നടുവിലാണ് ആതിരപ്പിള്ളി ജലവൈദ്യുത പദ്ധതിയുടെ അണക്കെട്ട് നിർമ്മിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നത്. കാടുകളും പച്ചപ്പുകളും നിലനിർത്താൻ ലോകം ഉച്ചകോടികൾ നടത്തുമ്പോഴും പരിഹാരം കാണാൻ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ കാലത്താണ് ഉള്ള കാടുകൾ അണകെട്ടി നശിപ്പിക്കാൻ ഇവിടുത്തെ ഭരണകൂടം ഒരുങ്ങുന്നത്.

അണക്കെട്ട് നിർമ്മിക്കാൻ മാത്രം വേണ്ടത് 22 ഹെക്ടർ വനഭൂമിയാണ്. വൈദ്യുതി വകുപ്പിന്റെ കണക്കുകൾ മാത്രം പറയുന്നത് 15,000ത്തിലധികം വൻമരങ്ങൾ വെട്ടിമാറ്റപ്പെടുമെന്നാണ്. 140 ഹെക്ടർ വനഭൂമിയാണ് അണക്കെട്ട് വരുമ്പോൾ വെള്ളത്തിനടിയിലാവുക. കുറഞ്ഞത് ഒരുലക്ഷം മരങ്ങൾ എങ്കിലും ഭൂമിയിൽനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാവും. വൻമരങ്ങളുടെ മാത്രം കണക്കാണിത്. പരിസ്ഥിതി സ്ത്രീ ദലിത്പക്ഷ രാഷ്ട്രീയങ്ങളുടെ കുടക്കീഴിലേക്ക് കമ്മ്യൂണിസത്തെ പുനർ നിർവചിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞ് വോട്ട് നേടി അധികാരത്തിലെത്തിയ സർക്കാരിന് എങ്ങനെയാണ് ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതിയുമായി മുന്നോട്ടുപോകാൻ കഴിയുക.

കേരളത്തിലെ 486 അപൂർവ്വയിനം പക്ഷികളിൽ 234ഉം വാഴച്ചാൽ- ആതിരപ്പിള്ളി വനമേഖലയിലാണ്. പശ്ചിമഘട്ടത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന തദ്ദേശീയമായ ആയിരക്കണക്കിന് പക്ഷികളിൽ 75 ശതമാനവും അണക്കെട്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതോടെ മുങ്ങിപ്പോകാനിടയുണ്ട്. മലമുഴക്കി വേഴാമ്പലുകളും സിംഹവാലൻ കുരങ്ങുകളുമൊക്കെ അപ്രത്യക്ഷമാകും. 2006-11 കാലയളവിൽ കേരളം ഭരിച്ച ഇടതുസർക്കാരിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ജൈവ വൈദ്യുതബോർഡ് ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് വെറുതേ ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി ഇതൊന്നും നിസ്സാരമായ പരിസ്ഥിതി മൗലികവാദങ്ങൾ അല്ലെന്ന് മനസിലാക്കാൻ.

ഗാഡ്ഗിൽ കമ്മിറ്റിയും കസ്തൂരിരംഗൻ കമ്മിറ്റിയും

ഈ പ്രദേശത്തെ ഇക്കോളജിക്കൽ സെൻസിറ്റീവ് ഏരിയ ആയിട്ടാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എന്നിട്ടും ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പാരസ്ഥിതിക പ്രാധാന്യം മനസിലാക്കാൻ പറ്റാതെ പോയത്

വൈദ്യുതിബോർഡിന് വേണ്ടി പഠനം നടത്തിയ ആളുകൾക്കും സർക്കാരിനും മാത്രമാണ്.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ അണക്കെട്ട്

കേരളത്തിലെ ശക്തരായ നേതാക്കന്മാരുള്ള സിപിഐ (എം) പാർട്ടിയുടെ ഈ പദ്ധതി ഏതു വിധേയനേയും നടപ്പാക്കുമെന്ന ധാർഷ്ട്യം തകർന്ന് കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഗീത വാഴച്ചാൽ എന്ന പ്ര

> **“ കേരളത്തിന് വിലമതിക്കാനാവാത്ത അത്രയും സമ്പുഷ്ടമായ ജൈവസമ്പത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന വനമേഖലയാണ് ആതിരപ്പിള്ളിയിലുള്ളത്. ”**

തിരോധത്തിന്മേലാണ്. 15 വർഷത്തിന്റെ പോരാട്ട ചരിത്രം പറയാനുണ്ട് ഗീതച്ചേച്ചിക്ക്. ഈ പദ്ധതി വരുന്നതുമൂലം കാടിൽ നിന്നും പ്രകൃതിയിൽനിന്നും പിഴുതുമാറ്റപ്പെടാൻ പോകുന്ന കാടർ -ആദിവാസി സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് ഗീതച്ചേച്ചി. അച്ഛനിൽ നിന്നും ഗുരുനാഥയ്ക്ക് തുല്യയായ ഡോ.ലതയിൽനിന്നും പകർന്നുകിട്ടിയ തളരാത്ത കരുത്താണ് ഇത്ര ചെറുപ്രായത്തിലേ ഊരുമൂപ്പത്തിയായി ഒരു സമൂഹത്തിന് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിന് ചുക്കാൻ പിടിക്കാൻ ചേച്ചിക്ക് പ്രേരണയായത്. പല ജലസേചന പദ്ധതികളുടെ പേരിൽ രണ്ടു തവണ പുനരധിവസിപ്പിച്ചതാണ് ഇവിടുത്തെ ആദിവാസി സമൂഹത്തെ, വീണ്ടും ഇവരുടെ വേരുകളെ പിഴുതുമാറ്റാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ് ഇവിടുത്തെ ഭരണകൂടം. വികസനം നല്ലതാണ്. അതിന്റെ നന്മകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ജനത വലുതാണ്. എങ്കിലും വികസനത്തിനു വേണ്ടി എന്നും ബലികഴിക്കപ്പെടുന്ന ജനതയ്ക്ക് എന്നും ഒരേ മുഖമാണ്. ഇപ്പോഴും ഇവിടുത്തെ ആദിവാസി ഊരുകളിലെ പകുതിയിലേറെ കുടുംബങ്ങൾക്കും വൈദ്യുതി ഒരു സ്വപ്നമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള സമൂഹത്തോടാണ് ഒരു ജനതയുടെ മുഴുവൻ ആഡംബരങ്ങൾക്കും ധൂർത്തിനും വൈദ്യുതി തികയുന്നില്ല എന്ന ആവശ്യവുമായി സർക്കാർ സമീപിക്കുക. ഇപ്പോഴത്തെ വൈദ്യുത പ്രതിസന്ധിക്ക് കാരണം ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ പദ്ധതിക്ക് എതിരുനിൽക്കുന്നു എന്ന മട്ടിലാണ് കാര്യങ്ങൾ സർക്കാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സമ്പന്നന്മാരുടെ വീട്ടിലേയും കച്ചവടസ്ഥാപനങ്ങളിലെയും ഒരു ആഡംബരവിളക്ക് എങ്കിലും അണയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങളോട് ഈ പദ്ധതിയേകുറിച്ച് പറയുക എന്ന് പറയുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെ വൈദ്യുതി പ്രതിസന്ധിയുടെ കാരണങ്ങൾ അധികം തേടി പോകേണ്ടിവരില്ല.

ഒത്തിരിയേറെ ഭീഷണികളുടെയും വാഗ്ദാനങ്ങളുടെയും നടുവിൽ നിന്നാണ് ഗീത എന്ന പെൺകുട്ടി കാടിനും കാടിന്റെ മക്കൾക്കും വേണ്ടി പോരാടുക. ഊരിലെ മറ്റു കുടുംബങ്ങളിൽ വൈദ്യുതി എത്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും ഗീതചേച്ചിയുടെ വീട്ടിൽ സന്ധ്യയായാൽ തെളിയുന്നത് മണ്ണെണ്ണ വിളക്കാണ്.

ഈ പദ്ധതി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവരെ വീട്ടിൽ വൈദ്യുത കണക്ഷൻ എടുക്കില്ല എന്ന നിശ്ചയദാർഢ്യമാണ് ഗീതചേച്ചിയെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തയാക്കുക. വനാവകാശ നിയമത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ ചേച്ചി അറിയുന്നത് ശ്രീ മാധവ ഗാഡ്ഗിലിൽ നിന്നാണ്. പിന്നീട് തുടങ്ങിയ പോരാട്ടം അവസാനിച്ചത് 2012-ലാണ്. 2014-ൽ വനാവകാശ നിയമത്തിന്റെ പകർപ്പ് കൈയിലെത്തുന്നതുവരെ പോരാട്ടം തുടർന്നു. ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുള്ള നടപടി തുടങ്ങുന്നുവെന്ന സർക്കാർ പ്രസ്താവന വീണ്ടും ആശങ്കകൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴും വനാവകാശ നിയമപ്രകാരം ആ വനം അവകാശമായി ലഭിച്ച ആദിവാസികളുടെ അനുമതിയില്ലാതെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പദ്ധതിയും വനത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ് വസ്തുത. ഈ ഒരു പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള ആശയ വിനിമയവും ഈ ആദിവാസികളുമായി ഇവിടുത്തെ ഭരണകൂടം ഇന്നേവരെ നടത്തിയിട്ടില്ല. ഡൽഹിയിലോ തിരുവനന്തപുരത്തോ ഇരുന്ന് യോഗം ചേർന്നോ ഫെയ്ബുക്കിൽ ചർച്ചകൾ നടത്തിയോ പൊതുയോഗങ്ങളിൽ വെല്ലുവിളികളും വീമ്പിളക്കലും നടത്തിയോ ഇവിടെയൊരു അണക്കെട്ടു നിർമിച്ചുകളയാം എന്നത് അഹങ്കാരമാണ്. അതിന് ആദ്യം വേണ്ടത് കാടരുടെ, ഊരുകൂട്ടങ്ങളുടെ അനുമതിയാണ്. ഇവിടുത്തെ ഒമ്പത് ഊരുകൂട്ടങ്ങളും ഈ പദ്ധതി വരാൻ അനുവദിക്കില്ല എന്ന പ്രമേയം പാസാക്കി റിപ്പോർട്ട് കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ചതാണ്.

വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഭരണകൂടം

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ 50ഉം 60ഉം ജന്മദിനങ്ങൾ ആഘോഷിച്ചിട്ടും, ആതിരപ്പിള്ളിയിലെ വായുവിനും ജലത്തിനും മണ്ണിനും മരങ്ങൾക്കും ജൈവസമ്പത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള

പോരാട്ടങ്ങൾ നിലയ്ക്കുന്നില്ല. ഇത്രയധികം പഠനങ്ങളും കണക്കുകളും മുന്നിൽ ഉണ്ടായിട്ടും കിട്ടുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം നേതാക്കളും മന്ത്രിമാരും പറയുന്നു ആതിരപ്പിള്ളി പദ്ധതി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല എന്ന്. ഇപ്പോഴത്തെ എൽ.ഡി.എഫ് സർക്കാർ ഭരണത്തിൽ വന്നതിന്റെ മൂന്നാം നാൾ നാടകളഴിച്ച് മേശപ്പുറത്തു തുറന്നുവെച്ച ആദ്യത്തെ പദ്ധതി ആതിരപ്പിള്ളിയുടേതാണ്. ഒരു ജനത മുഴുവൻ എതിരാണ് എന്നു അറിഞ്ഞിട്ടും അവർക്ക് ഇവിടുത്തെ മണ്ണിന്റെയും വായുവിന്റേയും ജലത്തിന്റേയും ജൈവസമ്പത്തിന്റേയും വില മനസിലാക്കാൻ പറ്റിയിട്ടില്ല. സിപിഐ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ പ്രമുഖ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും വനത്തിനും ആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്കും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെ സിപിഐ (എം) പാർട്ടി ആരെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് എന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു.

വനമല്ല, വൈദ്യുതിയാണ് പ്രധാനം എന്ന പ്രസ്താവനയുമായി ഈ പദ്ധതിക്കുവേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്ന വൈദ്യുതി മന്ത്രി ഉൾപ്പെടെ ഈ സർക്കാരിന് ഈ സസ്യജന്തു ശേഖരത്തെയും വനത്തെയും ആവാസവ്യവസ്ഥയെയും പുനസ്സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം നൽകേണ്ടതാണ്. ''ശിഖരങ്ങളെ വെട്ടിമാറ്റിയതിനു ശേഷം വേരറുക്കുക. ആദ്യം ഞങ്ങളുടെയൊക്കെ തലയെടുക്കട്ടെ; എന്നിട്ടാവട്ടെ ഞങ്ങളുടെ കാടിന്റെ വേരുകൾ അറുക്കുന്നത്'' എന്ന കാടിന്റെ മക്കളുടെ ആർപ്പുവിളിയിൽ തെളിയുന്നത് മണ്ണിൽ നിന്നും മനുഷ്യനിൽ നിന്നും അകന്നു പോയ ഒരു പാർട്ടിക്കും അതിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നവർക്ക് എതിരെയുള്ള ജനതയുടെ കുറ്റപത്രമാണ്.

"എന്നെ കൊന്നിട്ടു വേണമെങ്കിൽ അവർ ഈ പദ്ധതി നടപ്പാക്കട്ടെ"

മന:സാക്ഷിക്കൊരു ശവകുടീരം

മന:സാക്ഷിക്കൊരു
ശവകുടീരം

റോസ് മരിയ ജോണി
ഒന്നാം വർഷം ഇക്കണോമിക്സ്

ഇതൊരു തുറന്ന കുമ്പസാരമാണ്. ഒരു പക്ഷെ എന്റെ എല്ലാ അസ്വസ്ഥതകളിൽനിന്നും എന്നെ മോചിപ്പിച്ച് എനിക്കു മോക്ഷം നൽകാനായി തുറന്നു കിടക്കുന്ന അവസാനത്തെ വാതായനം.
അനുരഞ്ജനപ്പെടാൻ പാപങ്ങൾ ഓർത്തെടുക്കണമല്ലോ. എന്റെ സ്മൃതിയുടെ ഏടുകളിൽ പാപങ്ങൾക്കായി ഞാൻ ഊളിയിട്ടു. എന്നാൽ, ആരെയും ഒരിക്കലും ഉപദ്രവിച്ചതായോ മാനസികമായോ ശാരീരികമായോ ആരെയും വേദനിപ്പിച്ചതായോ ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല എന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ കൃത്യമായി ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നുതാനും. ആർക്കും ഒരിക്കലും ഒരു ശല്യമാവാതിരിക്കാൻ ഞാൻ എന്നും ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതിനുള്ള മുൻകരുതൽ എന്നനിലയ്ക്ക് എന്റെ ചുറ്റും നടക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും ഞാൻ കണ്ണടച്ചിരുന്നു; എന്നിലേക്ക് ഞാൻ പയ്യെ ചുരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ പലതും അവഗണിച്ചു-സ്വാർത്ഥനായി.

ആരംഭത്തിൽ ഞാൻ ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. എന്റെ ഉള്ളിലും ഒരു പച്ചപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സഹജീവി പിടയുമ്പോൾ വിറയ്ക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയം ഉണ്ടായിരുന്നു. വസുധൈവ കുടുംബകം എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന അക്കാലത്ത് സഹജീവി മാത്രമല്ല, ഭൂവിലെ ഓരോ പൂവും പുഴുവും മരവും മർക്കടനും വരെ എനിക്കെന്റെ സഹോദരന്മാരായിരുന്നു. അതിനാൽതന്നെ അവരുടെ ഓരോ രോദനവും എന്നെ വല്ലാതെ പൊള്ളിക്കുകയും അവർക്കു വേണ്ടി ഞാൻ പൊഴിക്കുന്ന ഓരോ കണ്ണുനീർക്കണവും എന്റെ ഉള്ളിൽ ആയിരം സൂര്യചന്ദ്രശോഭ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ, അവരുടെ വേദനകൾ

ലഘൂകരിക്കാനുള്ള എന്റെ ശ്രമങ്ങൾ കടൽവെള്ളം ശംഖു കൊണ്ട് കോരിവറ്റിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതുപോലെ ആയി. പല്ലുതേക്കുന്ന, നഖം മുറിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ ചുറ്റുമുള്ളവർ എന്റെമേൽ വർഷിച്ച വിമർശനങ്ങൾ എന്റെ ശേഷിക്കുന്ന ശുഭാപ്തി വിശ്വാസം കൂടി തച്ചുടച്ചു. പണ്ടെങ്ങോ ആരോ ഉപ്പിലിട്ടുവച്ചത് എടുത്ത് ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ ഞാനും ഒരു മുൻവിധിയോടെ ഒഴുക്കിനൊത്ത് നീങ്ങാൻ പ്രേരിതനായി.

പോകപ്പോകെ ഞാനെന്റെ അസ്ഥിത്വം വെടിഞ്ഞു. എനിക്കായി മാത്രം ഞാൻ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കുറഞ്ഞ് എന്റെ വീഥി വിശാലമായി. എനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകൾ അനുദിനം വർധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും എന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ചുരുങ്ങി. ആകുലതയും വ്യാകുലതയും എനിക്കായി സമ്മാനിക്കുന്നവയുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ അന്ധനായി വർത്തിച്ചു.

ഊഷരമായതിനെ ഊഷ്മളമാക്കുവാനോ ഉറങ്ങി കിടക്കുന്നതിനെ ഉണർത്താനോ എനിക്ക് മടിയായിരുന്നു. ഞാനെന്റെ നിർവികാരതയുടെ വാത്മീകത്തിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടി. എനിക്ക് ചെലവ് വരുത്തി വയ്ക്കുന്ന സത്കർമ്മങ്ങളെക്കാൾ സൗകര്യപ്രദമായ നിർജ്ജീവാവസ്ഥ എന്നെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി. മരണസംസ്കാരത്തിന്റെ വിത്തുകൾ എന്നിൽ വിതയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അനുബന്ധം ആയി ലഭിച്ച സുഖസൗകര്യങ്ങൾ വിത്തിനുതകുന്ന മേൽത്തരം മണ്ണ് പ്രദാനം ചെയ്തു. നീറിപുകയുന്ന സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ മധ്യത്തിലും ഒരു മൃതശരീരത്തിന്റെ തണുപ്പോടെ, മരവിപ്പോടെ, നിസ്സംഗതയോടെ എന്റെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചു. എന്നെ ബാധിക്കാത്ത ഒന്നിനോടും പ്രതികരിക്കാതെ അന്യന്റെ കണ്ണുനീരിനെ വിനോദത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്നവനായി ഞാൻ പരിണമിച്ചു. ഹുമാൻ റുൾഫോയുടെ "കൊമാല" പോലെ ഞാനും വർത്തിക്കുന്നു.

വൈയക്തികതയുടെ തോടിനുള്ളിൽ അടച്ച് സ്വന്തം സ്വത്വമാകുന്ന കാരാഗ്രഹത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരുന്ന ഞാൻ എങ്ങനെയെന്നറിയില്ല ആ തടവറ ഭേദിച്ച് ഇപ്പോൾ വീണ്ടും അന്യന്റെ വേദന കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ അഹം അന്യരിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ വർഷങ്ങൾ നീണ്ട നിഷ്ക്രിയത്വം എന്നെ വെറുമൊരു തൊണ്ടാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. ആളില്ലാത്ത ഒരു നാലുകൂട്ട പെരുവഴിയിൽ വഴിയറിയാതെ എന്തുചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഞാൻ അന്ധാളിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്. ഞാൻ മരവിച്ചിരിക്കുന്നു- ഞാൻ മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരോ എന്നെ കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു....

ഈ കുമ്പസാരത്തിന് ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം നിങ്ങൾ നിർദേശിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ, എനിക്കായ് നിങ്ങളൊരു ചിതയൊരുക്കുക. ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ കർമ്മഭാരം പേറി ചിതയിൽനിന്ന് അഗ്നിശുദ്ധി നേടി പറന്നുയരുന്ന ഫീനിക്സ് പക്ഷിയെപ്പോലെ ഞാനും ആ ശവകുടീരത്തിൽനിന്നും പറന്നുയരട്ടെ.....

സ്നേഹപൂർവ്വം

മനഃസാക്ഷി.

"എന്നെ ബാധിക്കാത്ത ഒന്നിനോടും പ്രതികരിക്കാതെ, അന്യന്റെ കണ്ണുനീരിനെ വിനോദത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്നവനായി ഞാൻ പരിണമിച്ചു."

ഒറ്റക്കിരിക്കണം
കാറ്റിന്റെ രൂപവും,
ഇരുട്ടിന്റെ വെളിച്ചവും
മനസിലാക്കണം.
മഴയുടെ ചൂടും,
രാത്രിയുടെ വർണ്ണങ്ങളും
അറിയണം.
പൂമ്പാറ്റയായി പറക്കണം.
നിശബ്ദതയുടെ ശബ്ദത്തിൽ
പാടണം
ചിന്തകളെക്കുറിച്ച്
ചിന്തിക്കണം.
ശൂന്യതയെ പ്രണയിക്കണം.
ശൂന്യനായിത്തീരണം.

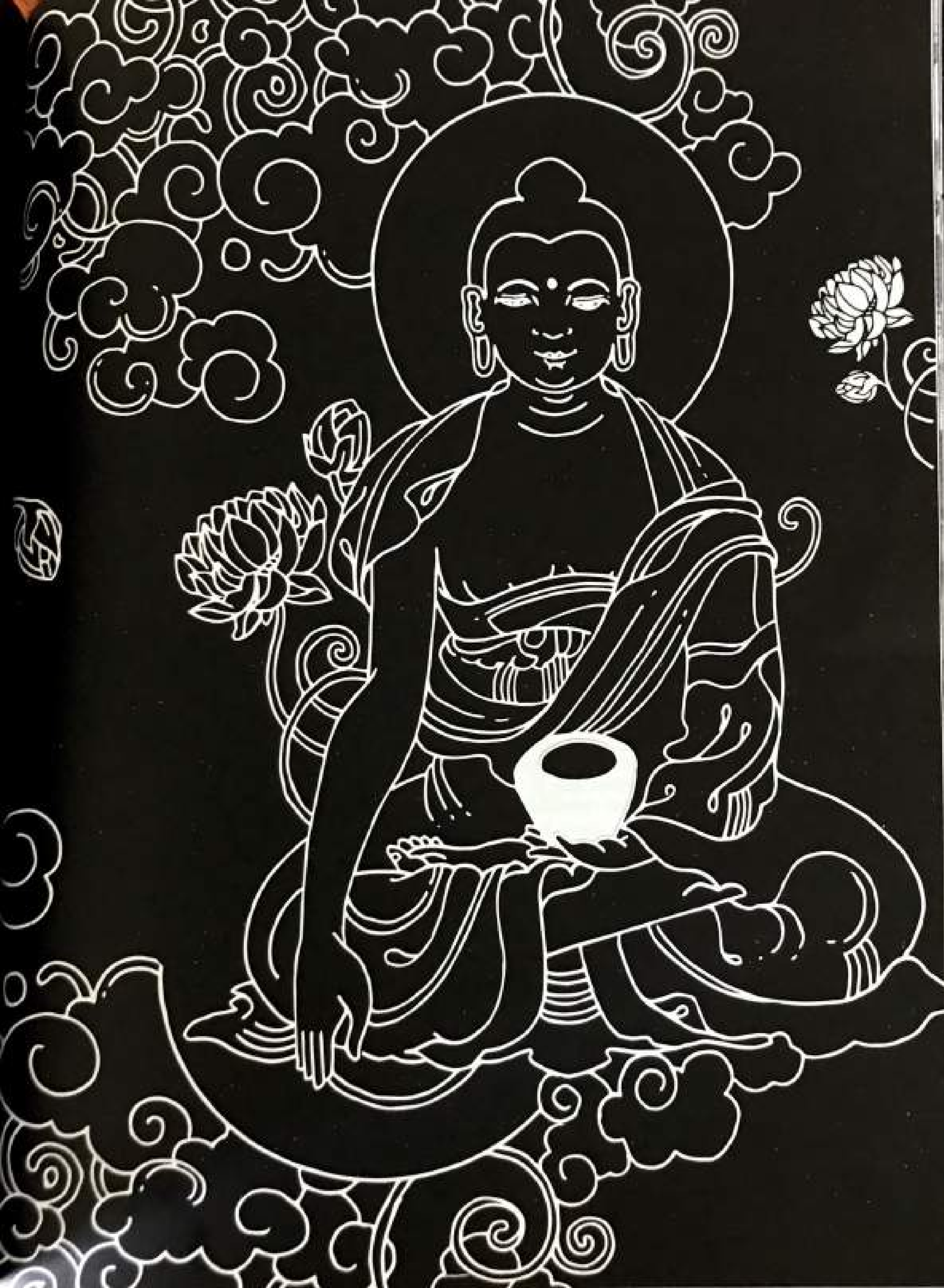

CLUB REPORTS

NCC AIR WING

The new cadets got enrolled for the academic year 2016-17 in the month of June. The activities of the academic year 2016-17 commenced from 15 July. Independence Day was celebrated with the parade and piping ceremony in which Aishwarya P. T. of third year B.Sc. computer applications was promoted to under officer rank. Two of the cadets, Cadet Warrent Officer Prasoon Das and Senior Under Officer Priyanka Subash had participated in the Republic Day camp held at Delhi. SUO Priyanka Subash has also got youth exchange program selection from Kerala and Lakshadweep directorate. Combined annual training camp was held at Carmel HSS Chalakudy in December. The college won the runner up trophy of the camp. Priyanka Subash was selected as the Senior under Officer of the three Kerala Air Squadron NCC Kochi unit. Cadets from the college have also attended the Republic Day parade conducted in Kakkanad.

NCC ARMY WING

The activities of NCC Army Wing for the training year 2016-17 was started with a new zeal and it was inaugurated by our Principal, Rev. Dr.Prasant Palackapppillil CMI on 15th August 2016 which marked the prelude of this year's activities. The piping ceremony was conducted by giving appointments for the training year 2016-17. This year 57 cadets were enrolled in our wing adding to the total of 108 cadets. We were able to conduct 17 ½ parades this training year. On 5th June 2016, as part of the Environment Day our cadets planted tree saplings in our college ground. CUO Anjana Menon, KOT. SGT Vinod Joseph, CQMS John Ponnan Joseph and L/CPL Premraj R. K. have attended various National Integration Camps. Cpl Renjith S P attended Rock Climbing Training Camp at Gwalior. 38 cadets of our wing attended Combined Annual Training Camp at GPTC Kalamassery. 8 cadets of our wing attended the Army Attachment Camp at Pangode in Thiruvananthapuram under the Bihar Regiment. Another significant achievement of this year was that 2 cadets L/CPL Suvidith K and L/CPL P. C. Gayathri Sasikumar have attended the prestigious Republic Camp at Delhi and they were also selected for the Youth Exchange Programme. This year 5 first year cadets and 3 second year cadets were selected respectively for Republic Day camp and Thal Sainik Camp. 17 third year cadets and 28 second year cadets appeared for C-Certificate and B- Certificate Exam respectively and are expected to succeed with flying colours. Promotion of our Associate NCC Officer Maj. T. O Alphons Ligori to the highest rank brought another glory to our company.

NCC NAVAL WING

Many of our cadets participated in various camps, which gave them an opportunity to get special training in boat work, ship modelling, communication, boat pulling and sailing. Cdt Captain Riya Tomy attended an ALC held at West Bengal. On 26 January 2017, POC JUGAL VIPUL VED was a part of Republic Day Parade at Delhi. He was also part of PM rally and won 2nd Best cadet award for the ceremony and he attended Youth Exchange Programme (YEP) representing NCC INDIA. LC Krishnadas N S attended Pre NSC. Cdt Sreejith had participated in the National Trekking camp held at Maharashtra. Cadet Archana Jayaraj attended NIC Silchar, Assam.LC KrishnaDas and POC Ajay Bharathi , attended NIC Kozhikode .25 Cadets attended ATC at Neeleshwaram. 8 cadets attended All kerala NSC IGC held at Kollam. LC Alphy Mathew, LC Anjali Jobai, Cdt Sreepriya, Cdt Karishma Guptha attended ATC Lakshadweep. 8 cadets had severed as volunteers on 12/11/2016 for a program held by All Kerala Blind Association at Ernakulam. On 24th November a blood donation Program was conducted at IMS Kochi, and all the cadets who were capable took part in it. 5 first year cadets were involved in Sea sorting on 16/01/2017, INS Sudharshini. On Oct 2nd, our social service programme PARADIGM was conducted.

SPEAKER'S FORUM

Speaker's Forum which is known as the voice of SH kick started its program by conducting a 3 day camp for the newcomers. 'Selfie' camp was aimed at making the college familiar for students and inhibiting self confidence in them. Speaker's forum also conducted JAMS and Speak Out programs for students. 'Sargapatham' the literary pentathlon of speaker's forum was conducted successfully with the participation of more than 30 colleges. It also hosted several inter collegiate debates and speech competition. The year ended by giving farewell to the passing outs of Speakers Forum. Speaker's Forum released it's annual magazine later this year.

AICUF REPORT

In response to a call for organ donation, Aicuf conducted an awareness programme along with an essay writing competition and a poster making competition. The concluding meeting was conducted on August 22nd 2016; Fr. Davis chiramel inaugurated the function. Aicuf in collaboration with SWASTI and NSS conducted a programme 'chat with a mountaineer' as part of women's equality day. Ms. Ananya Mary George was the chief guest who had shot to fame by climbing the Mount Everest at the age of 16. Nearly 31 students have donated blood to meet the requirements of the nearby hospitals.

MUSIC CLUB

The Music Club was officially inaugurated on December 1, 2017 with a grand musical fest titled, "L'Anima" meaning 'to enliven' or 'to give breath'. The club members were at the forefront of all the cultural programmes of the college, with special mention of the college's annual flagship event, "Heartifest", which was held on January 14, 2017. Many represented the college and emerged as winners in several inter-collegiate competitions, with special mention of "Noopura", MGU Arts Festival 2017. Another initiative of the club was an open platform for musical performance for all, titled "Music in the Air" held on all Wednesdays. The Club also commenced a social-service programme named, "Musical Journey" by visiting and performing at a Relief Settlement for the Senile and Mentally-Challenged at Palluruthy.

WRITER'S FORUM

Writer's forum of SH college started its activities by celebrating READERS DAY in the college library. In connection with Reader's day, the forum conducted book review writing competition; prizes were distributed to the winners, and library staffs and librarian were honored on Reader's day. The club holds its meetings twice in a month i.e, on every second and fourth Wednesdays of the month. Literary articles, discussions about authors etc are discussed in each meetings. On February 22nd, Writer's forum was able to release its bi annual literary journal named 'WRIGHTS' TURN'. It was inaugurated by famous lyricist of Malayalam film industry, Dr. Madhu Vasudevan. With the release of the journal, the activities of Writer's forum for the academic year 2016 came to an end.

EDITORS CLUB

In the last year, 177 yrs of photography was celebrated by the club. As part of the same, selfie and professional photography contest were held. Radio beacon the heartian radio was in its full swing and radio shows were aired with various themes. An exhibition of world famous photographs was also held and it recieved much appreciation. A new initiative -editors' eye -heartian wall magazine was inaugurated by the principal. It provided an open platform for exhibition of heartian ideas. Editors club continued to work as the backbone of heartian technical community. Supporting and coordinating the heartian ideas through various crews, the club was successful in its activities.

DANCE CLUB

The inauguration of the Dance Club was in August which was honoured by Pranav (d3 fame) as the chief guest. One of the main achievements of the last year was Anna Prasad (2nd BCom CA) winning the runners up in D4 Dance competition organised by Mazhavil Manorama. Our club also prepared the students for both Heartifest and Kalolsavam and conducted auditions for all the dance related events in the college, under the guidance of club staff incharge Mrs. Lakshmi Priya (Computer science) and Mrs Ima (Botany). Our club members also won several dance competitions in various colleges under both group and duet performances. Our teams have won more than 15 competitons at inter-college and national levels.

THEATRE CLUB

Theatre Club is a stage for creative and expressive students of the college. This year, the club took upon the Herculean task of participating in atleast 3 events in the MG university kalolsavam. The year started with the basic weekly meetings and tasks to cure the new members from their stage fright. The club started off with a street play together with NSS as part of 'Periyar Protection'. In an aided program by the Central government, the club members did the famous play 'Dolls House' taught by Mr. Sarun alumini of national drama academy. After about 10 years, the college participated in MG University Nadakolsavam and acquired 4th Prize with special mention from the judges and the whole play was done directed and set by students without any external aid. The theatre club team also won 2nd prize for Mime in MG university Youth festival, and the members participated in individual events such as Kathaprasngam, Monoact, and Mimicry

SWASTI WOMEN CELL

SWASTI, the women cell of the Sacred Heart College, began its 2016-17 activities with an orientation class for the first year students on 18 June 2016 which was effective in introducing the club to the newcomers. Zumba, which has quickly grown to one of the most popular group exercise on the planet, was also conducted by SWASTI for all the female students of the campus and the same saw wide participation. Leadership camp was oraganised in Chalakkudy at 'Centre for Alternative Living and Learning' which was run by Varghese Paul for which more than 30 students participated. SWASTI also hosted two motivational talks under the heading,"Igniting the young minds with living examples", in which Reshma Lekhani, IRS, and Soumini Jain, Mayor of Kochi, were the speakers. The club also made great impact on the campus by renovating the retiring room of the ladies.

AGE FRIENDLY SACRED HEART

Age -Friendly, an initiative to create an age-Friendly campus, kick started its activities enthusiastically this academic year, 2016-17. The club, apart from imparting technical knowledge to 'aged' students, was keen on making the classes enjoyable. Birthdays of the aged students and their teachers were celebrated to make the classes more vibrant. Regular computer classes were conducted on Tuesdays and Fridays and the same saw ebullient participation of both the students and teachers. Age-Friendly team celebrated onam and Christmas at college. Convocation ceremony of the first batch was conducted on December 14 and the same was presided over by the actress, Rajini Chandy, and the playback singer, Mejo Joseph. Age-Friendly team made great impact by bagging the first prize in Scientific Poster Presentation programme which was held on February 11. The team also visited Matsyafed Fish Farm and watched a movie on July 13.

JESUS YOUTH

JY commenced its activities with a one day camp 'HARVEST'. Prayer meetings are regularly held on every Monday. Clean campus, Green campus was a programme initiated by JY to kept the college clean. Honesty shop was inaugurated and runs successfully for the last seven months. Mother Theresa drawing competition and Chavara pilgrimage was also there. JY Agri garden harvested 90Kg of pulses. Educare of JY gives daily tuition to students of nearby school. Thanal Maram unites 60 destitutes on every Wednesday morning in front of monastery chapel. Hospital ministry visits cancer ward and isolation ward of Ekm Govt. Hospital on every saturday. Dress collection and scrap collection were organized to help the needy.Lulu mall visit facilitated the destitutes to watch a movie and have their lunch from Paragon. Christmas 'Snehasamgamam' united 170 poor people and they were given small gifts. Palluruthy settlement and orphanage visits were done. JY adopted a poor family and a sum of Rs. 30000 was handed over to the family for the medical care of Mr. Kiran, the bread winner of the family. A wheel chair costing Rs.13000 was given to Subrahmanyan who lost both his legs in a train accident.

SH FILM CLUB

The activities of SH Film Club, which functions under the leadership of Prof. Asha Achy Joseph, was inaugurated by renowed film director Jayaprakash Radhakrishnan. The promotion of the movie 'Lens' was also held as a part of the inaugural ceremony followed by the screening of the movie 'The Stoning of Soraya'. Sajan Mathew, the director of the movie 'Oru Murai Vanthu Parthaya' was honoured. 'Rang De Basanthi' was the first movie which was selected for public screening. In association with SH School of Communication a short film camp was conducted.

SADAS

SADAS- Students Against Drug abuse, Alcoholism and Suicide, is a service club of the college focused to change the society for the better. The club was officially inaugurated for the academic year 2016-17 by Music Director Shaan Rahman on 28th September, 2016. To welcome the freshers, an over-night camp was held from 24th to 25th of June, 2016. The camp was a fun-filled learning experience for the heartians, with massive participation from the freshers. An open forum was held on 14th July, 2016, giving the students a platform to share their views on the rising substance abuse among youth. As a part of Students Awareness Program (SAP), awareness classes were held in schools across Kochi on 17th and 18th of January, 2017. SADAS has been active throughout the year and will continue to curb life abusive practices and make the society 'addicted to life'.

SH ED CLUB

The Entrepreneurship Development club started the year with an entrepreneurship seminar conducted by KITCO, where students had a real chance to interact with entrepreneurs. This was followed by Trade Fest which brought out the entrepreneurship traits in the young heartians. We then held a Payasam Mela where students took orders and prepared the payasam themselves, which was followed by a one day leadership camp at the campus held by IIM Kolkata. The club holds regular discussions and conducts quiz competitons to make the young minds aware of the entrepreneurial world outside.

NSS
NATIONAL SERVICE SCHEME

For the past few years N.S.S has played a crucial role in uplifting the pride of the institution and personality development of students. The N.S.S will remain as one of the vibrant organisations of the institution for years to come. Apart from the most of the routien schedules, under the leadership of Program Officers Dr. Ignatious Abraham, Department of Chemistry and Dr. Remya Ramachandran, Department of Commerce and volunteer secrataries, various programs were conducted in connection with world Environment and Ocean day. Then in collaboration with N.S.S alumni association of S.H, note books and study materials were distributed to St. Joseph UP School in kadavanthara during the month of June. Vaayana Varam was also observed with a series of program including a talk series with Prof. M K Sanu, Book review competition and Exhibition of books older than fifty years.

Various programs for the protection of Periyar River undertaken by the unit during the month of July and August by conducting Street Plays and Mass Campaign rally. An intercollegiate program named "Punarjani" was organised in October to hand over the responsiblity of protecting Periyar to the young generation, it was done by Padmasree Dr. K J Yesudas.

Our volunteers have also excelled in both camps and competitions conducted by other colleges and universities. Our volunteer secratary Miss. Chrisma Rose Babu has represented the insitution and Kerala in National Integration Camp at Krishna Devaraya University, Bellari. Our volunteer Mariya K Paulachan, from department of Chemistry has secured IIIrd Prize in Elecution conducted by M.G Univeristy, Kottayam and Bindhuja Suresh, from department of sociology was selected as the best performer in Intercollegiate Camp conducted by M E S College, Erumely.

Major camp was conducted at Govt. H.S.S, Kodayathoor from 23rd December to 29th December. Seminars and debates were conducted during the camp. The volunteers cleaned Shakarapalli public park and started Organic farming in Blind School in Kodayathoor.

UNION REPORT FOR MAGAZINE

2016-17 had been a remarkable and wonderful academic year for Heartians. With many achievements and glories to speak of, the Students' Union succeeded in doing a marvelous job keeping the vibe and excitement of college life, alive throughout the year. The election to the Students' Union was held on 19th August 2016. And took charge with oath on 22nd August under the chairmanship of Ajin Joy. The oath taking ceremony was followed by the victory day celebration, endorsing the new Union, which witnessed the excitement of Heartians and their expectations on the new leadership. The activities of the Union were inaugurated on 29th August by our Principal in the presence of everyone's favourite actor Chiyaan Vikram and the 'Irumugan' team. From that day on began a year of celebrations for Heartians under the Union's leadership.

COLLEGE UNION ANNUAL REPORT

01 HEARTIAN VOICE HUNT

This was one of the first programs initiated by the Union which aimed at finding the greatest singers among the Heartians. The auditions were held on 31 august. After various stages and eliminations, the final was held on 24 November. Yadhu Krishnan M and Olive Abraham emerged as the winners in eastern and western category. The Heartian Voice Hunt unearthed the hidden talents of Heartians and unleashed a musical journey for almost three months.

02 GURUVANDANAM

Guruvandanam was the teachers' day celebration by Students' Union held on 5 September. The students remembered and thanked the service rendered by the teachers and gifted them with cards.

03 ARPO 2K16

The Students' Union organized Onam celebration named 'Arpo 2K16' on 9 September. As part of the celebration, inter departmental floral carpet contest, tug of war, and 'nadan pattu' contest were held. The celebrations were so grant that the Union is credited to have given the best Onam till date.

04 GIRLS' SPORTS TEAMS

The Students' Union took initiative and coordinated with the Department of Physical Education to form chess, badminton, basketball and softball teams for girls. The initiative was highly successful and the newly formed girls' softball team became the University Champions.

05 ORGAN DONATION CAMPAIGN

The Students' Union undertook the initiative to encourage organ donation among the students. The Union distributed forms which notified the willingness to donate organs from the part of the students and almost 2000 students certified their willingness to do so.

06 THARANGAM

The arts day was held on 15 February. It was a day full of spirit and energy where the Heartians danced and enjoyed with all their might and heart. It was inaugurated by actor Jino John.

07 FIFA 17

The Students' Union organized an inter-collegiate video gaming fest – FIFA 17 on 16th, 17th and 18th of December. It was a major event with high profile sponsors such as SONY and prizes worth 50K. The fest was aimed at hunting down the talents in virtual gaming across the nation.

08 ISL LIVE SCREENING AND PREDICTION CONTEST

As a part of the finals of the third edition of Indian Super League, a prediction contest was held. There was also live screening of the finals between Kerala Blasters and Athletico De Kolkata for the college students at the basketball ground.

09 DHWANI 2K16

The inter-departmental arts fest 'DHWANI' was held from 19th to 22nd of December. The four day marathon of arts and literature was flagged off with a 'Kalajaatha' on 19th December. The selection to the University Kalotsavam was based on this arts fest. The best of Heartian talents competed in good spirit to make the arts fest a memorable one.

10 XMAS CELEBRATION

Christmas celebration was held on 23 December with carol singing and inter departmental Santa Claus competition. A small but memorable celebration, before Heartians dispersed for the Christmas break.

11 SAMBA, THE DANCE HUNT

Samba, the Heartian dance hunt, was held on 17 January to find the best team of dancers among Heartians. It was day full of energy and vibe, when the top talents performed their mesmerizing steps up on the stage.

12 KERALA YOUTH MEET

The biggest event organized by the Students' Union held on 1st, 2nd, and 3rd of February, Kerala Youth Meet was a three day inter-collegiate fest. The event was inaugurated by Bose Krishnamachari, the co-founder of Kochi Biennale, It was followed by a concert by Oorali band. The three day event consisted of lecture series which involved personalities from different walks of society, Youth Idea Contest which was a stage for the young minds to portray their most innovative and brilliant ideas, Treasure Hunt, Allegro – the dance hunt, and Unchanted – the fashion show. The valedictory session was graced by actor Aju Varghese.

13 KADAVU, THE RECYCLE PARK

The wide, spacious and beautiful lake view is something special and unique for SH. The Union took the initiative to build a park out of recycled waste materials at one corner of the lake view. After days of putting into ideas, creativity and hard work, the recycle park named 'Kadavu' came into being. The park became an instant hit and even invited appreciation from the public.

14 SPORTS DAY

The inter-departmental sports day was held on 16 February. The different inter-departmental games were held during the previous days and the entire sports day was reserved for athletic meets. The day witnessed Heartians talents in athletics.

15 ACADEMIA

Academia was an initiative by the Students' Union to help out the academically weaker students of the college. The students who needed academic help were identified from every class and they were given special tuitions by the students itself prior to the semester exams. This helped many students to clear exams without arrears. The entire program was coordinated by the Union.

STUDENT SERVICES

The Students' Union was equally committed in solving the problems, difficulties and confusions faced by the Heartians. The Union also contributed in increasing the facilities availed by the students. As a result of the Union's request library timings were extended. A primary students' grievance cell consisting of Union members was established. The practice of playing national anthem after working hours was introduced. The Union worked in solving the grievances of students regarding internals retest and redo, scholarship, hostel issues, service learning system, etc.

The year winded up with Holi celebration on 13 March at lake view ground. As Heartians threw at each other the colours of joy, they were excited to celebrate Holi inside the college after many years and filled their hearts with gratitude for making the year that went by their most celebrated one. The Students' Union have made continuous efforts in making the academic year 2016-17, the most memorable one for Heartians. With an ever great number of programmes and initiatives, this Union proved to be the most successful one of recent times. All credit goes to the Union members specially thanking the Union Chaiman Ajin Joy for their relentless spirit to work hard for successfully fulfilling the duties and aspirations placed upon them.

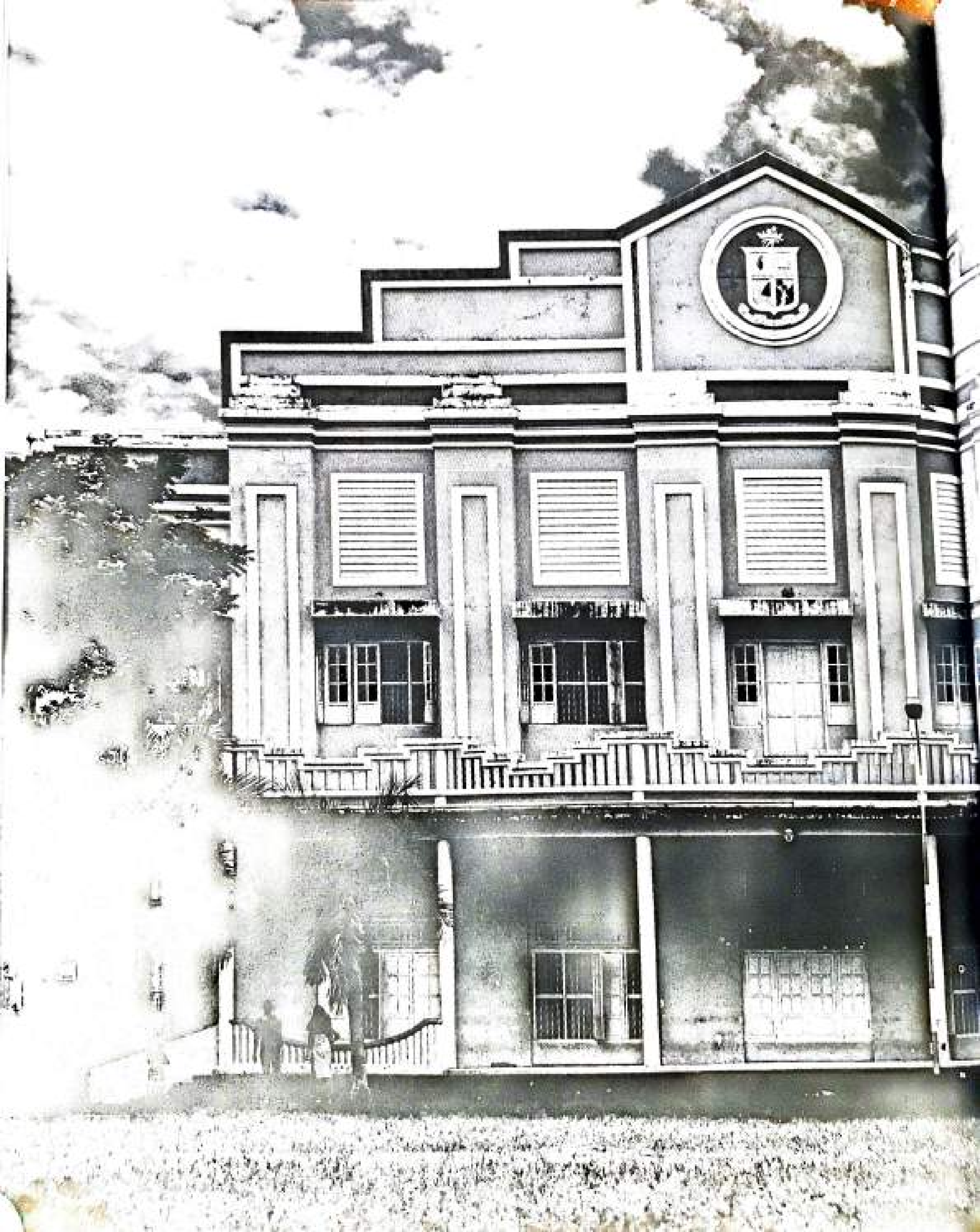

Sacred Heart College

We, the Carmelites of Mary Immaculate, after the example of our founder St. Kuriakose Elias Chavara, consider education as integral formation of the human person for the fulfilment of his/her individual and social responsibilities. Our Educational endeavours to aim at forming leaders who are intellectually competent, spiritually mature, morally upright, psychologically integrated, physically healthy and socially acceptable; who will champion the cause of justice, love, truth and peace and who are ever open to further growth. The secret of the success of our educational institution is a community of teachers who are committed to their vocation, professionally competent, morally upright, just and humane in dealings, and who grow in the true vision of education.

“ തേവര തിരുഹൃദയ കലാലയം..
ആരവങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും
നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന
വരാന്തകൾ.. അതിൽനിന്നെല്ലാം
ഒഴിഞ്ഞ് കലാലയത്തിന്റെ
നിശബ്ദതയിലൂടെ നടന്നാൽ,
ചില മർമരങ്ങൾ കാതുകളെ
വേട്ടയാടും... കുറെയേറെ
പേരുടെ പറഞ്ഞുതീർത്ത
വാക്കുകൾ..
നിറങ്ങളേറെയുള്ള മുത്തശ്ശിക
ഥകളുടെ കൗതുകങ്ങളല്ല, നിറം
മങ്ങിയ ചരിത്രത്താളുകളാണ്
നിന്നെ തേടിയെത്തുക..ചവിട്ടിയ
മണ്ണും ചാരി നിന്ന ചുമരുകളും
ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന ഓർമ്മകളുടെ
ചെപ്പ് നിനക്ക് സമ്മാനിക്കും.. ”

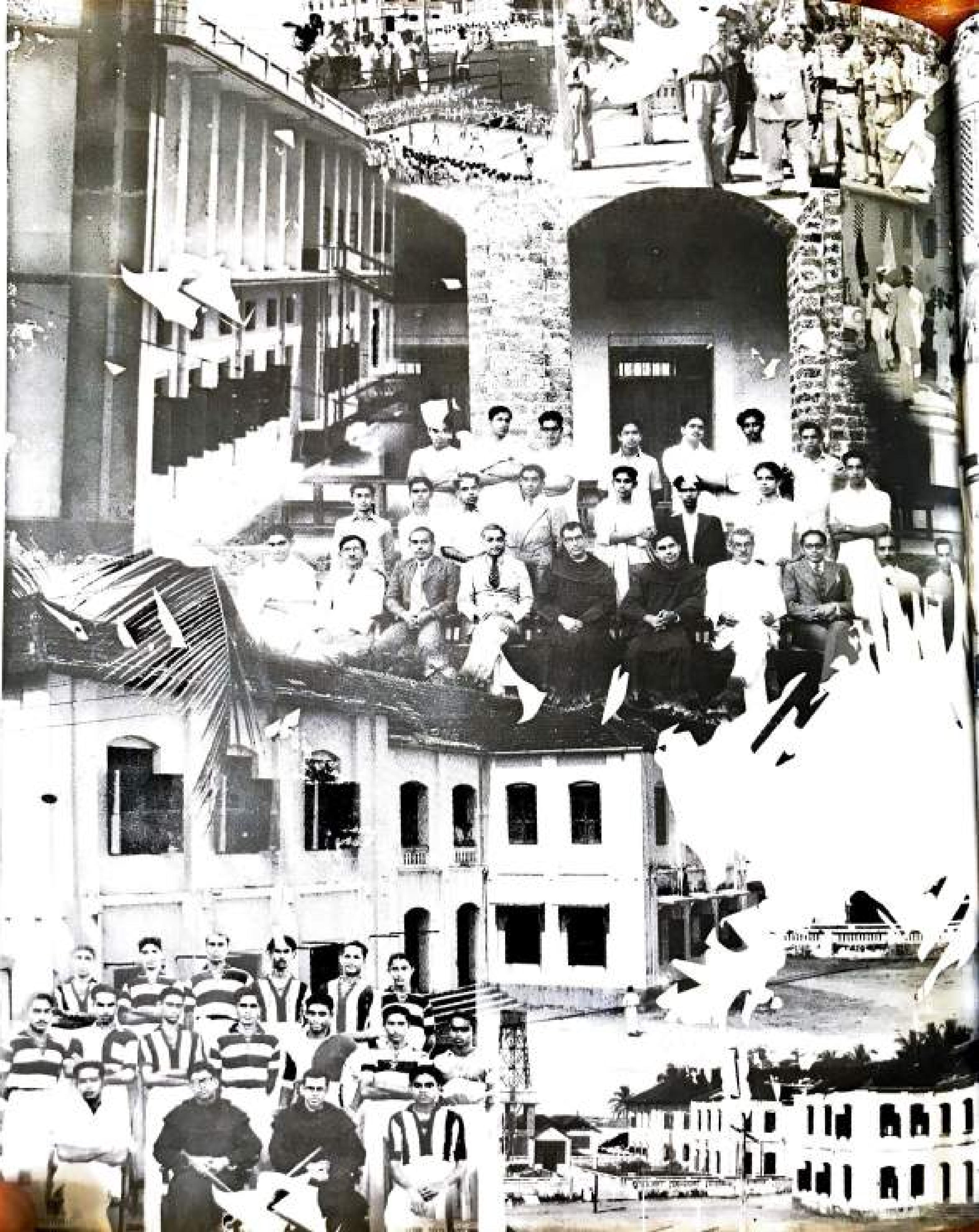

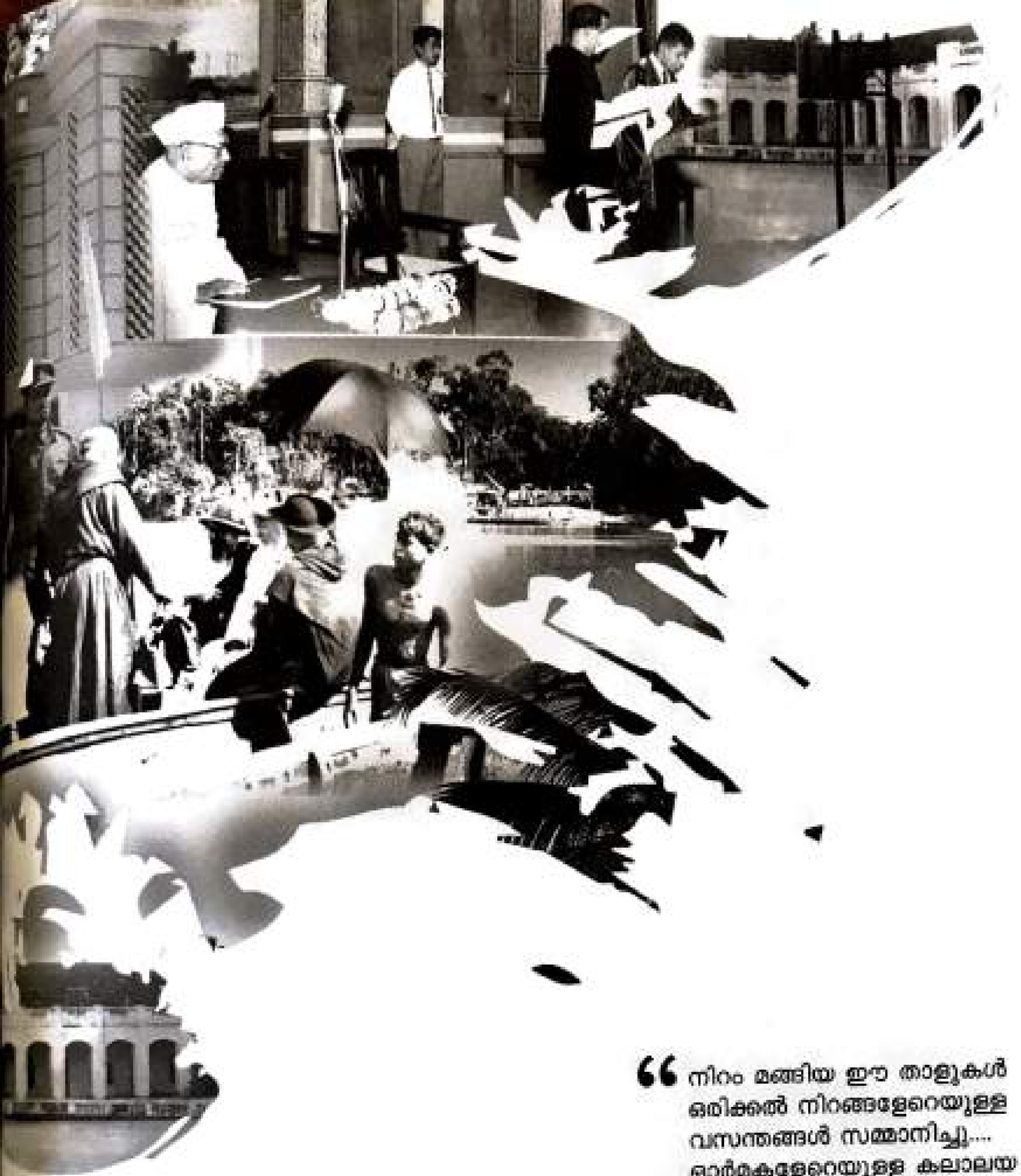

“ നിറം മങ്ങിയ ഈ താളുകൾ
ഒരിക്കൽ നിറങ്ങളേറെയുള്ള
വസന്തങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചു....
ഓർമകളേറെയുള്ള കലാലയ
ജീവിതത്തിൽ ചരിത്ര
ലിപികളിൽ എഴുതപ്പെട്ട
താളുകൾ .... കുറെ
മനസ്സുകളിൽ ഇന്നും
നിറംമങ്ങാതെ കിടക്കുന്ന
രേഖാചിത്രങ്ങൾ ...... ”

ഒരുപാട് നന്ദി

Fr. Xavier CMI
Vishnu Sir
Syamlal Sir
Fr. Joby
Jimmy Chettan
Libin Chettan
Antony John Joseph
Jithin Sabu
Rachel Berkumon
Linu Varghese
Gibin
Rithu
Niranjana
Soniya
Angel Alias
Meenu Mariya Sunny

Ankith Sreeni
Neelima Chacko
Nivin Devasia
Savio Manual Manu
Angel Rani
Joe Joseph Mathew
Asna T A
Merry Antony
Neethu Xavier
Shivarenjini
Lithiya N G
Jincy Joseph
Nickson George
Vaishak Nair
Bejoy Sebastian
Joshua Johny

Krishnadas
Sreejith
CyberGuru
Nikitha Varghese
Edwin Dennis
Ajin Babu
Donjo George
Elsa Siby
Sarath S
Jilt Jose
Febin Joy
Renson
Aseel
Tom Jose
Shone
Zayyan

Best Compliments from
Chungath
Abin Maliyackal
IS Studios

A LEGENDARY ADDRESS
RIGHT AT
KADAVANTHRA
BOOK NOW & ENJOY SPECIAL LAUNCH OFFERS
Legend Esmeralda is here, right at Kadavanthra. Available in 1, 2 & 3 BHK formats, each and every facility of the city is there at your doorstep. Live like a legend.
PRICE STARTS FROM
28.32 LAC
LAND OWNED BY ARABIAN LEGEND REALTORS
JOINT VENTURE properties required within Ernakulam city limit. Call: 8086600029
Call : +91 8086600020 /8086600032,
UAE : +971 558540788 / sales@legendrealtors.com
Arabian Legend
Arabian Legend Realtors Pvt. Ltd.,
6th Floor, Palakats Building,
Vyttila Bypass Road, Cochin - 682019
Tel: 0484-2302121/ 2304141
Legend ESMERALDA
APARTMENTS

www.mitzuki.co
ONAM OFFER
Solar Water Heater
100 Ltr for Rs.18000/-
Solar Power System
1 KW for Rs.68000/-
MITZUKI®
powering life... everyday
MITZUKI ENERGY PVT. LTD.
Temple Road, Kadavanthra, Kochi-20, Tel: 0484 6533048,
Mob: 9946106339, 8086600031, E-mail: mitzukijapan gmail.com
Toll Free: 1800 4252

Enjoy instant transactions
on opening a
FedBook Selfie Account
Download on Google play
WHY SETTLE FOR LESS?
FEDERAL BANK
YOUR PERFECT BANKING PARTNER

2016-17 had been a remarkable and wonderful academic year for Heartians. With many achievements and glories to speak of, the Students' Union succeeded in doing a marvelous job keeping the vibe and excitement of college life alive throughout the year.

COLLEGE UNION

SACRED HEART COLLEGE 2016

college union inauguration

HEARTIAN
VOICE HUNT
COLLEGE UNION
PlayStation.

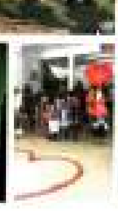

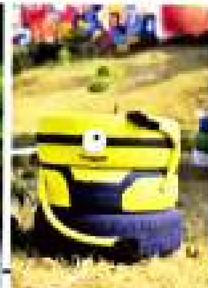

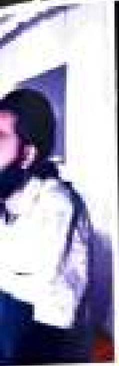

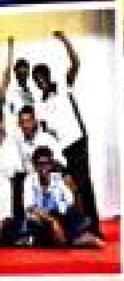

WE THE FEELING THE ONE YEAR CELEBRATED WE SANG DANCED CREATED WE MADE HISTORY

Ajin Joy
Chairman

Jerome Joseph
General Secretary

Gopika G Menon
Vice Chairperson

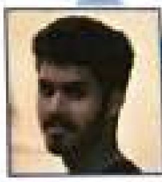

Joe Joseph
Student Editor

Sreejith K S
Arts Club Secretary

Aloshious Xavier
UUC

Mathachan Shijo
UUC

Catherine Jose
Lady Rep.

Elsa Siby
Lady Rep

Nithin Ephrim
1st Year PG Rep

Jijo Joseph
2nd Year PG Rep

Anaida Ann Jacob
3rd Year UG Rep

Rahul Prasad
2nd Year UG Rep

Tarun Eldo Mathew
1st Year UG Rep

COLLEGE UNION

SACRED HEART COLLEGE 2016

SPORTS

THEY MADE US PROUD

MGU Cricket Men Champions

MGU Baseball Men Champions

MGU Table Tennis Men and Women Winners

MGU University Handball Men Champions

MGU Softball Women Champions

Arjun MR
World Badminton Championship

Aseem Azeez
World Junior Volleyball championship 2nd position

Ashique Dharvesh
Asian Beach Handball 2nd Postition

Gayathri Shankar
Indian Junior Tennis Player

Aswathi A. S.
International Kurash Championship

Shilpa Caterine
Indian Softball Player

Sijomon Joseph
Under 18 Indian Cricket Team

Revathy Ratheesh
Indian Softball Player

KALOTSAVAM

Group Song Eastern
First Position

Mime
Second Position

Group Song Western
Second Position

After almost a decade a team consisting of 12 members competed in the Nadakoltsavam of MG university.

Nadakoltsavam Team

Margamkali
Third Position

Sanoop K. Luis
Percussion Instrument
Western 1st Prize

Poornasree Haridas
Classical Vocal
1st Prize

Aiswary Anilkumar
Ottamthullal
1st Prize

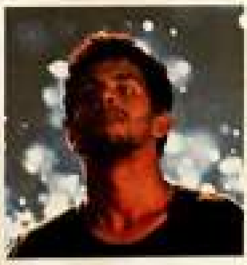
Omar Hisham
Stringed Instrument
Western 2nd Prize

C.S. Jasweth
Ist Poster Design
3rd Painting
3rd Cartoon

Olive Abraham Chandy
Wind Instrument
Western 2nd Prize

Minna Jose
Elocution 3rd Prize

Roopesh Menon
Stringed Instrument
Eastern 3rd Prize

We Begins From Dairy
Milky White
Ice Creams
100% NATURAL COLOUR AND FLAVOUR
EADEN FOOD PRODUCTS
VANDAMATTOM , THODUPUZHA , PIN : 685582
Customer care no : 9495675131 , Mail : info@milkywhiteicecreams.com

Organic Kochi
www.organickochi.com
Life is being Healthy is having Good Food is always Organic
100% NATURAL
100% ORGANIC
www.organickochi.com
Traditional Rices • Pulses • Vegetables

2017 ഫെബ്രുവരി 14ലെ ആ 100 കി.മീ. കാർ യാത്ര പത്തനംതിട്ടയിലെ കോഴഞ്ചേരിയിലേക്ക് മാത്രമായിരുന്നില്ല. തേവര തിരുഹൃദയകലാലയ ചരിത്രത്തിന്റെ പുത്തൻ ഏടുകളിലേക്ക് കൂടിയായിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ പത്തു ദിവസങ്ങളെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നുള്ളു. കലോത്സവത്തിന്റെ ഒന്നാം ദിവസം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം പള്ളിയിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങി ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരുടേയും മുഖത്ത് ആവേശവും പ്രത്യാശയും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കൊന്നും തന്നെ ദീർഘായുസ്സില്ലായിരുന്നു. തുടക്കത്തിൽ തന്നെ

മുന്നോട്ട് വെച്ച കാല് പിന്നോട്ടെടുക്കേണ്ടി വന്നു എന്ന് പറയണമല്ലോ.

യാത്രയ്ക്ക് പറഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന വലിയ കോളേജ് ബസ്സിന് 'കിളി' ആയിട്ട് ആരുമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് രാമൻ ചേട്ടൻ (ഡ്രൈവർ) കൈമലർത്തി. ബസ്സ് എടുക്കില്ലെന്ന് കട്ടായം പറഞ്ഞു. കയറിയ എല്ലാവരും തിരിച്ചിറങ്ങി. മത്സരം തുടങ്ങാൻ അധികം സമയം ബാക്കിയില്ലായിരുന്നു. എന്ത് ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പകച്ചുനിന്ന നിമിഷങ്ങൾ. ഒടുവിൽ മത്സരാർത്ഥികളേയും അധ്യാപകരേയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയ ബസ്സിൽ കയറ്റി. ഭൂരിഭാഗം വോളണ്ടിയേഴ്സിനോടും ട്രെയിനിൽ കയറി വരാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ യാതൊരു പരിഭവുമില്ലാതെ കയറിയ ബസ്സിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കിറങ്ങിയ അവരുടെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരിയിൽ അടുത്ത ഒരാഴ്ചത്തേയ്ക്കുള്ള ഊർജ്ജം വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരുന്നു. പറഞ്ഞതിലും ഒന്നര മണിക്കൂർ വൈകിയിരുന്നു അപ്പോഴേക്കും. കലോത്സവനഗരിയായ കോഴഞ്ചേരി സെന്റ് തോമസ് കോളേജിലേക്കുള്ള, മൂന്നു മണിക്കൂർ ദൈർഘ്യം വരുന്ന യാത്രയുടെ തുടക്കം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

> **“ പ്രശാന്തച്ചൻ പറഞ്ഞ കാര്യമാണ് ആദ്യം തെളിഞ്ഞത്. "ഞാൻ ഒന്നും നേടുവാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാറില്ല.! പക്ഷേ ഇത്തവണ കുട്ടികളേ എന്തോ നിങ്ങൾ ജയിച്ചു വരാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തോന്നുന്നു" എന്ന്. ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചാണ് ഹാർട്ടിയൻസ് അന്ന് കലോത്സവവേദി വിട്ടത്. ”**

കലോത്സവ സ്ഥലത്ത് കുഴപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം 10-13 കി.മീ. കോളേജിൽ നിന്ന് അകലെയായിരുന്നു താമസസ്ഥലം എന്നതായിരുന്നു. നാലു വ്യത്യസ്ത മെയിൻ സ്റ്റേജുകളിൽ സദാസമയം വോളണ്ടിയേഴ്സ് വേണം പാറാവു പോലെ. അഹോരാത്രം competition നടക്കുകയാണ്. കറക്റ്റ് സമയത്ത് വിളി വന്നില്ലെങ്കിൽ ആകെ കുഴപ്പമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദിവസം ഭൂരിഭാഗം വോളണ്ടിയേഴ്സും ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല. കാര്യം കഷ്ടപ്പാടാണേലും എല്ലാം ഒരു ആഘോഷം തന്നെയായിരുന്നുട്ടോ!

ഷിനോ സാർ പറഞ്ഞ കാര്യമാണ് ഓർമ്മയിൽ ആദ്യം വരാറ്."ഹ എടാ നീ ഉറങ്ങീല്ലല്ലോ, അപ്പൊ പിന്നെ പല്ലുതേക്കേണ്ട പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്ന്". പോയിന്റ് പട്ടിക ഓപ്പൺ ചെയ്തത് നമ്മളാണ്. അതും ഒന്നാമതായിട്ട്.

ആദ്യത്തെ രണ്ടുദിവസം ഒന്നാമതായിരുന്നേലും അതിവേഗം അത് മൂന്നായി. പിന്നെ നാലായി. അവസാനം ആറായി.

സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നേലും ആ ആറാം സ്ഥാനം അങ്ങനെതന്നെ നിലനിന്നു.സെന്റ് തെരേസാസ് ഉം, കുലപതികളായ ആർ.എൽ.വി. കോളേജും പിന്നെ മഹാരാജാസും ഇവരുടെ കൂടെയാണ് മത്സരം എന്ന് ഓർക്കണം.

മത്സരാർത്ഥികളുടെ ഫൈനൽ ലിസ്റ്റ് കൊണ്ട് പോയി പത്തനംതിട്ടയിൽ, കലോത്സവ ഓഫീസിൽ കൊണ്ട് കൊടുത്തപ്പോൾ, ഹാവൂ! ആശ്വാസമായി എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണ്. ഒരു കോളേജ് യൂണിയൻ എത്രത്തോളം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഘടകമാണെന്ന് കലോത്സവത്തിനാണ് മനസ്സിലായത്.

അങ്ങനെ വെള്ളിയാഴ്ചയായി. അവസാന ദിവസമാണ്. ആകെ മൊത്തം 4-5 ഇവന്റ് ഉണ്ട്. അപ്പോഴും ആറാം സ്ഥാനത്താണ്. മ്യൂസിക്ക് ഇവന്റുകളുടെ റിസൾട്ട് വന്നു. ആറ് നാലായി. ഇനി വെസ്റ്റേൺ ഗ്രൂപ്പ് സോംങ് മാത്രം ബാക്കി. റിസൾട്ട് അനൗൺസ് ചെയ്തു. പോയിന്റ് പട്ടികയിൽ എസ്.എച്ച്.കോളേജ് റണ്ണറപ്പ് സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് 65 പോയിന്റ് നേടി. മഹാരാജാസ്, ആർ.എൽ.വിയും നമ്മുടെ താഴെ.

65 പോയിന്റ്സ് ആണ് ആകെ നമ്മൾ നേടിയത്. അത് തിരുഹൃദയകലാലയത്തിന്റെ കന്നിക്കിരീടമായിരുന്നു. ഒരുപാട്, ഒരുപാട്, ഒരുപാട് സന്തോഷം തോന്നി.

കുറച്ചുനാൾക്ക് മുൻപ് കലോത്സവത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന കുട്ടികളോട് പ്രശാന്തച്ചൻ പറഞ്ഞ കാര്യമാണ് ആദ്യം തെളിഞ്ഞത്. "ഞാൻ ഒന്നും നേടുവാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാറില്ല.! പക്ഷേ ഇത്തവണ കുട്ടികളേ എന്തോ നിങ്ങൾ ജയിച്ചുവരാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തോന്നുന്നു" എന്ന്. ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചാണ് ഹാർട്ടിയൻസ് അന്ന് കലോത്സവ വേദി വിട്ടത്. കണ്ണും മനസ്സും നിറഞ്ഞാണ് എല്ലാവരും സ്റ്റേജിൽ കയറി കപ്പ് ഉയർത്തിയത്.

തിരിച്ചുള്ള ഈ യാത്ര ഞങ്ങളുടെ സ്വപ്നമാണ്? അതോ ഞങ്ങൾ കണ്ട സ്വപ്നത്തിന്റെ സാഫല്യമോ? രണ്ടാമത് പറഞ്ഞത് ആകാനാണ് സാദ്ധ്യത. കാരണം ഒരാഴ്ചത്തെ ഉറക്കക്ഷീണം ഞങ്ങളുടെ ആരുടെയും കണ്ണുകളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. എതായാലും ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്. ഈ യാത്രയിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഞങ്ങളെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്കായി ഈ രാവ് സംഗീതവും ഒരുക്കുന്നുണ്ട്. ഇനി തിരിച്ചുവരുമോ ഈ സ്വപ്ന സുന്ദരനിമിഷങ്ങൾ.

ഒന്ന് ചിത്രരചന

Joe Joseph

ഒരുപാട് നന്ദി
ഒറ്റപ്പെടുമ്പോൾ കൂട്ടിരുന്നതിന്
ഒന്നും കാണാതെ കുഴങ്ങുമ്പോൾ
കണ്ണീർ തുടച്ചതിന്
കരയുമ്പോഴും ചിരിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതിന്
എന്തുപറ്റി എന്ന വാക്കിന്
കൈകൾ കോർത്തതിന്
സഹിച്ചതിന്, സ്നേഹിച്ചതിന്
പഠിച്ചതൊന്നും ഒന്നുമല്ല എന്ന് പഠിപ്പിച്ചതിന്
ഒന്നിച്ചു സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തതിന്
സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ പഠിപ്പിച്ചതിന്
എല്ലാറ്റിനും നന്ദി.

C. S. Jasweth
Amrutha S.
Rejith K. S.

Anil Surya M S
Athira R Nair
Anandha Krishnan S
Rithwik Mohanan

Ibin S Mathew
Anupama K S
Daniya Davis

“ഈ യാത്ര ഇവിടെ
അവസാനിക്കുകയില്ല
ഇനിയും കാലടയാളങ്ങൾ
വന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും
ചെറുതും വലുതും...
കാലം മായ്ക്കാത്ത
കാലടയാളങ്ങൾ.”

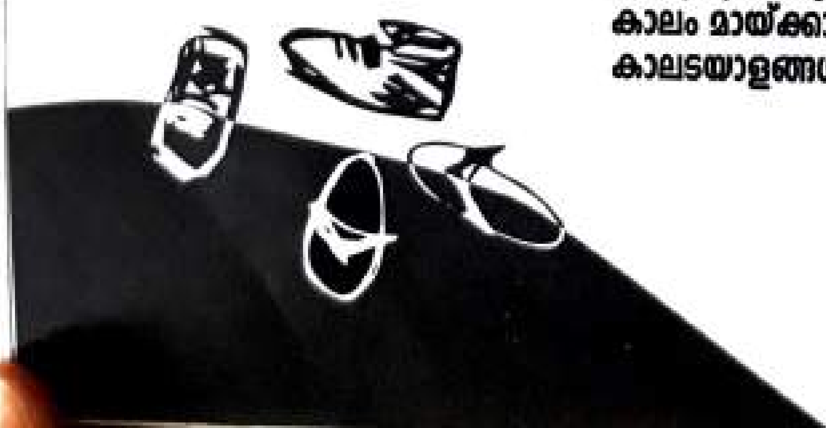

“ ഈ മെഴുകുതിരി ഇപ്പോൾ
ഊതിയണക്കപ്പെട്ടേക്കാം പക്ഷെ,
സർവ്വവും ചുട്ടെരിക്കാൻ പോകുന്ന
സൂര്യനാളമായി
ഒരിക്കൽ ഞാൻ പുനർജനിക്കും. ”

കലാലയ മാഗസിൻ 2016 | 17
തിരുഹൃദയ കലാലയം

iLearn IAS

INTEGRATED LEARNING
FOR CIVIL SERVICES EXAMINATION

PRELIMS CUM MAINS REGULAR BATCH

STARTS ON OCTOBER 2017

All India Rank **13**
ATHUL J
Courses Attended : Current Affairs Module, General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **15**
SIDHARTH B
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **28**
HAMNA MARIYAM B A
Courses Attended : General Studies Batch, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **135**
DIPIN P R
Courses Attended : General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **145**
HARIRAM SHANKAR
Courses Attended : Geography Optional (Guidance)

All India Rank **150**
ANJU K S
Courses Attended : General Studies Batch, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **210**
CATHY TRESA MATHEW
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **248**
ARJUN PANDIAN
Courses Attended : General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **291**
ROJITH JONES
Courses Attended : General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **415**
CHANDNI CHANDRAN
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **452**
AKHIL S
Courses Attended : Current Affairs Module, General Studies Batch, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **484**
SREERAG M
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **592**
ATHIRA S
Courses Attended : Current Affairs Module, General Studies Batch, Mains Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **659**
VAISHAK P R
Courses Attended : Current Affairs Module, General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims Test Series

All India Rank **662**
ANJANA S KUMAR
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **708**
SYAMA SAJI
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **735**
REHNA R
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **739**
ADHARSH RAJENDRAN
Courses Attended : General Studies Batch, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **755**
ABDUL RAHEEM A
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **781**
NASEEF ABDUL KADER
Courses Attended : Mains Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **805**
MUHAMMED SHABEER K
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **815**
ARJUN R
Courses Attended : Current Affairs Module, General Studies Batch, Geography Optional, Mains Test Series, Prelims Test Series

All India Rank **867**
SABARI RAJ
Courses Attended : Interview Guidance Program & Mentorship

All India Rank **885**
SHUHAIB T
Courses Attended : General Studies Batch, Geography Optional, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

All India Rank **980**
ANU VIVEK
Courses Attended : General Studies Batch, Mains Test Series, Prelims Test Series, Interview Guidance Program

CIVIL SERVICES EXAMINATION 2016

The Best Result in Kerala

1ST FLOOR, MULLASSERY TOWERS, VANROSS JN, TRIVANDRUM
www.ilearnias.com, ilearnoffc@gmail.com

+91 8089 166 792
+91 8547 459 901

SACRED HEART COLLEGE
Autonomous

Sacred Heart College
Thevara, Kochi - 682013
Kerala, India